

Eugen Costel Popescu

De la Atlantida la calendarul Geto-Dacic

EDITURA
M
CRAIOVA

Eugen Costel Popescu

**De la Atlantida la calendarul
Geto-Dacic**

Coperta 1: În stânga ATLAS, în dreapta SATURN
Coperta 4: Cele două capitale ale Titanilor

Consilier editorial: Emil CALOTĂ
Corectură: Irina UNGUREANU
DTP: Laurian TRONCUȚĂ

ISBN 978-606-8039-37-4

Eugen Costel Popescu

**De la Atlantida la calendarul
Geto-Dacic**

Ediție revizuită și adăugită

Autograful
mjm

2010

Motto

Că-n lume nu-i nimic mai scump ca țara
Și-ai tăi părinți, chiar dacă ți-este casa
Bogată pe pământ străin departe
De-ai tăi.

Homer – Odiseea
Cântul IX v 45-48

Cuprins

Motto.....	5
CUVÂNT ÎNAINTE.....	9
CĂLUȘUL	41
RELIGIA VECHILOR TIMPURI	48
RELIGIA GEȚILOR.....	72
DINASTIA ZEILOR ȘI A NEMURITORILOR.....	93
DINASTIA ZEILOR.....	103
DINASTIA NEMURITORILOR SAU A TITANILOR	117
RĂZBOIUL LUI SESOSTRIS CU IORGOVAN.....	150
ATLANTIDA DUPĂ PLATON.....	162
LOCALIZAREA INSULEI – CAPITALA ATLANȚILOR, INSULA ATLANTIDEI.....	178
LOCALIZAREA GEOGRAFICĂ A ATLANTIDEI	192
INSULA ATLANTIDEI - REȘEDINȚĂ A REGILOR ATLANȚI (Explicație profană).....	200
CALCULUL TIMPULUI LA GETO-DACI.....	204
II. CALCULUL TIMPULUI PRIN ADĂUGAREA DE O ZI LA PATRU ANI	218
CALCULUL NUMĂRULUI Π (3,1415...).....	220
CALCULUL CIFREI Π (P).....	223
CALENDARUL ESENIAN	225
CALCULUL TIMPULUI LA ESENIENI	227
A PATRA DIMENSIUNE	228
LEGILE LUI ZAMOLXE	232
LEGILE LUI ZAMOLXE (II).....	240
SIMBOLISTICA NUMERELOR CARDINALE.....	243
NUMERELE CARDINALE.....	246
CALCULUL MATEMATIC AL NUMĂRULUI Π	249
CUVÂNTUL PIERDUT	251
Bibliografie	254

CUVÂNT ÎNAINTE

În primul rând, cer scuze tuturor celor care nu sunt de acord cu părerea mea în această carte, carte care caută adevăruri din vremurile de demult, vremurile care au urmat după dispariția civilizației anterioare și poate nu singura civilizație din istoria acestui pământ.

Acele vremuri de demult nu sunt altceva decât zorii civilizației actuale, acele vremuri ce rar sunt amintite în scrieri și sunt uitate în zilele noastre iar faptele oamenilor de atunci s-au petrecut în urmă cu 10.000-15.000 ani, având ca eroi pe Uran, Maya sau Hera, Geea, Saturn, Osiris, Ammon, Zeus-Ra, Latona, Troian sau Atlas, Zeus Olimpianul și Sarmis sau Hermes, nepotul lui Atlas. O parte din ei, în zona mării Mediterane s-au numit zei (foști muritori născuți pe pământ) ca Ra, Amon și Osiris iar alții deși erau socotiți Nemuritori în nord (Europa și nordul Asiei) au ajuns în sud (India, nordul Africii și Orientul Apropiat) zei ca Uran, Zeus, Hera, Bentsis (Geea), Cybele (Latona), Saturn (Bal, Seth), sau Sarmis (Hermes). Nemuritorii erau „Fiii pământului” sau ai lui Geea și „Fiii cerului” sau ai lui Uran, numit și AN.

Să ne înțelegem. Cu riscul de a repeta, lucru supărător, îmi asum acest risc. Ori și unde veți găsi „Fiii cerului”, se va înțelege „Fiii lui Dumnezeu”, atunci Fiii Divinității (fără nume) dacă credem și respectăm rugăciunea „Tatăl Nostru” unde recunoaștem că Dumnezeu ne este tată și deci fiecare dintre noi este fiul lui. Această rugăciune vine din vremurile de demult și există și astăzi.

În această carte sunt incluse și alte capitole din diferite domenii, domenii care după părerea mea au tangență cu vremurile de demult, cu istoria acestei civilizații.

Este cunoscut faptul că orice civilizație ajunsă la apogeu se

autodistrugere iar această autodistrugere este generată de om fie din ignoranță fie din faptul că știința și experiențele nou create depășesc puterea intelectuală a celor care le efectuează.

Disparația unei civilizații din cauze cosmice este mai rară și se face fie prin foc, fie prin apă și mai rar prin lovirea pământului de meteoriți giganți sau alte corpuri cerești (aștrii).

Mayașii, în lucrarea lor Popol Vuh care după unele traduceri înseamnă „Carte populară, adică text scris pentru înțelesul mulțimii”, unde redau o parte din el și anume partea referitoare la numărul civilizațiilor care au fost pe pământ. După ei, civilizațiile care au fost până la apariția lucrării respective, text unde sunt excluse previziunile. În acest text se spune că la început Divinitatea a creat omul din lemn și a distrus civilizația prin foc (bineînțeles fiind din lemn nu putea fi distrusă decât prin foc). Civilizația următoare: Divinitatea a creat omul din lut și a fost distrusă bineînțeles prin apă iar a treia civilizație a fost creată (omul a fost creat) din boabe de porumb albe și roșii. Aici se oprește expunerea din text și nu găsim mai departe cum poate fi distrusă această civilizație.

Din acest text rezultă faptul că au fost mai multe civilizații pe pământ iar ultima care a fost distrusă, a fost distrusă prin apă deci prin potop.

În opinia mea, cred că Atlanții și poate Sarmatii, denumirea vine de la Sarmis sau Hermes fiul Herei sau Maya, fiica cea mare a lui Atlas, răpită de Zeus Olimpianul (Nemuritorul), deoarece el era căsătorit cu Europa și avea 3 copii: Minos, Radamant și Sarpedon (a nu se confunda cu nume asemănătoare apărute mai târziu), atunci când Maya i-a urmat la tron lui Atlas, fiind de asemeni bazilee și chiar titlul de Io a cunoscut existența continentului America, și pentru acest lucru aduc dovezi ca: a) existența piramidelor construite la fel, b) faptul că Aztecii la vederea spaniolilor strigau Maya, Maya, iar sărmanii spanioli nu știau cine a fost Maya, c) existența în tradiția lor a „marelui zeu alb”, d) regele aztec a predat tronul spaniolilor spunând că l-a ocupat temporar, e) existența posibilității de a ajunge acolo (în America de azi), și pentru acest lucru aduc ca argument un citat din bib. 25, pag. 299, atunci când Saturn, după victoria asupra lui Osiris ocupă teritoriile stăpânite de el (Osiris), pătrunde în India cu numele de Indra, citez: „e socotit zeu al războiului și în genere al forțelor violente, așadar și

zeul elementelor dezlănțuite, al focului ceresc, al fulgerelor, trăznetelor și tunetelor” deci atributele lui Saturn, iar mai departe „e purtătorul unei măciuci miraculoase (seamănă cu AT-urile de azi) și a unei arme (săgeata lui Indra) aruncătoare de jeturi de foc comparate (dar neidentificate) de vechile texte sanscrite cu fulgerele”.

Din acest ultim citat se confirmă faptul că aveau arme de foc (aruncătoare de jeturi de foc, comparate cu fulgerele) iar mai departe la pag. 301 citez „săgeata lui Indra, arma principală și de temut a zeului, interpretată de mulți ca simplu trăznet natural, este de fapt, ca termen mitologic mult mai complexă; forța ei de distrugere prin pulverizare, producerea de uragane în timpul zborului ei, faptul că lovitura ei iradia o lumină egală cu 10.000 de sori și însușirea pe care o avea de a se întoarce singură în tolba ei”. Acest citat ne dovedește că Saturn, atunci, avea avioane (săgeată care se întorcea singură în tolba ei), avea rachete și chiar bombe atomice (lumină de 10.000 de sori).

Toate aceste argumente dovedesc faptul că atunci aveau știința, tehnologia și cunoștințele necesare pentru a ajunge și cunoaște, nu numai America, dar chiar tot globul pământesc. De fapt, în antichitate, era și o reprezentare grafică, în care Atlas ținea tot globul pământesc pe umeri. Globul pământesc era rotund, așa cum îl cunoaștem noi astăzi, și nu ca o farfurie așa cum apare în scrierile lui Aristotel. Și asta nu este tot, Plinius spune (bib. 12, pag. 940) citez „Uran inventase și un fel de pietre ce aveau spirit, numite Baetulia, pe care le fabricase cu deosebită înțelepciune”. Oare să fie acestea „mine antipersonal sau bombe telecomandate”, greu de spus dar posibil. În afară de cele spuse, mai e o dovadă, de data aceasta din Diodor (bib. 9, pag. 59 și 34) citez „De asemenea, a dat poruncă (Busiris) să fie construite și locuințe ale particularilor, cu câte 4 sau 5 etaje”. Dar cine era Busiris? Citez „Cârmuirea acelor părți ale Egiptului care se află lângă Fenicia și mare, Osiris a încredințat-o lui Busiris”, iar orașul (cetatea) citez „Busiris – zice-se că ar fi fost întemeietorul orașului căruia egiptenii îi spun Diopolis”. Aici trebuie câteva precizări: orașul Diopolis – orașul zeilor – nu poate fi Teba, așa cum lasă să se înțeleagă Diodor, deoarece Teba a fost înființată mult mai târziu, a fost înființată de Hermes și atunci acest oraș nu poate fi decât Ilionul, orașul zeilor cunoscut și ca Tebaida, Teba sau Deva de lângă muntele Ida, unde și-au avut reședin-

ța regii și apoi zeii urmași ai lui Zeus-Ra, pe atunci în Creta (Idaia), orașul unde s-a dat bătălia finală între Atlas (Troian) și Zeus, fiul lui Cronos, în războiul troian și nu în războiul din Troia, așa cum lasă să se înțeleagă Homer, cu toate că sunt multe motive asemănătoare. Cert este, că dacă și casele de la marginea orașului trebuiau să aibă minim 4 sau 5 etaje, atunci sigur era o civilizație poate mai dezvoltată decât ce avem astăzi. Mai mult chiar ei cunoșteau sistemul nostru solar și cele 9 planete, socotite atunci 9 ceruri (atmosfera planetei) și 9 iaduri (pământurile ce compun planetele), cât și faptul că Terra este a treia planetă din sistemul solar prin citatul pag. 300 (bib. 25) „Tridivapati – Domnul celui de-al treilea cer, adică al cerului suprem”.

Existența unui mare potop apare la toate popoarele vechi, potop care în linie mare este asemănător cu ceea ce numim noi „Potopul lui Noe”. Tocmai aceste înscrisuri la popoare diferite despre același eveniment certifică existența lui.

În istoria omenirii, după cunoștințele mele, sunt 3 potopuri: potopul lui Noe, potopul de pe vremea lui Ogyges și potopul de pe vremea lui Deucalion.

Amintesc faptul că Deucalion era fiul lui Prometeu și contemporan cu Atlas, Hera, Zeus, Horus și Atena și se pare rege ca și tatăl său în zona ce astăzi o numim Orientul Apropiat. Acest potop s-a produs după prăbușirea orașului, capitala Atlanților, Atlantida, a muntelui sau mai precis a colinei (dealul) unde s-a construit și era orașul Atlantida, atât de căutat astăzi și nu a insulei sau a continentului Atlantida, atunci când în urma unor cutremure s-au format strâmtoarele Bosfor și Dardanele iar apa ce acoperea întreaga zonă de câmpie a Europei actuale și se numea Ocean a trecut în Marea Mediterană inundând terenurile joase din jurul acestei mări. Acest potop a afectat numai populațiile din jurul Mării Mediterane iar Europa din insulă, insula Atlantida sau continentul Atlantida în câteva decenii a căpătat forma actuală. Acest lucru este confirmat de Diodor din Sicilia în Cartea V, cap. XLVII, citez „Locuitorii din Samothrace povestesc că, încă înaintea potopului celui mare (din vremea lui Deucalion) de pe urma căruia au suferit celelalte neamuri, fusese la ei o revărsare de ape uriașă, care a început prin surparea pământului ce înconjoară Stâncile Cyane și, apoi, prin a celui care formează strâmtoarea Hellespontului.

Căci, până atunci, Pontul Euxin fusese doar un lac; însă, din pricina râurilor care se vărsau în lacul acesta, apele lui se umflară atât de mult, încât năvăliră în Hellespont, inundând astfel o bună parte a litoralului Asiei”. Insula Atlantida în această situație nu mai este insulă, iar în concepția generațiilor următoare s-a crezut că a avut soarta oricărei insule, adică s-a scufundat în mare. A nu se face confuzia între insula Atlantidei, capitala Atlantidei, cel munte înconjurat de 3 șanțuri de apă care impropriu s-a numit insulă care într-adevăr s-a prăbușit în urma unor cutremure și insula Atlantida sau continenul Atlantida, care nu este alta decât Europa de astăzi. Menționez faptul că ceea ce numim noi astăzi că a fost Marea Sarmatică care de-a lungul timpului această întindere de apă, și care exista în sudul României de astăzi, această mare a avut mai multe denumiri după numele acelor regi care au avut reședința în această parte a lumii, regi ce au domnit peste toată rasa albă în vremurile de demult.

Pe vremea lui Uran se numea Ocean sau mai precis Cornul Oceanului iar regele Uran era numit și Oceanos, în timpul lui Saturn, numit și Poseidon, era marea lui Poseidon, pe vremea lui Atlas sau Troian era marea Atlantică iar în vremea lui Sarmis sau Hermes s-a numit Marea Sarmatică, denumire ce o folosim și noi astăzi.

Nu se cunosc date despre potopul de pe vremea lui Ogyges sau eu nu am cunoștință de ele, în schimb despre cel mai mare potop din istoria omenirii, potopul lui Noe, datele sunt numeroase iar eroii poartă nume diferite în funcție de neamul de unde vin înscrisurile respective dar toate respectă în mare aceeași idee și anume că în timpul acestui potop, care se spune că a acoperit aproape întreaga suprafață a pământului, au dispărut foarte mulți oameni și lasă să se înțeleagă că ar fi dispărut o întreagă civilizație.

Un text asemănător, aproape identic cu cel descris în Biblie ca fiind Potopul lui Noe, este la Sumerieni pe două tăblițe diferite datate ca timp, unul de pe vremea lui Ghilgameș unde eroul este regele Utnapiștim care a poposit cu barca pe muntele Nisir iar altă tăbliță are ca erou pe regele Ziusudra, text ce se pare că este cel mai vechi. În ambele texte Sumeriene zeii AN și Enlil au salvat viața regilor, a familiei lor, a tuturor viețuitoarelor și a plantelor dar cel mai important este faptul că durata potopului este de 7 zile în ambele texte (bibl. 2 pag. 239-241).

Această durată a potopului de 7 zile confirmă ipoteza mea despre cauza producerii acestui potop pe care o voi enunța mai departe.

Cauza care a generat acest potop nu este enunțată în niciun text, enunțată este numai Voința Divină și totuși cheia producerii acestui potop se găsește în textul următor „s-au desfăcut toate izvoarele adâncului celui mare” (citată din Biblie, cap. 7, pct. 11, pag. 17, ediția 1994).

Acest citat dezleagă misterul care a dus la producerea acestui cataclism la scară mondială, modul cum s-a produs, suprafața de uscat afectată deoarece după părerea mea nu toată suprafața de uscat a globului a fost afectată catastrofal, rămânând zone unde putea să existe viață, iar oamenii să fie mai puțin afectați de efectele potopului și de acest lucru au beneficiat locuitorii din munți mai ales dacă au fost la distanță mare de oceane. Acest lucru reiese și din tăblițele Sumeriene a „Listelor de regi de la Larsa și Nippur unde este citatul. Apoi a sosit Potopul, iar după Potop au venit la domnie regii popoarelor din munți”. (Bibl. 2, pag. 255), și într-adevăr acest lucru se întâmplă, puterea trece la regii din Nord, la regii din emisfera Boreală, așa cum va fi expus mai târziu în lucrare.

Pentru început, apelez la un fragment din Dicționarul de Astronomie și Astronautică, pag. 214 (Bibl. 7), care spune că datorită atracției Soarelui și Lunii se produc marea, citez: „mareele scoarței terestre au amplitudine mai mică, de ordinul câtorva dm. În comparație cu mareele oceanului planetar, materializate prin ridicarea (flux) și coborârea (reflux) nivelului acestuia cu până la 10-20 m (mai accentuate în golfuri înguste, strâmtori și estuare de fluvii): în mările închise mareele sunt practic neglijabile (ex. variațiile Mării Mediterane nu depășesc câțiva dm.), iar mai departe „Luna produce un efect de maree de două ori mai mare decât acesta (Soarele) datorită apropierii de Pământ”.

Prin acest citat vreau să certific un lucru deja cunoscut și anume relația dintre astrorii și efectele lor asupra apei, dar ca apa să iasă la suprafață din pământ este obligatoriu ca în apropierea Terrei să treacă un corp ceresc, ori de volum mare ori de volum relativ mare dar mai aproape de suprafața pământului, corp ceresc ce ar putea crea valuri uriașe poate de sute de metri sau chiar km ca înălțime, valuri care să antreneze nisipul de pe fundul mărilor și oceanelor și să-l depună pe pământ creând astfel deșerturile existente astăzi pe Terra.

După părerea mea, corpul ceresc care a trecut în apropierea Pământului și a generat acest mare potop nu poate fi altul decât planeta Venus.

Se știe că planeta Venus este corpul ceresc care a apărut ultima în sistemul nostru solar (ultima planetă). Nu se știe când a apărut și nici drumul parcurs de ea (traectoria planetei) până la poziția actuală și de asemenea sunt păreri diferite în legătură cu timpul când a apărut. Numai un asemenea corp ceresc (planetă) putea să provoace modificări atât de mari, să aibă o influență atât de mare asupra Pământului. Socotesc că deșerturile existente pe Terra sunt datorate trecerii și influenței ei asupra planetei noastre. Deșerturile sunt cu atât mai mari cu cât suprafața de apă din apropiere era mai mare, în special oceane. Se pare că traectoria planetei Venus în raport cu Pământul a fost de la N-V la S-E iar consecințele trecerii ei au fost mai multe iar unele din ele ar fi:

Nisipul din oceane a acoperit suprafețe de uscat posibil fertile, creând astfel deșerturile existente astăzi pe glob. Dacă apa din adâncuri a ieșit la suprafață, tot așa și apa de pe fundul oceanelor, asociată cu erupțiile vulcanice din oceane, ar fi putut antrena nisipul, ridicându-l la suprafață. În trecerea apei deasupra terenurilor joase sau vecine cu oceanele și mările Terrei, nisipul s-a depus rezultând deșerturile de astăzi, care atunci nu aveau o întindere așa de mare ca suprafața, dar mai mare ca înălțime decât astăzi iar datorită fenomenelor meteorologice (vântul), suprafețele de deșert s-au mărit iar pe unele porțiuni, nisipul nu mai există. Fenomenul acesta seamănă cu un tsunami, dar nu are aceleași caracteristici.

Nisipul din fostul ocean, din apa ce se găsea în actuala zonă de câmpie a Europei a format deșertul Gobi. Poziția deșertului Gobi în raport cu oceanul de atunci (Oceanos, în scrierile anticilor) dă direcția de deplasare (traectoria) a planetei Venus.

Faptul că apa din interiorul scoarței terestre a ieșit la suprafață, apa caldă sau fierbinte, apă care a mărit numărul de precipitații iar în locul ei a intrat apa rece mai ales dacă acest lucru s-a petrecut într-o perioadă rece a anului și în felul acesta mantaua Pământului s-a răcit, conform citatului din Biblie că „s-au desfăcut toate izvoarele adâncului celui mare” și acest lucru a generat:

- a) răcirea accentuată a polilor și poate a întregii planete;
- b) prin răcirea scoarței Pământului, ea s-a mărit ca volum ge-

nerând cutremure și poate erupții vulcanice ce pot duce la modificarea geografică a pământului, mai importantă sau mai puțin importantă;

c) după poziția și mărimea deșerturilor putem cunoaște locul unde exista apă (mări și oceane), cât și mărimea întinderii de apă existente atunci și de asemeni traiectoria și poate distanța față de Terra a planetei Venus, mai ales că în scrierile sumeriene efectul ei asupra pământului a durat 7 zile;

d) zonele unde au putut rămâne supraviețuitori, zone fie neafectate sau mai puțin afectate de trecerea planetei Venus, în special zonele montane sau zonele la distanță mare de apă;

e) cert este faptul că dacă atunci era o civilizație dezvoltată, care a fost distrusă și după secole și milenii de la dispariția ei, populația ajunge la primitivism. Personal cred că această distrugere de civilizație s-a produs în urmă cu 15-16.000 de ani. Nu sunt dovezi pentru a preciza o dată exactă iar această cifră prezentată de mine nu este decât o supoziție. Totodată, cred că apogeul primitivismului a fost între anii 800-1200 d.Hr iar după această perioadă a urmat renașterea, unde sunt zorii civilizației actuale, pe care o numim civilizație dar are rădăcini adânci în primitivism.

Acum să analizăm cuvântul „arcă” din expresia Arca lui Noe. Se știe că acest cuvânt nu se folosește pentru corabie și nu s-a folosit în antichitate iar acest lucru ne face să credem că ar fi altceva cu toate că în scrisurile lor Sumerienii foloseau cuvântul corabie.

Eu pornesc de la premiza că nu ar fi Arca lui Noe și ar fi Țara lui Noe sau Arga lui Noe deoarece în vremurile de demult cuvântul Ar însemna pământ și chiar astăzi este o unitate de măsură agrară, iar Arg sau Arga era cuvântul pentru țară (vezi Diodor), iar țara lui Uran, Saturn etc. era numită Argă sau Argolida, iar după Greci, Argos. În situația aceasta potopul a afectat mai puțin un teritoriu posibil montan și acest teritoriu era chiar țara lui Noe, teritoriu ce a rămas populat și astfel se explică de ce Platon spune că a fost o cetate mai veche cu 1000 de ani decât prima cetate egipteană (23e Timaios).

Eu socotesc că este imposibil să ajungi din Marea Egee sau Mediterană la muntele Ararat deoarece este un baraj de munți și atunci mai logic era ca Noe să călătorească pe așa-numitul atunci Ocean, adică actuala zonă de câmpie a Europei unde era apă deoarece nu era strâm-

toarea Bosfor și unde nivelul apei era cu 200-400 m mai ridicat decât nivelul apei din Marea Mediterană.

În al treilea rând după mărimea corăbiei (din datele cunoscute până astăzi) nu puteau să încapă toate ființele și plantele existente astăzi pe pământ. Se spune că Noe a luat pe Arcă numai ființe, dar dacă apa a acoperit tot pământul și asta pe o perioadă destul de lungă de timp, atunci nu se explică existența plantelor pe pământ, iar acest lucru dovedește faptul că nu toată suprafața Terrei a fost acoperită de ape.

O altă explicație a cuvântului „Arcă”, ca termen românesc, excluzând cuvântul arc, se găsește în (bib. 5, pag. 13) citez – „arcă: 1 fundație, temelie; 2 protecție, sprijin”. În cazul acesta, muntele era și fundația și temelia, munte care oferea protecție și sprijin, dar același lucru (protecția și sprijinul) putea fi oferit și de Divinitate. Se poate spune că Divinitatea a creat muntele care să-i ofere protecție și sprijin lui Noe și poporului său pentru a fi salvat de efectele potopului. Eu nu exclud posibilitatea ca munții din „arcul carpatic”, să fie arca sau arga lui Noe, acel teritoriu populat cu oameni, plante și animale, salvat prin voința Divinității de efectele potopului. Această civilizație sau mai precis acest rest de civilizație, care după părerea mea a rămas în Europa.

Dovezi ale unei civilizații anterioare pe pământ sunt multe și vor apărea și altele dar cea mai strălucită dovadă, poate podoaba civilizației anterioare, se găsește în Grădiștea Muncelului, la Sarmisegetuza, în munții Orăștiei. Acolo sunt reprezentate mai multe grupuri sau complexe, care pentru un neavizat pare o joacă de copil, dar în complexul ce se numește Marele Sanctuar Rotund, se poate calcula timpul cu o precizie ce nu se găsește nicăieri în lume și care depășește știința calculului timpului din ziua de azi (vezi cap. calculul timpului), un calcul foarte simplu, precis și ușor de reținut, calcul bazat pe numărul [], pe perioada de apariție a companionului stelei Sirius, numită de Caldeeni și steaua câinelui și avea simbolul 292. Calculul timpului se face pe o perioadă de 25 sau 50 de ani și se corecta după 500 ani cu o zi, perioadă ce corespunde cu apariția păsării Phoenix, pasăre care murea și renăștea din propria cenușă, citez: „Pasăre mitică având însușirea de a arde periodic și a se regenera din propria cenușă” (Bib. 25, pag. 553). Tocmai apariția acestei păsări și perioada ei de apariție la 500 ani, certifică existența acestui calcul al timpului, vechimea lui,

cât și faptul că este singura reprezentare de pe pământ care respectă aceste legi sau logici ale timpului, apoi precizia calculului pe o perioadă de milioane de ani și chiar numele localității Sarmisegetuza, nume compus din Sarmis (Hermes, Armis, Ianus), rege și bazileu (rege peste regi) și chiar titlul de IO (singurul stăpân), fiul Herei (Maya, Ilița = zeiță) și al lui Zeus, dar Zeus Olimpianul (nemuritorul), nepotul lui Atlas, din cuvânt ce urmează „se” = fiul pământului și al cerului, și apoi „getuza” = din neamul geților, ca să nu mai vorbesc că anul 5508, anul nașterii lui Hristos este cea mai mare cifră de calcul al timpului, calendar ce nu și-l atribuie nimeni cu dovezi, iar după cele spuse mai sus, putem spune că este calendar getic, fără să greșim.

Calculul numărului Π s-a născut din calculul timpului, a fost căutat și nu s-a putut calcula, cu toate că se știa exact numărul Π cât și valoarea sa de întrebuințare, timp de 2-3 milenii, de la sumerieni până la Arhimede. Întodeauna numărul găsit era apropiat dar nu cel exact.

Astăzi, omul nu a trecut de bariera de influență a Pământului, de sfera lui de influență, iar dincolo de ea, acolo unde nu există nici viață nici moarte, unde raportul materie-energie este în echilibru și în părți egale, atunci și acolo în Cosmos, viața unei ființe umane, chiar dacă ar putea fi transportată, ar suferi modificări importante la nivel cromozomial, în special la nivelul cromozomilor de memorie, modificări ce ar genera alte atitudini ale ființei umane când ar ajunge pe alte planete. În această situație, mai degrabă omul s-ar transforma în maimuță și nu invers așa cum s-a crezut și poate se mai crede și astăzi. În cazul acesta, nu mai există posibilitatea revenirii la forme de viață inteligibile indiferent de condițiile climaterice, alimentare sau de viață, existente pe planeta aceea. Tot astfel cum un cromozom sau o alelă își epuizează funcția, atunci sigur se produc celule canceroase, deoarece celula canceroasă este o celulă produsă de organismul uman, la început normală dar care se oprește într-un anumit stadiu de dezvoltare și nu numai că nu este folositoare organismului (nu respectă scopul pentru care a fost creată), ci duce inevitabil la pierderea vieții.

Prăbușirea unei civilizații duce la primitivism într-o lungă perioadă de timp, când treptat tehnologia și cunoștințele se pierd, iar ce rămâne sunt dovezile materiale și înscrisuri de aducere aminte, atunci când nu se cunoaște forma și mărimea civilizației respective.

Scrierea atât a literelor cât și a cifrelor cunoaște o multitudine de forme și reprezentări grafice și nu face obiectul acestei lucrări. Amintesc doar faptul că prima scriere a fost (după antici), scrierea Boustrphedon, adică scrierea „asemănătoare aratului unui ogor”, adică primul rând de la stânga la dreapta iar următorul rând de la dreapta spre stânga ș.a.m.d. Scrierea are două forme: scrierea silabică și scrierea prin consoane. Au fost țări care au avut mai multe feluri de scrieri, ca de exemplu Egiptul ce avea scrierea Hieroglifică, Hieratică și Demotică sau populară.

Limba (graiul) vorbită, citez „Și era peste tot pământul o singură limbă și vorbire” spune cartea I a lui Moise (Bib. 12, pag. 1056), iar după același autor, pag. 1057 îl citează pe Quintilian care spune: „Caracterele modului de vorbire barbar (limba latină veche) erau următoarele: se adăugau la cuvintele latine, ori se lăsau afară, unele litere sau silabe, ori în fine, se schimba o literă cu alta, sau se strămuta din locul său”, și continuă „adeseori teatrele și gloatele din circ fac exclamații în limba barbară”, iar aceste lucruri se petreceau în Roma. Cicero numește „barbaries domestica, limba populară, ce se vorbea în casele cetățenilor romani” (Brutus, s. 74). După cum se observă în toată Europa se vorbea limba latină populară, în vremurile acelea.

Se spune că, pe vremuri, Geții înainte de luptă, mergeau la Dunăre și după ce făceau baie sau se spălau cu apa din Dunăre, porneau la luptă. Ei erau născuți să fie nemuritori, pe ei nu-i speria moartea, viața pentru ei era grea, deoarece ei trebuiau să se ferească de ispita păcatului, pentru ca sufletul lor să ajungă în rai. Spălarea de păcate este un obicei foarte vechi, ce se întâlnește și astăzi în India, obicei folosit și astăzi dar cu altă interpretare, ca de exemplu, botezul. La Geți, spălatul în apa Dunării era o tradiție mai ales că Dunărea, în vechime era apă sacră, era Styxul, iar țara lor era înaltă, era socotită atunci mai aproape de cer, iar dincolo de Dunăre, în munții Carpați era Parnasul, locul de odihnă și pază al Nemuritorilor și chiar al zeilor, zei ce veneau din sud, în special din zona grecilor, iar la începuturi și ai romanilor. Pe timpuri niciun om și nicio armată nu a avut curajul să treacă apa ce despărțea țara Ramilor de țara Aramilor (peninsula Balcanică). Multe milenii mai târziu, primul care a trecut a fost Sesostris I, faraon al Egiptului 1962-1928 î.Hr., faraon din Dinastia XII,

prin anii 1964-1962 î.Hr., care împreună cu armata sa, a dus lupte în Balcani și a fost învins de Geți conduși de Iovan Iorgovan, în realitate numele era IO-Ban, Banul Iorgu, ajutat de Novac, Balaban (Banul din Bala) și Radovan (Banul Radu) al Craiovei, dacă dăm crezare lui Diodor din Sicilia și tradiției orale românești. Se pare că Sesostris a vrut să refacă imperiul lui Saturn, Seth la ei, după ce cucerise Libia (nordul Africii), actualul Orient Apropiat, India, Afganistanul de azi, nordul Asiei, estul Europei până la Don, Asia Mică după care a pătruns în Balcani, ajungând la Porțile de Fier.

Anticii spun că Styxul era o apă care curgea în ocean în partea dreaptă. În partea dreaptă curgea Styxul, iar în stânga era oceanul. Ca opinie personală, cred că Styxul era porțiunea dintre marea Tethys și marea Sarmatică. În situația aceasta, niciun muritor nu avea curajul să o treacă, ea fiind accesibilă numai nemuritorilor și zeilor.

Vechii greci scriu despre Heracle și Heraclizi, dar aceste cuvinte sunt cuvinte compuse din „Hera” și „cleos”. Hera este fiica lui Atlas (Neptun), iar cleos înseamnă slavă, glorie. În situația aceasta Heracle și Heraclizii nu pot fi decât „preoții Herei”, iar heraclizii mai pot fi „urmașii Herei”, sau poate regii geți ce au urmat după Hera. Expresia, „întoarcerea Heraclizilor” în Grecia din anii 1260 î.Hr. după unii, sau 1150 î.Hr. după alții, nu poate fi înțeleasă decât prin faptul că regii sau preoții Herei s-au reîntors în teritoriile deținute anterior sau înaintea războiului lui Sesostris, război ce a depopulat peninsula Balcanică, teritorii ce mai înainte erau sub stăpânirea Atlanților și apoi a Sarmaților reprezentați de Heraclizi, dar despre Heracles nici nu se poate vorbi înainte de Hera, poate numai de Hercule.

Mulți au căzut în păcatul de a socoti că numele de daci vine de la „daoi”, „daai” cu semnificația de lup, iar originea numelui era din Asia Mică. Toți l-au avut drept dascăl pe Homer, care împarte lumea Geto-Scită deci pe Sarmați, în Ahei care erau locuitorii de pe litoralul Mării Negre, cuvânt ce vine de la aha = apă și daai sau daoi, locuitorii de la nord de Dunăre (Dorien) și de la marea Caspică la munții Pădurea Neagră, nume ce s-a transformat (sau era deja) în danai și apoi în dani, dar cuvântul „dan” vine de la „de An” = Dan, adică oamenii cerului, deoarece atunci Europa era un ținut înalt, iar atunci munții, se zicea că atingeau cerul, azi cosmosul. Este timpul să precizăm că

numele de dac vine de la cuvântul dorian, tag (tag-dag-dac), nume ce se păstrează și astăzi ca „duce”. Tag sau dac însemna la început general, apoi luptător, soldat, oștean. Cuvintele luptă și luptător vin și astăzi de la cuvântul lup. Atunci ca și astăzi oamenii tineri participau la lupte, azi la războaie. O altă variantă a cuvântului Dac, ar fi următoarea. Se știe că numele de Ahei sau Achei (ex. Achile) erau locuitorii din jurul unei ape și se mai știe că originea cuvântului Dan vine de la De-An, unde An este cerul iar locuitorii, Danii, erau numiți „Fiii cerului”. Într-o situație asemănătoare se poate spune și despre originea cuvântului Dac. Dacă apa se numea Acha sau Aka, atunci locuitorii din jurul apei se numeau De-Achi sau De-Aki, deci Dachi sau Daki și, deci, Daci. Același lucru și cu numele de Baba Dachia sau Dochia. O a treia variantă ar fi că, după moartea lui Boerebista, regatul său s-a împărțit în 4 regate iar unul din ele era condus de Deceneu, pe care Jordanes îl numește „Dokius filius Caeli” (bibl. 12, pag. 867). Acest ultim citat confirmă existența dacilor în vremea lui Deceneu, lucru posibil dar greu de crezut. Deoarece Dacii aveau un trecut de mai multe milenii. Dacii erau locuitorii din jurul Mării Tethys și fiii lui Geea iar Geții erau locuitorii din vestul Oceanului, fiii lui Uran sau An. Dar prin nume și fiii lui Geea. Chiar la începutul erei noastre (sec. I), la o diferență de 1300 ani de la căderea Troiei, Dion Chrysostomos împărțea societatea Dacilor în tineri ce îi numea lupi și bătrâni numiți urși. Este drept că Dacii aveau ca îmbrăcăminte și haina din piele de lup, deoarece ținutul era cu multe păduri, erau mulți lupi care în special iarna atacau așezările umane iar această îmbrăcăminte era ușor de procurat, dar haina de lup, în timpul luptei, era pentru ei o a doua armă deoarece se știe că în luptele de cavalerie orice cal se sperie de mirosul de lup, iar în cazul acesta adversarul trebuia să aibă grijă de două lucruri: să strunească calul care era speriat și în același timp să și lupte, creând astfel un avantaj luptătorului dac sau daco-get. Pentru a vă convinge că Dacii aveau și altă îmbrăcăminte este suficient să vă uitați pe Columna lui Traian. Stindardul (drapelul de luptă) al Dacilor era „capul de lup”, simbolul tinerilor luptători, și „corpul de șarpe”, format din mai multe segmente, iar numărul segmentelor era egal cu numărul Davelor ce participau la luptă. Și astăzi o armată în marș, chiar și în zona de câmpie, nu merge drept, merge șerpuind, având aspectul unui șarpe iar o armată

numeroasă, aspect de balaur, dar balaur era numit și conducătorul armatei respective, iar acest lucru s-a păstrat și în tradiția populară, în cântecele populare. Lupul este simbolul lui Saturn, Seb, Marte, apoi al lui Zamolxe iar azi, Sf. Ilie. Ei erau luptătorii lui Saturn sau trimișii lui Zamolxe și în felul acesta războiul era just prin Saturn și sfânt prin Zamolxe. Chiar și ultima stea din Carul Mare este steaua lupului, steaua lui Saturn, în tradiția populară iar Steaua Polară, ultima stea din Carul Mic, este socotită „Osia lumii” sau Coloana (Columna) cerului, stea în jurul căreia se rotesc celelalte stele, iar poziționarea ei în teritoriul Titanilor ar trebui să localizeze capitala regatului, prima sau a doua capitală.

O altă problemă ce a creat confuzie sunt cele 7 fiice ale lui Atlas (Troian, Neptun), ce s-au numit muze, zâne, iele sau Pleiade. În tradiția populară și astăzi este ca sărbătoare Sânzienele, cuvânt ce înseamnă „sunt zânele”, iar faptul că după solstițiul de vară, zânele se retrag, deoarece începe victoria răului, a întunericului asupra binelui, a luminii, deoarece lumina scade (ziua) și întunericul (noaptea) crește, iar prima care se retrage este la români, zâna Ana, fiica cea mare a lui Atlas numită în tratate Hera sau Maya, numită și Sânziana, nume ce vine de la An = cerul, iar termenul de Ana nu este altceva decât numele pentru „fică a cerului”. Se mai spune că în anumite nopți „joacă ielele” (zânele, muzele), iar în diferite zone ale țării se spune că se întâmplă lucruri înfricoșătoare, lucru neadevărat, dacă treci prin zona aceea. Acest fapt se bazează pe un adevăr din vechile timpuri când Atlas fiind rege, iar fiicele sale când făceau baie și erau bineînțelese păzite, iar paznicii dacă lăsau pe altcineva sau ei se apropiau de zâne, erau omorâți. Vedeti cum o realitate se transformă în mit și ce modificări suferă ulterior, de fapt ca toate miturile.

Un alt asemenea mit care se bazează pe adevăr și care a fost modificat de timp, este mitul „femeii care a ieșit din mare, din spuma mării”. Pe vremuri, pământul se numea Gee, Glia, Tethys iar o parte era acoperit de ape, în special în Europa era o mare întindere de pământ acoperită de apă. Din momentul când s-au produs cutremurele și inundațiile descrise de Platon, în Timaios și Critias, referitor la Atlantida și a apărut strâmtoarea Bosfor, atunci apa a început să se retragă din Europa iar pământul (Gee = femeia) a apărut din apă și bineînțelese la început din „spuma mării”, fiindcă spuma fiecărei mări

este în apropierea malurilor și tot acolo apare prima dată pământul. Atunci, și în timp a dispărut marea Tethys din câmpia Panonică, marea Sarmatică din câmpia română și au rămas numai Marea Neagră (Blakă = neagră), Marea de Azov și Marea Caspică.

Cert este, de asemenea, că scoarța terestră crește cu 1 mm la fiecare 10-12 ani, datorită materiei adusă din cosmos de „vântul solar”. Vântul solar are în compoziție 70% protoni, 20% particule alfa și 10% fotoni, deci 90% componentă materială, (bib. 1, pag. 167). Componenta materială se scindează în atmosferă în mezonii, kaonii, pionii etc., producând energie, energie necesară plantelor pentru creștere și dezvoltare, și în felul acesta energia se transformă din nou în materie, materie ce rămâne pe pământ îngroșând astfel scoarța terestră. În cazul acesta dacă vrem să găsim urme ale civilizației care a fost acum 10000-15000 de ani în urmă, ele se găsesc la o adâncime de 10-15 m, cu condiția excluderii factorilor meteorologici care ar putea mări sau micșora distanța până la ele.

S-au creat discuții despre muntele sfânt al lui Saturn, o parte din cercetători spune că muntele Godeanu, numit și Coganion iar alții munții Bucegi. Explicarea termenului Cogaion sau Coganion ar fi următoarea: în limba greacă veche „aion” înseamnă și sfânt și veșnic, iar Cog sau Kog poate fi Gog, ori despre Gog și Magog se cunosc multe, sunt termeni cunoscuți. De la Gog vine și numele Gugu chiar dacă luăm în considerație numai termenul sumerian de Gu-gu. Muntele Godeanu are și astăzi vârful Gugu, nume ce mulți cred că vine de la Gyges, fratele lui Saturn și apoi Zamolxe care era și marele preot al regatului lui Saturn și unul dintre giganți. Însuși numele muntelui Godeanu poate să derive din Gog-de-An și apoi Godeanu. Toți au dreptate dar timpul este diferit, astfel că până la retragerea apei din Europa era Godeanu, iar apoi după distrugerea reședinței atlantiților (cetatea de scaun sau insula Atlantidei, datorită unor cutremure și inundații). Înainte de Godeanu sau Kogaion, muntele sfânt al Titanilor (Geților) a fost ca munte sfânt al geților, munții Bucegi și în special a fost „Vârful Omu”, muntele lui Uran. Dacă în scrierile anticilor Uran înseamnă Cerul, în alte înscrisuri, Uran înseamnă Omul. Acest lucru certifică faptul că primul munte sacru al Titanilor a fost în munții Bucegi, Vârful Omu. La strămoșii Geților, Titanii și apoi Atlanții, numai AN însemna Cerul, astăzi Cosmosul, era veșnicia, era timpul, iar astăzi, an și anul este doar o

măsură a timpului. Dacă ar afla Titani de lucrul acesta ar râde sau poate doar ar zâmbi, deoarece civilizația noastră măsoară nemăsurabilul. Aceeași greșeală a făcut-o și Einstein, când veșnicia a confundat-o cu timpul, iar timpul a fost confundat, la rândul lui, cu energia în teoria relativității. Înlocuiți timpul cu energia și atunci totul este clar, limpede și explicabil. Chiar după această schimbare, muntele Godeanu a rămas multe milenii ca munte sfânt, cunoscut mai ales prin vârful său Gugu. De la Gugu este neamul Guganilor, neam ce a dat regii Dacilor ca Decebal, Deceneu, Duras, Durpaneus, Scorilo etc. Numele Gugu are echivalent în limba sumeriană sub forma de gu-gu, și care înseamnă „păstor regal, care a intrat într-o peșteră unde, găsind un mort, i-a luat inelul din deget, dar apoi punându-și-l, a observat că dacă îl răsucea pe degetul său, devenea invizibil”, citat din bib. 25, pag. 247. Analizând acest text, observăm că „păstorul regal” este marele preot iar talismanul său (inelul) îi da posibilitatea să treacă din lumea pământeană în lumea cerească, îi da posibilitatea să fie înger sau sfânt și mai mult chiar, putea să treacă un pământean în cer, după ce a murit, iar această trecere era reversibilă ceea ce dovedește că după moartea fizică (pământeană), viața era continuată în Rai, lucru ce era posibil numai pe muntele Gugu. Aceasta este dovada că muntele Godeanu era un munte sfânt, un munte cu puteri magice, un munte ce prin nume, nume ce este același și astăzi, iar acest nume exista cu multe milenii în urmă și era cunoscut și respectat în tot regatul lui Saturn, regat ce se întindea de la vest de Japonia de azi până la Atlantic și de la est de India, Libia până iarăși la Oceanul Atlantic, numit atunci „Muntele sfânt al lui Saturn”, munte ce apare și la Platon ca muntele lui Poseidon, denumire dată de Pelasgi lui Saturn, munte ce se găsește în descrierea Atlantidei, în Critias.

Numele Gugu ce se găsește în scrierile sumeriene, este în realitate Gyges, fiul lui Uran și Gee (bib. 25, pag. 247) și fratele lui Saturn, care era Marele preot în regatul lui Saturn. Greșit s-a interpretat că Giganții ar fi oameni de statură înaltă, oameni uriași, când în realitate ei erau „înalții prelați”, marii preoți, giganți ai credinței din vremea respectivă. Faptul că Giganții erau asociați cu șarpele nu este nimic surprinzător deoarece șarpele era simbolul înțelepciunii. Să ne reamintim caduceul lui Hermes, simbolul omului înțelept și al profetului.

Dincolo de Styx, spre nord, era țara Nemuritorilor și deci a

Geților, era țara Blakilor (Blachi, Vlachi), țara nordicilor, era Parnasul și Câmpiile Elizee iar mai la nord, dincolo de un munte, era Tartarul.

După greci, ca să treci Styxul, după moarte, trebuie să-l plătești pe barcagiul Charon. Este simplu. Nu poți trece Styxul în timpul vieții, ca să-l treci, trebuie să mori. Dacă-l treceai mureai sigur. Pentru cei din sud, numai sufletul îl putea trece. Pe malul celălalt erau geții, erau nemuritorii și de aceea geții erau socotiți nemuritori (prin poziția geografică a lor și prin religie). Această veche credință, a rămas până astăzi prin noțiunea „sufletul trece pe tărâmul celălalt”, noțiune neclară, nu precizează dacă este vorba de un teritoriu, de cosmos sau un lăcaș subteran.

Apa Styxului este descrisă de Homer în Iliada, cântul XIV, versurile 266-268, citez „Repede jură-mi pe apele Styxului negru / Nedezlegat jurământ și atinge cu dreapta pământul / Lucia mare cu stânga...” Din acest citat aflăm că Styxul pătrunde în mare, în Ocean, pe partea dreaptă și curge o porțiune pe lângă mal. În situația aceasta Styxul nu este altceva decât porțiunea de apă ce lega marea Tethis (câmpia Pano-nică) de Ocean sau mai precis de marea Sarmatică, adică traseul Dunării vechi, Morava-Timoc.

În situația aceasta, Parângul era Parnasul, era sălașul zeilor, nemuritorilor și al eroilor, iar de o parte și de alta a Parnasului erau Câmpiile Elizee sau Elatia, sau după Goți, Walhalla, și mai departe, Câmpia Prioriei sau Pieria. Acest lucru este confirmat de Iliada lui Homer, cântul XIV, versurile 220-225, dar cu o modificare, ca în loc de Olimp să fie Parnasul, deoarece Olimpul a apărut mult mai târziu, a apărut datorită orgoliului grecilor de a avea și ei Parnasul lor. Însuși cuvântul Olimp înseamnă nemuritor.

Hera, Olimpul lăsând și sărind de pe culme la vale.

Trece Pieria și prin Elatia cea desfătă

Peste-nălțimile munților plini de ninsoare din plaiul

Tracilor, buni călăreți; ea nici nu atinge pământul,

Iar de pe Muntele Atos dă fuga pe undele mării

Până sosește la Lemnos, orașul măritului Toas.

Insula Lemnos este lângă muntele Atos. Dacă ne uităm pe hartă, Hera (Maya, fiica lui Troian sau Atlas) ca să treacă peste munții tracilor, cei înalți și acoperiți de zăpadă, atunci Parnasul sau în traducere-

rea aceasta, Olimpul, nu puteau fi decât munții Parâng sau Bucegi și în cazul acesta trebuia să treacă prin Muntenia și Oltenia de azi, probabil Pieria și Elatia. Elatia este aceeași cu Câmpiile Elizee, deoarece litera Z cu virgulă se citea Ț, iar în cazul acesta cuvântul este Elazia, ce la plural sunt Câmpiile Elizee, iar Pieria este același cuvânt cu Prioria de mai târziu.

Un lucru este clar, Homer nu a descris războiul Troian. El a scris despre războiul din Troia, războiul Troian a fost în Creta, pe când cetatea Troia era în Asia Mică, evenimente ce s-au petrecut cu multe milenii în urmă, el numai a schimbat numele eroilor. Este drept că sunt mai multe asemănări, printre care aş aminti faptul că amândouă luptele s-au dus împotriva egiptenilor, (Hittiții au fost „vârful de lance” în Asia Mică al egiptenilor după anul 1964 î.Hr.), și în al doilea rând, Hera (Maya) fiica lui Atlas (Troian), a fost răpită de Zeus (Olimpianul), cu toate că Zeus era căsătorit cu Europa și avea 3 copii, pe Minos, Radamant și Sarpedon. Faptul că Zeus a fost căsătorit cu Europa, o confirmă și (Bib. 20, pag. 152) citez „Se spune că titanul Cronos a fost detronat de fiul său mezin, acela pe care grecii l-au numit Zeus; un templu ar fi fost înălțat într-o pădure de chiparoși chiar în Knosos în cinstea soției lui Cronos, Rhea; tovarășii tânărului zeu, numiți cureți, ar fi dansat cu armele lor în jurul leagănului lui și s-ar fi ocupat de educația lui. În fine, că Zeus, ajuns rege al insulei (Creta), și-ar fi încredințat soția, Europa, și fiul, Minos, regelui Asterion sau Asterios, fiu al regelui pelasgilor, Tectamos”. Acest citat confirmă faptul că numele de Zeus este dat ulterior, după moartea sa, el având alt nume, iar numele de Zeus este dat de cretani și nu de greci, deoarece grecii ca neam au apărut mult mai târziu, după milenii, apoi regele Asterion nu este altul decât Hiperion, soțul bazileei (rege peste regi) Latona, după moartea soțului ei Saturn, cât și faptul că în timpul războaielor troiene (două), între Troian și Zeus, Horus și Myrina, apoi Atena, Saturn era mort. Acest citat mai confirmă supoziția că Hera a fost răpită, având apoi un copil, pe Hermes (Sarmis), fapt ce a putut declanșa război, cât și faptul că Hera (Maya, fiica lui Atlas), era numită în Creta (Fecioara cu copil). Același autor la pag. 154, citez „Știau că titanii făceau obiectul unui cult în Cilicia, că Sarpedon, fratele lui Minos, avea un omonim în Licia”, iar la pag. 239 citez „Femeile din Creta veneau să

se roage aici unor concrețiuni calcaroase ce redau chipul unei mame cu pruncul în brațe. Același tip de idol în peștera lui Hermes și a Maiei la Melidoni (Mylopotamos) și în peștera Vigla de la Keratokampos (Viannou). Zeiței îi erau jertfite blide mari umplute, pare-se cu lapte și cu miere”. Mai mult chiar, de la același autor (bib. 20, pag. 242), se spune că în depresiunea „de pe Ida (Insula Creta), la altitudinea de 1.534 m, care înainte de a aparține lui Zeus (se confirmă indirect că Zeus a fost un muritor) și Nimfelor lui, fusese lăcașul „Doamnei muntelui și al Copilului ei divin”, „și nu era accesibilă decât din luna mai până în octombrie”. Și în acest citat se face referire la Maya și Sarmis (Hera și Hermes) și mai mult chiar, cultul începea în luna Mai, luna lui Maia, Hera fiind una din cele 7 Pleiade, fiica cea mare din cele 7 fiice ale lui Atlas (Troian), răpită de Zeus Pelasgul sau Olimpianul, și unul din motivele serioase care au generat al doilea război dintre Troian și Zeus, deoarece această răpire era împotriva firii și legilor existente atunci. Se poate spune chiar, că această răpire a vrut să dovedească lumii de atunci că regele Zeus este atât de puternic că poate face ce vrea el, că poate încălca orice lege. După război, Zeus fiind mort, acest lucru mai explică faptul, de ce fiii lui Zeus erau judecătorii celor morți, după unii greci, lucru asemănător lui Anubis al egiptenilor fiul lui Osiris, iar cele două fecioare hiperboreene Opis și Arge, le-au amintit grecilor vechile obiceiuri, obiceiuri scrise pe tăblițe de aramă, la Delos, unde de fapt este descrisă credința cretanilor după moarte și, poate, a grecilor.

Avem două întinderi de apă, Oceanul și Marea Tethis despărțite prin munți, avem doi soți Oceanos și Tethis, sau Uran și Titaia (Geea, Glia) și o localitate Severin, numită în Diploma Ioaniților din 1247 Zeurino, nume ce vine de la Zeul Uran, probabil capitala regelui Uran. Citez „Banatul de Severin, „Terra de Zeurino”, cum apare în Diploma Ioaniților, cuprindea sudul Banatului de azi și apusul Olteniei (jud. Mehedinți), cu Turnu Severin (Bibl. 14, pag. 16). După această diplomă, înseamnă că „țara lui Uran” erau actualele județe Caraș-Severin și Mehedinți, sau mai precis zonele de deal și munte din aceste județe, zonă cuprinsă între fostele mări Tethis și Sarmatică, pe care o numim Dunăre, care era la început pe traseul Morava-Timoc iar după alții pe traseul Milanovac-Timoc iar după potopul de pe vremea lui Deucalion (amintit și de Platon în Timaios și Critias), Dunărea să aibă

cursul actual, curs ce s-a format prin ruperea barajului natural de la Porțile de Fier. În acest nou curs al Dunării (cursul actual) este locul unde a fost o insulă în amonte de Cazane, care s-a prăbușit, numită de Platon insula Atlantidei (nu continentul Atlantida), care era și capitala regatului lui Saturn (Poseidon) și apoi a lui Troian (Atlas), iar astăzi Ostrovul Moldova Veche sau după unii autori Ogradina.

Se poate dovedi ușor că localitatea Zeurino este aceeași cu Severin, deoarece după cum se știe, literele Z și S se confundau, iar litera V scrisă se citea U, și avem exemplu scrierea etruscă, dar și astăzi pe unele clădiri mai este cuvântul scris Jvstitia. În cazul acesta cuvântul Zeurin devine Sevrin, și de aici Severin. Cu această dovadă se confirmă că orașul Severin este prima localitate atestată documentar din Europa și poate din lume, dacă luăm în considerație că regele Uran a domnit în urmă cu 10-12.000 de ani. Nu neg că după retragerea apei din marea Sarmatică, fostul oraș de scaun al lui Uran, așezat undeva în zona de podiș sau de munte, posibil în zona unde acum este cetatea Oreva, să fie mutată în zona unde probabil era un port ce se numea atunci ocean și unde probabil era și un turn, turnul lui Uran (Zeu = Sever) și unde acum este actualul oraș Severin.

O altă denumire ce se pierde în negura timpului este Deva. Deva în sanscrită înseamnă zeu, Divinitate. La egipteni cetatea de cult era Teba, iar mai târziu a apărut o altă Tebă în Beotia. După cum am enunțat anterior literele T și D se confundau și chiar în zilele noastre avem același fenomen și fac referire la actuala localitate egipteană pe care unii o scriu Dendera, iar alții Tentera sau Theo-Deo. Se pare că Deva este anterioară cetății Teba, ca și instituții de cult religios, dacă dăm crezare lui Diodor (Cartea I, pct. XV, pag. 33, citat care se va repeta), citez „Se mai spune că Osiris și însoțitorii săi au întemeiat în Thebaida din Egipt o cetate cu 100 de porți, denumită de oameni Herapolis, după numele mamei zeului, urmașii spunându-i cetății Diopolis, iar unii Theba”. După cum se vede din citat, orașul Teba a fost înființat de Sarmis (Hermes, Armis, Ianus), și purta, la început, numele mamei sale Hera (Maya) și căreia toți îi spuneau Ilița (zeiță), iar acest lucru confirmă și spusele lui Platon (Timaios 23d) citez „Cetatea voastră e mai veche cu 1000 de ani decât a noastră (a egiptenilor)”, iar prin acest citat se confirmă indirect existența și vechimea cetății Deva,

cu aceleași atribuții, atribuții de cult religios. Deva, ca și majoritatea Grădiștelor, se află la o diferență de nivel de 200 m față de nivelul Mării Negre (marea nordică sau marea Blackă = neagră), iar acest lucru este confirmat din nou de Platon (Critias 118a) citez „Întregul ținut, se spune, era cu mult deasupra nivelului mării, iar malurile lui erau foarte abrupte” (este logic, deoarece atunci era numai ținutul de deal și de munte din Europa actuală).

Teoretic, putem merge mai departe prin citirea de la dreapta la stânga a localității de cult religios egiptean, a localității Abydos când Abyd devine Diva, deci Deva.

Religia geților avea o caracteristică, credința lor că trăiesc după moarte și în felul acesta sunt nemuritori, trăiesc în Rai sau pe Câmpiile Elizee iar eroii geților în Parnas, alături de zeii sudului și participă la banchetele divine, banchetele nemuririi, iar după Goți în Walhalla. Să ne înțelegem, pentru ei moartea nu este ce înțelegem noi astăzi, pentru ei moartea nu era altceva decât o schimbare de locuință, ei trăiau mai departe într-un loc ferit de griji și de necazuri, ei de fapt nu mureau ci trăiau în altă parte. Într-un fel, pentru ei moartea era o binefacere și de aceea mureau voioși în luptă. Și astăzi când moare cineva, spunem că trăiește în Rai. Ce să facem, defect genetic sau poate de vină este cromozomul de memorie. De aceea se numeau nemuritori, erau condamnați să trăiască, condamnați la viața eternă, căci ei erau „fiii Divinității”, iar mai târziu „fiii lui Dumnezeu”, numiți de antici „fiii cerului”, și făceau parte din „oștile Domnului” amintite și de Hristos.

Se știe că geții, prin jurământ, nu aveau voie să lase nimic scris, ei se bazau numai pe cifră și cerc ca logică unică a tot ce este pe pământ și în cosmos. Prin cifră se poate calcula tot ce este material, materia ca formă și esență. Cercul în schimb, este originea materiei, a vieții, a mișcării și a energiei, deoarece cercul se compune din centrul cercului care reprezintă materia și circumferința reprezentanta energiei. Astfel, circumferința cercului se poate condensa și ajunge punct și atunci energia se transformă în materie, iar din punct (centrul cercului) se poate crea circumferința și deci materia se transformă în energie, dar cercul mai reprezintă și altceva, este viața, este mișcarea, este continuitatea, sunt contrariile care se succed și nu se anihilează sau într-un cuvânt este

eternitatea sau infinitul și deci legile cosmice.

Personal, am fost curios să știu ce a rămas din înțelepciunea geților după secole și de aceea am apelat la Paracelsus, care a trăit în sec. XVI (1493-1541), deoarece el a trăit printre tătari 1513-1521, apoi ajunge la Constantinopol, iar de aici spre Germania, călătorește „prin țările situate de-a lungul Dunării” (Bibl. 24, pag. 8). Cert este că în ce a rămas din lucrările lui sunt influențe asiatice, egiptene, grecești dar și getice. După opinia mea, influențele getice se găsesc în mai multe „terminologii” folosite de Paracelsus și dau ca exemplu câteva: termenul A'kcâsă (mai frecvent este sub forma „acasă”), citez, pag. 35 „Un termen răsăritean. Substanță vie primordială, corespunzând concepției unei anume forme a eterului cosmic ce umple sistemul solar. Tot ce-i vizibil este, ca să spunem așa, ACASA condensată, care devine vizibilă prin schimbarea stării sale supra-eterice (?) într-o formă concentrată și tangibilă. De aceea totul în natură poate fi descompus sau nu în „acasă” și făcut invizibil prin schimbarea forței de atracție ce a ținut atomii la un loc. Însă la atomii care au construit odată o formă, există tendința de a irumpe împreună ca să ajungă din nou în aceeași stare de dinainte, și să producă aceeași formă, de aceea, o formă poate fi distrusă și apoi reprodusă, folosind această lege.

Această tendință rămâne valabilă și pentru forma conservată în lumina astrală”. În acest citat, cu toate că este explicat materialist și modern, se găsește concepția geților despre nemurire. Este vorba despre „substanța vie” (viața) și primordială (sufletul), apoi ea ia o formă care poate să se descompună dar care își păstrează memoria și asta în „eterul cosmic” și într-un sistem solar. Acest lucru se pare că explică parțial concepția geților despre nemurire și faptul că ei, prin moarte, își schimbau locuința.

În continuare, urmează 3 citate ce au legătură între ele. Citez „ANYODEI = Viață spirituală; starea subiectivă în care intră esența superioară a sufletului la moarte, după ce își va fi pierdut părțile mai dense în Kama-loka. Corespunde ideii de Devachan”. 2. KAMA-LOKA = Regiunea dorinței; sfera sufletului pământului (cel de-al treilea și al patrulea principiu) – nu neapărat la suprafața pământului – acolo unde resturile astrale ale celor decedați putrezesc și se descompun. În această regiune, sufletele impure ale celor decedați trăiesc, până când corpurile

lor de dorință, suferă o a doua moarte; după ce ele s-au dezintegrat, are loc trecerea la principii superioare”. 3 „DEVACHAN (posibil Deva ca AN) = O stare subiectivă de fericire la nivelul celor mai înalte principii ale sufletului, după ce a avut loc moartea trupului. (A se vedea Anyodei). Corespunde ideii de Rai, unde fiecare monadă individuală trăiește într-o lume pe care ea însăși și-a creat-o prin propriile gânduri și unde produsul propriei sale ideții spirituale îi apare în mod substanțial și obiectiv”. Cred că este o interpretare greșită deoarece nu poate fi „ideația spirituală” și un mod obiectiv și substanțial.

În rezumat: Sufletul, după ce a părăsit închisoarea trupului, ajunge în Rai, unde TRĂIEȘTE ÎNTR-O LUME, în mod obiectiv și în realitate și asta numai sufletele pure, deoarece sufletele impure suferă o a doua moarte, după moartea pământească, urmează o a doua moarte, moartea sufletului, și deci moartea veșnică. Acest lucru confirmă denumirea dată Geților, de „fii ai cerului” și „fii ai pământului (Geea)”. La Geți, sufletul nu se spăla de păcate ca în India, nu era purificat prin foc în Iad (Hades), ca la greci, sau astăzi la creștini, la ei Zamolxe (Saturn, Ap. Ilie) când sufletul era murdar de păcate, nu avea milă și-l condamnau la moartea veșnică. Aceasta este credința getică și ea a rămas și după secole (sec. XVI), credință ce a rămas și astăzi (este modificată), la Biserica Ortodoxă și astfel se poate explica de ce România este singura țară din lume care nu are o dată a creștinizării, fiindcă, într-o bună măsură este o continuare a vechii credințe. Acest lucru este confirmat și de Papus (Bib. 16, pag. 254), citez „Brahmanii indieni știu bine că Europa și-a avut un Mesia acum douăzeci de secole” iar acest citat confirmă ideea că Fecioara Maria a murit lângă Efes, azi Selciuc, în drum spre casă, iar casa trebuia să fie la nord de Efes, posibil în Europa (dacă Brahmanii au dreptate), iar România este socotită o țară sfântă, o țară ocrotită de Dumnezeu, lucru care după părerea mea este confirmat și de istorie, neamuri care au fost puternice, azi nu mai reprezintă nimic, deoarece au atacat România. Aviz amatorilor. Să le enumerăm. Egiptenii, care au atacat prin Balcani pe vremea lui Osiris și Sesostriș I, Darius, regele perșilor, în 513 î.Hr., Imperiul Romei, Hunii, Mongolii, Tătarii, Imperiul Otoman, Habsburgii și vor urma și alții și asta în mod sigur, deoarece nu se pot opune Voinței lui Dumnezeu. A fost, este, și va fi o condamnare la moartea veșnică a

puterii lor.

Tot Papus, la pag. 258 citez „Trecu la cucerirea Indiei (Ram) aflată în acea vreme sub stăpânirea negrilor” iar mai departe din „Învățătura Brahmanilor”, citez „Căci a fost o vreme în care malurile Gangelui erau locuite de etiopieni”. Când spui Ram, spui că este din țara Ramilor, așa cum spui egiptean sau grec, persoană ce nu poate fi decât din Egipt sau Grecia. Singura dovadă certă a trecerii lui Sesostris I, sunt mumiile de la Tarim, când o parte din oamenii care îl însoțeau, ori au părăsit armata, ori s-au rătăcit de ea. Dacă Ram este aceeași persoană cu Rama, atunci lucrurile încep să devină clare. Rama eroul din Ramayana, una din reîncarnările lui Vishnu, cel care învinge demonii din insula Lanka (Ceylon), în special pe Ravana, cel care o răpește pe Sita, soția lui Rama, victorie obținută cu aceleași arme ca ale lui Indra (Saturn), (bib. 25, pag. 598), citez „Rama luă atunci o săgeată pe care Brahma o făurise odinioară pentru Indra. În ampenajul ei, săgeata avea închis vântul; în vârful ei se aflau focul și soarele; în nodurile ei Brahma așezase pe zeii purtători de groază. Ea avea chipul morții”. Din acest citat, ne dăm seama ce arme s-au folosit în războiul troian cât și faptul că civilizația Titanilor era mult mai dezvoltată decât civilizația noastră. În situația aceasta, Ram sau Rama nu poate fi decât un însoțitor al lui Prometeu, cel care a recucerit India după războiul lui Troian (Atlas) cu Zeus, al doilea război, care de data aceasta s-a soldat cu victoria lui Atlas și moartea lui Zeus și Horus. Ram (Rama) a fost rege în India, posibil după Menes, Menes care era unul din fiii lui Saturn. Ram era căsătorit cu Sita, fiica lui Atlas și soră cu Hera, una dintre atlantide sau pleiade. După victoria lui Zeus și Horus, în primul război troian (cu Atlas), Ram este detronat de Horus și înlocuit cu Ravana și tot Horus aduce în India, așa-zisa populație negroidă Dasa, „pătura conducătoare”, populație ce este înlăturată de Ram, după victoria lui asupra lui Ravana și alungare lui în Ceylon. Ram participă la războiul troian iar după victoria lui Troian (Atlas) asupra lui Zeus și Horus în cel de-al doilea război, redevine rege în India. Asemănările sunt izbitoare: dacă în războiul Troian a fost răpită Maya (Hera), aici a fost răpită Sita care după răpire se întoarce „în sânul Gliei (Geea, Titaia) mame”, la fel ca și Hera. Se pare că Sita a existat în realitate deoarece apare și în Iliada lui Homer, cântul XIV v. 271, cu numele de Pasitea.

Despre Porțile de Fier s-a scris mult în antichitate, fie că s-au numit Porțile de Fier, fie Porțile Caucaziene, iar poziția geografică a lor este cunoscută, dar mai important este ce ne spune Plinius (Bib. 12, pag. 397), citez „Hercule ajunsese până în locurile acestea, și fiindcă aici munții pe amândouă părțile erau împreunați, dânsul a tăiat catena, a deschis strâmtoarea și a lăsat să curgă înăuntru marea, care era deschisă. În memoria acestei expediții și a faptelor sale nepieritoare, indigenii au dat numele de Coloanele lui Hercule la cei doi munți ce formează strâmtoarea de aici”.

Dacă Plinius are dreptate, atunci, înainte de venirea lui Hercule, se putea trece peste zona numită acum Cazane, fiind continuitate și atunci între Porțile de Fier și Cazane era un lac ce aduna apa din munți, în special apa Cernei. Lucrarea lui Hercule a creat două lucruri; a creat coloanele lui Hercule (munții din jurul Cazanelor Mari) și a făcut ca apa din ce am numit mai sus lac să comunice cu Marea Tethys, și atunci apa din amonte de Porțile de Fier să se scurgă în marea Tethys (marea care era deschisă), după ce scaldă canalul exterior al orașului Atlantida, capitala Atlanților. Această lucrare a lui Hercule (Heracles), ar corespunde și cu ce zice Platon, că Atlanții au făcut un canal de 50 stadii de la insula Atlantidei, unde era cetatea de scaun a lui Atlas, până la mare, iar marea nu poate fi alta decât marea Tethis, și anume porțiunea de Dunăre de la Porțile de Fier la Baziaș, iar distanța (dacă acceptăm calculele lor) ar corespunde zonei de intrare a Dunării la Baziaș. În felul acesta se confirmă și existența cetății Atlantidei pe cursul actual al Dunării, posibil în amonte de Cazane.

Același autor îl citează pe Herodot care spune (pag. 402) „Grecii de lângă Pontul Euxin aveau cunoștințe pozitive despre Coloanele lui Hercule, care se aflau, după dâșșii, în afară de Pontul Euxin, lângă râul cel mare numit Oceanos” (Dunărea), iar la pag. 404, citez „Hercule, ne spune Apollodor, după ce sosește lângă Oceanos (marea Sarmatică), unde se află insula Erythia, fosta Ada-Kaleh, numită și Cerne sau Rușava, pune în munți două coloane, una în fața alteia, drept monumente ale călătoriei sale”.

Mai mult decât atât, Dionysius Periegetul spune că acele coloane ale lui Hercule au fost consacrate mai întâi lui Saturn, adică zeului, care reprezenta pe marea divinitate a cerului imens (Bib. 12, pag. 293). Și acest autor confirmă indirect că Saturn este Zamolxe, și mai

mult decât atât, Platon spune că lângă cetatea Atlantidei era muntele lui Saturn (Poseidon), deoarece coloanele lui Hercule sunt de o parte și de alta a clisurii Dunării, atunci aceste coloane nu sunt altceva decât munții din regatul lui Saturn, munte care prin săparea canalului de 50 stadii, au rezultat două coloane, numite ale lui Heracle (Hercules). Muntele lui Saturn a fost Godeanu, așa cum munții lui Uran erau munții Bucegi cu al lor Vârf Omu, cu toate că grecii numeau cerul Uran. Mai departe la pag. 294, este următorul înscris citez „Încă din secolul al doilea înainte de era creștină, gramaticul Apollodor din Athena stabilise pe baza unor texte mai vechi, că maiestuosul munte Atlas, care susținea polul nordic al cerului, se afla, nu în Libia sau în Africa de nord-vest, ci în țara Hiperboreilor, o populație întinsă pelasgă din nordul Traciei sau al Istrului de jos”. Din acest citat aflăm că munții Atlas (nu muntele Atlas), nu sunt alții decât munții Carpați de sud, sau cum se spunea mai înainte, Carpații de Miazăzi, cunoscându-se faptul că Atlas i-a urmat la domnie lui Saturn, iar regatul său a avut aceeași capitală, insula Atlantidei iar munții lui Atlas erau numiți și Axa lumii (Axis mundi) sau Polul Getic, munți ce au o întindere de la apa Dunării la apa Buzăului și unde era și Parnasul, muntele sfânt al Titanilor, Giganților, Atlanților și Geților sau în unele tratate „locul de odihnă al Nemuritorilor și Zeilor”.

Troian (Atlas) a mai făcut un drum de-a lungul Dunării, drum ce făcea legătura între Porțile de Fier și capitala Atlanților, drum care mult mai târziu, după milenii, a fost refăcut de Traian, împăratul Romei.

Homer ne spune că Titanii erau „protopărinții zeilor și ai oamenilor distinși”. (Bib. 12, pag. 711) iar mai departe la pag. 716, este vorba de o luptă a Dacilor la sud de Dunăre, cu Împăratul Augustus, unde Horațiu îl preamărește pe împărat „al doilea învingător al Titanilor”, iar Ovidiu în Fastele sale, scrie „de trofee luate de la Giganți”. Pindar spune că „la Hiperboreeni s-au născut zeii”, iar Diodor din Sicilia, în cartea III, cap. 56 citez „Atlanții, care locuiesc în regiuni roditoare pe țărmurile Oceanului”, apoi „Ei pretind că leagănul zeilor este țara lor”. Mai mult chiar, (Bib. 12, pag. 344), citez „Pe un fragment de vas descoperit în Apulia, Atlas, domnul țării fericite a Hiperboreilor, unde nu numai fructele, dar și ramurile arborilor, erau de aur, este înfățișat șezând pe tron”.

Logic, dacă luăm în considerație numai citatele de mai sus, cine mai crede că Atlantida s-a scufundat (continentul Atlantida care într-adevăr era o insulă), dar s-a scufundat numai insula Atlantidei, acel munte, dintr-un lanț muntos, munte care era înconjurat de apă, și pe care-l numeau insulă, unde era orașul lui Poseidon (Saturn) și apoi a lui Atlas (Troian, Neptun), munte sau mai precis colină (deal) care s-a prăbușit în urma cutremurelor și inundațiilor descrise de Platon, mai ales că în era creștină, la începutul ei, după milenii, Imperiul Roman socotea Dacii urmașii Titanilor și Giganților și locuitorii fostei insule (continent) Atlantida.

Se spune că denumirea râului Olt, ar veni de la Alutus, dar aluta însemna atunci aur spălat. În realitate, cuvântul Olt vine de la Olb = alb, mai ales că avem Olbia sau cetatea Albă, iar grecii la Olbia îi spuneau Leuce, iar mai târziu cuvântul Olb, devine Olt.

Dacă Mureșul era apa neagră, apa morții, iar Oltul apa vie, atunci spațiul între Mureș și Olt era spațiul sacru, spațiul divin, iar lângă el Parnasul.

Interesant este și cuvântul Vrancea (azi județ), cuvânt ce vine din vremurile de demult, deoarece așa cum am spus, litera V scrisă se citea U (lucru deja cunoscut) și atunci cuvântul VRAN devine URAN, care este de fapt primul rege din dinastia nemuritorilor și tatăl titanilor. Mai dificil este de explicat a doua parte a cuvântului. Dacă ar fi numai „ce”, atunci poate fi echivalentul lui „se”, care ar însemna nemuritor, sau poate chiar „sea”, care în traducere ar fi marea. În situația aceasta avem două variante; ori Nemuritorul Uran, ori marea lui Uran, dar marea lui Uran se numea atunci ocean (apa din actuala câmpie a Europei), iar Oceanos este numele dat de greci lui Uran, fapt ce nu exclude a doua variantă. Eu socotesc, că tot din timpurile acelea este și numele de „baba Dochia și Vrâncioaia”, persoana cu 9 cojoace. În sistemul nostru solar sunt 9 planete, iar oamenii de atunci socoteau că fiecare planetă are un cer și un pământ. Și astăzi mai este expresia „că este în al nouălea cer”, cu toate că, la începuturi (înainte de potop) erau 7 ceruri și 7 iaduri (pământuri), deoarece planeta Venus nu apăruse în sistemul nostru solar. Atunci instituțiile de cult religios, au avut 7 și apoi 9 nivele, concepție ce a persistat mai târziu – vezi turnul Babel. Rămân la convingerea că instituțiile de cult religios de atunci erau trunchiuri

de con așezate pe o bază pătrată, cu toate că în cărți apar reprezentate prin trunchiuri de piramidă cu 7 până la 9 trepte, trepte ce reprezintă numărul de ceruri pe care piramida respectivă îl reprezintă.

Faptul că „baba Dochia” avea 9 cojoace, poate să reprezinte cele 9 ceruri sau poate cele 9 trepte de inițiere, pentru a ajunge la cer sau pentru a fi în rândul sfinților, deoarece muntele atunci era asimilat cu o instituție de cult și se credea că vârful muntelui atinge cerul și în felul acesta se făcea o comunicare (o legătură directă) cu Divinitatea și ca orice instituție, pentru a ajunge la perfecțiune trebuie ca și astăzi să parcurgi niște etape, etape pe care le putem numi trepte. Nu se știe cine era Baba Dochia sau poate Baba Dachia, dar se știe că lui Gee a i se spunea „cea veche”, echivalentul de azi la bătrână sau babă. Aceleași epitete le-a avut și Isis, soția lui Osiris și sora Latonei, în Egipt.

Saturn se mai numea Seb și se pare că de la acest nume egipțenii l-au numit Seth. Toate denumirile de Sebeș nu sunt altceva decât urme ale lui Saturn pe aceste meleaguri. Același lucru cu locurile ce încep cu Il, Ila sau Ilia, greșit interpretate de cei din sud, în special de greci ca fiind nume de zeu, când, de fapt este unul din numele ce le-a avut Saturn, nume ce a rămas până în zilele noastre ca Ilie. Să luăm de exemplu cuvântul Caransebeș. Sar înseamnă domn, rege, conducător, An era fiul cerului, dar și unul din atributele lui Uran, iar Seb înseamnă Saturn. În cazul acesta cuvântul Caransebeș înseamnă „Regele Saturn fiul cerului”, dar corect este „Regele Saturn fiul lui Uran”. Exemple asemănătoare sunt „la tot pasul” (multe) în România.

În România sau în Balcani, și nu numai, apar multe localități cu nume ce au echivalent în sanscrită și așa aminti numai numele Șureanu, munții Șureanu, locul unde se găsește Sarmisegetuza sau vechiul Parnas, nume ce în traducere înseamnă – bătrânul. Mai mult chiar, sunt locuri și localități cu nume de eroi vedici ca: Brașiva, (Brașov), Uda (Uda-Laca), Tamaș, Păpușa etc., iar toate aceste lucruri arată, atât continuitatea cât și vechimea existenței oamenilor pe aceste meleaguri, începând de la Titani, Giganți, Geți, apoi Ram, eroi vedici până în zilele noastre și toți au fost și sunt vorbitori de limbă latină veche. Aceste lucruri sunt confirmate, după multe secole, de înțeleptul persan Gardizi, care între anii 1049-1053 d.Hr., scrie lucrarea intitulată „Podoaba Istoriilor” (Bib. 27, pag. 29), din care redau un

singur citat „așezați între slavi (bulgari), ruși și unguri, un popor din Imperiul Roman (az Rum); și toți sunt creștini și pe care îi numesc N-N-D-R. Și ei sunt mai mulți decât maghiarii, dar mai slabi”. Din citat se localizează precis teritoriul românesc, apoi numele de Rum, de fapt Rami și de asemenea termenul N-N-D-R, termen ce are următoarea explicație. Este un termen egiptean. Egiptenii scriau în consoane (limba demotică), iar la ei N înseamnă Neb = domn sau domnie, iar NTR este termenul pentru zeu. În concluzie, acest termen N.N.T.R. înseamnă „Domnia Zeilor sau teritoriul Zeilor, patria lor”, și în cazul acesta nu ne mai surprinde Pindar când spune că „La Hiperboreeni s-au născut zeii”. Faptul că litera D se transformă în T a fost explicat și nu este exclus ca litera să fie pusă intenționat deoarece era perioada de expansiune musulmană și logic putea să-i fie frică dacă folosește termenul de zeu. Prin expresia NNTR, certifică un teritoriu bine conturat geografic și mai certifică originea și trecutul locuitorilor din acest spațiu geografic chiar și în secolul XI d.Hr., numit de Perși ca „țară a zeilor”, când de fapt era „țara Nemuritorilor”, deoarece în zona locuită de Titani era exclus termenul de zeu. Același lucru spune și Diodor (bib. 9, pag. 233) citez „Și pentru că am pomenit de atlânți, credem că ar fi potrivit să povestim cititorilor legenda acelora despre nașterea zeilor. Tradițiile lor, în această privință nu sunt prea îndepărtate de ale elenilor. Atlânții, care locuiesc în regiuni roditoare pe țărmurile Oceanului, întreceau cu mult – pare-se – pe vecinii lor prin evlavie și prin ospitalitate. Ei pretind că leagănul zeilor este țara lor”. Acest citat confirmă spusele lui Gardizi, cât și faptul că teritoriul românesc a fost parte a insulei sacre, numită Atlantida.

În trecutul (istoria) poporului român, înainte de scrierile lui Gardizi, a avut loc un eveniment deosebit și ignorat de istorie, dar amintit în legende populare dar și de Diodor în cartea I, cap. 53-58, referitor la războiul lui Sesostis I, faraon din dinastia XII, între anii 1964-1962 î. Hr., ajunge în Balcani și în sudul Europei. Sesostis I (Bib. 10, pag. 290), citez „Al doilea faraon al dinastiei 12, 1962-1928 î. Hr... care îl asociază la domnie în 1972”. Acest faraon pătrunde în Balcani în 1964 î.Hr. după ce cucerise un vast teritoriu (este tratat în alt capitol) și este învins de regele get Iovan (IO-Ban) Iorgovan. Se remarcă faptul că se păstrează titlul de Io, titlu moștenit de la Saturn, păstrând astfel tradiția,

tradiție ce este continuată de Domnitorii Români. În acest război este importantă nu numai victoria geților, ci faptul că Sesostris, cuceritorul lumii, a luat-o la fugă părăsind armata atunci când și-a dat seama că va fi învins de geți. Important este de asemenea și citatul din Densușianu pag. 451 (Bib 12) care spune citez „Iorgovan, o numire ce corespunde la forma grecească de „în română Gheorghe”, adică arătoriu”. Dacă acceptăm această interpretare atunci după numele propriu Ilie (Saturn), Ioan (Ianus, Sarmis), Ana (Hera) ar fi al 4-lea nume propriu de origine getică, ce are rădăcini în vremurile de demult.

Un alt eveniment important s-a petrecut în anul 300 î.Hr., când urmașii unui alt mare cuceritor al lumii, soldați și „ofițeri” ai lui Alexandru Machedon, au atacat ținutul getic unde rege era Dromichete. Lupta s-a soldat cu un eșec total, prin umilire, atunci când toată armata macedoneană condusă de Lisimach s-a predat fără luptă, lui Dromichete. Socotesc că este cea mai mare victorie românească din toate timpurile, victorie prin umilirea adversarului. După această luptă, spun grecii, învinșii au fost duși în orașul și capitala geților, cetatea Helix. Helix în limba greacă înseamnă soare, dar orașul soarelui se numea Aplu, Apulum, Apolonia (orașul lui Apollo), iar Apolo era în sud marele preot și era reprezentat de culoarea albă, astfel că multe orașe (cetăți) purtau numele Alba. În cazul acesta cetatea Helix nu este alta decât actualul oraș Alba Iulia, oraș ce pe vremea lui Dromichete era capitala regatului get. Numele de Iulia a apărut târziu, pe vremea romanilor, dar înainte de ei (romani) numele localității trebuie să fi fost Alba-Ilia, Ilia de la Saturn = Ilie, sau poate de la Ilu sau Iliu = zeu, în sumeriană sau akkadiană.

Geții între anii 60-44 î.Hr. l-au avut ca rege pe Boerebista, iar după alții Borebista sau Burebista, get de origine. Este întrebarea de unde vine acest nume? Cuvântul Bor = boier s-a demonstrat, iar Bista = in, după explicația din Bib. 17, pag. 260, citez „Byssus – in prețios cultivat în Achaia”. În cazul acesta numele regelui get este „persoană înstărită (boier) din cultivarea inului sau comerțul cu in”. Achaia este zona din jurul mării (acha = apă), iar din acest in se realizau țesături fine, strălucitoare, așa cum se mai vede și astăzi pe Columna lui Traian.

Un nume discutabil și disputabil de râu existent în România și care își are originea de la „începutul începutului” a existenței vieții pe

pământ este râul Sabar, râu paralel cu râul Argeș, și-și are numele de la unul din cei 7 Igigi. Cei 7 Igigi sunt: Gula, Ninana, Lahama, Lahmu, Zabar (Sabar), Ansar și Kisar. Ei erau „fiii lui An” și „strămoșii lui Anu”, erau după unii demoni iar după alții „oameni de la râu” și se pare că au fost primii oameni pe pământ ce au apărut după „sacrificarea fraților Lahama (Lakhmu) și Lahmu (Lakmu) pentru a crea omul”. Sabar (Zabar) a fost soțul zeiței Gula și era socotit stăpân al pământului, zeu plugar și zeu al războiului. Faptul că este un nume, chiar și de râu, nu ar fi important, dar important este că s-a păstrat numele până astăzi și asta de-a lungul multor milenii ceea ce dovedește continuitatea existenței oamenilor pe aceste meleaguri. Pe vremuri, Sabarul era și un joc rapid (alert) care probabil astăzi se numește sârbă. Și ca să nu fie o întâmplare acest nume de Igigi, Sabar, la câteva sute de km este pâraul Săbărel și tot săbărel este și un joc lent și de asemeni și un cântec (melodie) ce s-a păstrat până astăzi „Săbărelul cu dulceață...”. Sunt prea multe elemente în discuție ca să fie pur și simplu întâmplări, iar dacă sunt adevăruri atunci istoria României are o foarte mare vechime, chiar înainte de existența Titanilor.

În încheierea capitolului redau reprezentarea grafică din bib. 12, pag. 721, cu explicația de acolo. Pentru început vă rog să vă uitați la îmbrăcămintea și încălțăminte a celor două personaje, după care întreb unde este primitivismul și unde este doctrina lui Darwin? În al doilea rând, persoana din stânga este un preot și rege. Importantă este existența simbolului crucii încă din vremea aceea, apoi pasărea Phoenix, pasăre care apare la 500 de ani atunci când după calculul timpului la Geți apare o zi în plus. În al treilea rând, simbolul după așa-zisul scut. Este un vultur, iar vulturul era simbolul lui Atlas sau Troian, așa cum bourul era al lui Uran, lupul pentru Saturn, leul al Latonei, grifonul era al Herei sau Maya și corbul era simbolul lui Hermes sau Sarmis. Eu cred că cele două personaje sunt: în stânga Atlas iar în dreapta Saturn. Faptul că Atlas a fost și rege și mare preot este un lucru deja cunoscut. Mai mult decât atât, mormântul lui Atlas este la Șinca Veche iar desenul de acolo era al lui Troian (Atlas). Camera alăturată era mormântul soției sale Hesperia. Încăperile nu au fost săpate în munte, ci a fost construit un munte pe locul respectiv, în vremurile când cimentul lor reconstitua blocul de piatră. La fel de important este și

canalul de comunicare cu exteriorul din mormintele respective (hornul ce comunică cu cerul) și în ce perioadă de timp, în ce perioadă a anului pătrunde soarele acolo și ce putea să reprezinte acest lucru sau poate către ce grup de stele era orientat. Nu este exclus să aibă legătură și cu luna sau calculul timpului.

240. — Dóue statue colosale, cunoscute sub numele de Gog și Magog, ce decoréză sala cea mare a palatului municipal (Guildhall) din Londra. Vechimea lor se reduce la timpuri depărtate. Figura din stânga, probabil un rege-pontifice, pórtă pe cap o corónă, ce pare a înfățișa un phoenix în mijlocul flacărilor ²⁾, ér în mâna dréptă ține o lance cu trei vârful dispuse în formă de cruce ³⁾. A dóua figură, cu o corónă de laurî pe cap, pórtă îmbrăcăminte și arme scythice. După Berthelot, La Grande Encycl. vol. XVIII, p. 1168.

CĂLUȘUL

Călușul este un joc, un ritual vechi religios și o tradiție românească. Sunt păreri, că pe vremuri ar fi fost în toată Europa, lucru greu de crezut deoarece s-ar fi păstrat tradiția și ar fi apărut în multe înscrisuri din antichitate până în prezent.

Călușul, ca termen, era folosit la sate înainte de cel de-al doilea război mondial, iar astăzi noțiunea este uitată.

Călușul înseamnă imobilizare, neputință de a face ceva. Când se pune călușul în gură este împiedicată persoana respectivă să vorbească. Când se pune călușul la cai, ei nu puteau să fugă, iar călușul pus la plug (pe vremuri când se ara cu plugul cu boi sau cai), călușul era acel obiect metalic care împiedica plugul să aibă oscilații.

Astăzi, călușul a rămas o sărbătoare a căror începuturi are rădăcini în vechile timpuri, sărbătoare ce este la Rusalii atunci când ziua este mare, când victoria binelui și a luminii este totală asupra forțelor răului, a întunericului și în cazul acesta a vieții împotriva morții. Tocmai această victorie a vieții asupra morții este obiectul, cauza și scopul acestui ritual numit căluș.

Scopul călușului este să-i pui morții căluș, să o faci neputincioasă, să nu mai poată lua vieți. Moartea este reprezentată de „mut”. Ritualul începe cu un cerc în jurul morții (al mutului), cerc magic, cerc divin cu puteri extraordinare care anesteziază și anihilează moartea. Cercul era alcătuit din inițiați, nu din profani, iar mai târziu de persoane inițiate pe o perioadă scurtă. Dacă soma era băutura nemuririi, călușul este jocul nemuririi. Puterea din interiorul cercului este atât de mare încât din om, neom te face, n-ai nicio șansă tu simplu muritor dacă intri în cerc. Dacă moartea n-are șansă, cum să ai tu.

Tradiția populară spune că-ți pierzi mințile, dacă ești în cerc.

Aceleași necazuri, spune tradiția, poate să-ți facă ielele, dar de boala ielelor te poți vindeca, te vindecă călușul iar călușul te vindecă și de alte boli, dar niciodată de boala provocată de căluș și de aceea călușarii se alegeau cu multă grijă, fiind obligați la restricții până la inițiere și după aceea o perioadă de timp, restricții ce nu-și permiteau să nu le respecte, deoarece pedeapsa divină era mare. În felul acesta și jurământul, cu voie sau fără voie, era respectat. Jurământul se referea la metodele de inițiere cât și la restricțiile perioadei următoare. Se spunea că nimeni nu a putut afla ritualul de inițiere, iar acest lucru îl știa numai vâtaful sau cel care urma să fie vâtaf anul următor, deoarece, de regulă erau alți călușari în anul care urma. Astăzi călușul s-a stilizat, s-a banalizat, a devenit artă, pierzându-și astfel efectul magic și religios, cât și credința în efectele miraculoase ale lui.

Pe vremuri, călușul era parte a religiei, a vechii religii getice iar călușarii erau preoți, lucru confirmat de bănățeanul Damaschin Bojinea (1803-1869) și deci existent în secolul al XIX-lea. Citez „și până astăzi se mai țin în Ardealu și prin Banat (poate că și alt unde) și se chiamă călușeri, iar cel peste ei mai mare a cărui rânduială joacă și fac toate se numește vătău, adică vates... Și precum călușerii vechilor români erau preoți și slujeau unei dumnezeiri, așa și călușerii de acum cred că este o putere carea îi ajută în săltare și privește neadormit spre jocurile lor... Nu credința deșartă, clară, ci datina de la strămoșii săi moștenită, este jucarea călușerilor românești” (bib. 29, pag. 237).

Călușul ca ritual are două componente distincte și contradictorii: călușarii și mutul. Călușarii sunt persoane care înainte, după unii 2 săptămâni, după alții 2 luni, erau supuse unei inițieri obligatorii prin retragerea lor în păduri și fără să aibă contact cu oamenii, iar după terminarea ritualului era o perioadă de până la 2 ani (diferă de zonă) de restricții, iar restricția unanim acceptată era să nu se căsătorească. Ei erau îmbrăcați în costume populare la care se adăugau 2 componente: panglicele sau cordele și clopoțeei sau zurgălăii. Panglicele aveau mai multe culori posibil 7 sau 9 culori, deoarece atunci, pe vremuri, se credea că sunt 7 ceruri și 7 iaduri, iar acest lucru corespundea cu cele 7 planete existente atunci în sistemul nostru solar (nu intra în calcul Terra), iar mai târziu, după apariția planetei Venus s-a crezut în 9 ceruri (9 atmosfere ale planetelor) și 9 iaduri (9 pământuri). De atunci și până

astăzi au rămas 9 planete în sistemul nostru solar. În tradiția populară românească este „mănăstirea cu 7 sau în alte cazuri cu 9 altare”, posibil pentru 7 sau 9 trepte (grade) preoțești și atunci numărul acestor culori, ale panglicilor trebuia să corespundă cu numărul de trepte (grade) ale preoților, acum ale călușarilor. „Sfânta mănăstire” sau mănăstirea albă nu poate fi decât Saraba (cel mai important lăcaș de cult din vremea aceea) ce se găsea în insula Albă (Leuce), azi Insula Șerpilor și ale căror ziduri au fost luate de Ruși ca și cetatea lui Apolo din insula sacră de milenii, insula Letea. La început, încă de pe vremea regelui Troian (Atlas), Saraba era la Alba Ilia, numită de romani și până astăzi Alba Iulia. Albul era îmbrăcămintea marilor prelați, a giganților în ierarhia religioasă iar Ilia nu este decât Saturn, numit și Zamolxe sau Seb și de aici Seth la egipteni iar astăzi Apostolul Ilie. Ei erau acei „Sarabii terrei” sau mai precis Sarabii Herei, numită și Maya iar pentru Daco-Geți, Ana. Grecii numeau Sarabii Terrei, Heraclizi (Hera + cleo = a slăvi). Nu se știe din ce motiv Saraba s-a mutat în insula Letea și apoi în insula Șerpilor. Însuși numele provinciei Basarabia vine de la Saraba, era teritoriul pe unde se ajungea la Saraba, Va-saraba-vie, sau drumul, calea spre Saraba. Chiar și dinastia română a Basarabilor își are originea, ca nume, de la Saraba, Va-sarab, adică persoana inițiată în cultul Sarabei, cult ce nu este altceva decât vechea religie getică, credința în Divinitate (Dumnezeu), în Tatăl Ceresc, Tatăl Nostru, cel care ne-a dat și ne dă viață. Iordanes spune (bib. 22, pag. 37) citez „Primii dintre ei erau Sarabii Terrei, dintre care se consacrau regii și preoții”, iar lucrul acesta confirmă importanța Sarabei.

În multe religii și tradiții vechi, zgomotul alungă moartea și aceasta era cauza (motivul) pentru care erau clopoțelii la călușari.

Faptul că panglicele sau cordelele călușarilor erau sfinte o spune chiar Homer în Iliada, cântul I versurile 14-15, citez „Cârja de aur ținând cu podoaba de sfinte cordele, „Daru-nchinat lui Apolon, de-ahei se ruga deopotrivă”. Cârja era simbolul înțelepților și al preoților în nord iar bastonul al celor din sud. Aceste versuri dovedesc că acele cordele sau panglici aveau caracter sacru și bineînțeles erau purtate de preoți, ceea ce confirmă citatul din Damaschin Bojinea, cât și originea, din vremuri străvechi a călușului și a tradiției române. Caracterul sacru al cordelelor sau panglicilor o enunță chiar traducătorul lui Homer, ci-

tez (Iliada cântul I, pag. 38) „Cordelele (panglicele) pomenite la v 14, semn exterior al demnității sacerdotale”. Mai mult chiar, îmbrăcămintea călușarilor care este obligatoriu albă, iar în vremurile de demult, îmbrăcămintea albă era o obligație pentru marii prelați, iar dovada este dată de citatul „Deucalion, menit să domnească după Minos, este prieten cu Teseu cel pios; numele lui „Albul”, evocă veșmântul castei preoților și preoteselor” (bib. 20, pag. 387). Călușarul prin îmbrăcămintea sa obligatoriu albă, este solul (trimisul) Divinității pe pământ, ca să ajute oamenii în lupta lor împotriva morții și a bolilor, iar solul era în vremurile vechi și chiar astăzi prin îmbrăcămintea albă a călușarului „O persoană cu panglici și năframă”, citat din bib. 12, pag. 826, atunci când Enea a debarcat în Italia și a trimis solie regelui Latinus. Important este faptul că solul purta panglici, panglici ce erau specifice solilor. El este alesul Divinității (Dumnezeu), el este luptătorul împotriva morții, luptă care se termină întotdeauna cu victoria binelui, a vieții asupra morții. Dumnezeu prin călușar ajută oamenii să scape sau să amâne moartea. Solul avea obligația de a bloca moartea căci și viața este un dar al Divinității oferit oamenilor pe pământ, darul trebuia să fie păstrat iar păstrarea lui se făcea prin acest ritual. Înșiși preoții au fost și sunt mesagerii (misienii) lui Dumnezeu pe pământ.

Moartea este reprezentată de „mut”. Morții nu vorbesc iar simbolul morții este în cazul acestui ritual mutul. Ritualul începe printr-un cerc făcut de călușari în jurul mutului, începe prin încercuirea morții și imposibilitatea ei de a ieși din cerc și se termină cu o horă a bucuriei, cu biruința vieții asupra morții, cu victoria binelui asupra răului, cu victoria luminii asupra întunericului. În urma acestui ritual rămâne convingerea că moartea va ocoli familia respectivă pe o perioadă de un an.

Mircea Eliade (bib. 28, pag. 238-239, vol. 3) consideră că acest ritual, călușarii, era folosit și pentru vindecarea bolnavilor, citez „Vindecarea consistă într-o serie de dansuri, completate de anumite acte rituale. În unele regiuni, bolnavul este scos afară din sat, sub un copac, și în jurul lui se încinge hora de călușari. În timpul dansului, vătaful atinge cu „steagul” un dansator și acesta cade la pământ. Sincopa reală sau simulată, durează de la 3 până la 5 minute. În clipa prăbușirii călușarului la pământ, bolnavul trebuie să se ridice și să o ia la fugă;

În orice caz, doi călușari îl iau de mâini și fug cu el cât mai repede cu putință. Intenția terapeutică a călușarului e evidentă: boala părăsește bolnavul și pătrunde în călușar, care moare pe loc, dar revine după aceea la viață, căci el este un „inițiat”, iar mai departe citez „În orice caz, funcția religioasă a dansurilor și textelor mitologice este evidentă” sau „(călușul) s-a suprapus unei culturi rurale destul de arhaice; ca dovadă rolul ritual al ciomagului, apoi prăjina de brad (arbore specific ceremoniilor precreștine), ca să nu mai amintim de dansurile înseși”.

În încheierea acestui capitol, tot din Mircea Eliade, citez „Ori-care ar fi originea lui, călușul, în formele sale atestate în ultimele secole, e cunoscut numai în România și poate fi considerat o creație a culturii populare românești”, și cu scuzele de rigoare aș completa că este un ritual sacru din timpuri străvechi, cu o discretă nuanță de șamanism. În acest text este prezentat călușul așa cum este înțeles în județul Olt, deoarece, se pare că sunt nuanțe diferite în alte zone ale României, dar esența este aceeași.

Pentru a înțelege mai bine puterea magică a călușului, care în fapt este reală și astăzi o acceptăm ca știință, cunoștințe pe care civilizația noastră le-a descoperit în urmă cu 30-40 de ani, și pe care geții le cunoșteau în urmă cu 2500 ani, când au fost scrise, și poate cu milenii înainte, iar aceste lucruri le scrie Platon (427-347 î.Hr.) în dialogul său cu Harmide (bib. 21, pag. 11) citez „Zalmoxis, regele nostru care este zeu, spune că precum nu se cade să încercăm ochii fără să vedem de suflet, și că tocmai din pricina asta sunt multe boli la care nu se pricep doctorii greci, fiindcă nu cunosc întregul de care ar trebui să se îngrijească. Căci dacă acesta merge rău, este peste putință ca partea să meargă bine”. Și mai departe continuă „Toate relele și bunurile trupului și omului îndeobște pornesc de la suflet, care înrăurește asupra trupului, precum capul înrăurește asupra ochilor. Prin urmare, întâi de toate și mai presus de orice trebuie să ne îngrijim de suflet, dacă vrem să fie în bună stare capul și trupul întreg. Iar sufletul, dragul meu, se caută prin anumite descântece și aceste descântece sunt cuvântările frumoase. Mulțumită lor, înțelepciunea prinde rădăcini în suflete și, odată ce a prins rădăcină și trăiește, e ușor să dăm sănătate corpului și întregului trup”.

De fapt, ce vrea să spună citatul, ce legătură are el cu călușul și ce este nou în medicină. Călușul se ocupă de vindecarea unei boli,

iar pentru un nemedic citatul este banal, fără importanță, cu o logică îndoielnică, și fără importanță practică. Realitatea este alta. Astăzi, se știe că toate bolile cu componentă funcțională se vindecă prin voință, prin credința că te vindeci și acest lucru se face prin suflet, numai dacă crezi din tot sufletul că te vindeci, te vindeci cu sau fără tratament. Exemple sunt numeroase, iar practica Yoga dovedește că se poate ajunge la performanțe nebănuite. Acesta este motivul de ce geții cereau ca la început să fie vindecat sufletul. Se știe că un bolnav care nu crede că se vindecă și că moare, moare sigur, deoarece prin lipsa de voință, de dorința de a trăi, de a dori din suflet să trăiască, își agravează singur boala chiar și cu un tratament bun. Se întâmplă în viața de toate zilele, dar mai clar acest lucru s-a observat în vreme de război, deoarece sufletul cedează, și de aceea spuneau geții că la început sufletul trebuie vindecat. Aici este legătura între căluș și vindecare, deoarece prin ritual se vindeca sufletul, inducea bolnavului convingerea că se vindecă, și în multe cazuri erau chiar vindecări, vindecări care pentru populația din jur păreau miracole.

Al doilea subiect este vindecarea corpului iar această vindecare nu se face decât dacă ești convins că persoana la care ai apelat, te poate vindeca. Dacă nu crezi în medicul la care ai apelat, că te vindeci, atunci nu este altceva decât pierdere de timp și de bani.

Vindecarea ochilor este o problemă de simbolism. Ca să vezi bine realitatea din jurul tău, să înțelegi lucrurile și fenomenele în totalitatea lor, trebuie să ai un corp și un suflet sănătos, un suflet fără patimi și ambiții, sau, așa cum se spune în popor „să fii cu sufletul curat”.

După cum am spus mai sus, aceste lucruri le-am aflat recent și este o greșală că nu am privit cu mai multă atenție cunoștințele strămoșilor noștri iar acest lucru este de dorit să nu se mai repete. Multe lucruri am putea afla, în special vechile tratamente, tratamente pe bază de plante și nu numai și ar fi păcat să nu se recupereze ce se mai poate recupera.

Acum sper că s-a înțeles mai clar călușul și legătura lui cu religia, de ce ritualul călușului era pe vremuri jucat de inițiați, de cunosători, de preoți, deoarece ca și călușul, religia se ocupă de suflet care este nemuritor, ori nemurirea sufletului și chiar a corpului se găsea în somă, în jocul călușului, în vechea religie a geților atunci când prin religie se vindeca și corpul și sufletul, deoarece degeaba vindeci

sufletul dacă nu vindeci și corpul și greșit numai a sufletului ca în religia actuală. În realitate moartea nu există, este numai o etapă în drumul spre reînviere. Actuala religie creștină nu este altceva decât o continuare a vechii religii getice, iar acest lucru am explicat, bazat pe citate și sper că și destul de convingător în această carte. Așa se explică de ce călușul a rămas ca tradiție populară numai în România, el fiind de fapt o continuare a vechii religii exprimată prin joc și înțeleasă de mulțime, așa cum este sau a fost și la alte popoare, ca de exemplu dansul lui Șiva în India.

RELIGIA VECHILOR TIMPURI

De două lucruri nu se poate debarasa omul, de umbră și de religie. Deosebirea este că umbra este în timpul vieții pe când religia persistă și după moarte și continuă prin urmași. Religia lasă amprentă genetică. Cine spune că poate distruge religia unui neam se înșală deoarece forțat de împrejurări poate să o schimbe dar când forța scade ea revine întotdeauna indiferent de timpul trecut. Cei care au crezut în Zei cred și acum „zeii fiind ființe pământene”, oameni născuți pe pământ iar cei care au crezut într-o Divinitate Cosmică cred și astăzi în Dumnezeu. Eu am luat ca etalon neamul getic, deoarece cred că este singurul neam din istorie ce nu și-a schimbat religia de-a lungul mai multor milenii iar una din dovezi este faptul că România este singura țară din lume care nu a avut o dată a creștinizării.

Este foarte greu să analizezi religia vechilor timpuri din cauza dovezilor care sunt prea puține și mai ales că mai târziu, după milenii, în ceea ce numim noi astăzi, lumea antică, fiecare dinast local și-a luat întotdeauna un ascendent ca fiind zeu sau Nemuritor (fiu al pământului), lucru ce a creat confuzie în desfășurarea evenimentelor și importanța lor istorică, atât ca fapte cât și ca oameni, nemuritori sau zei. De la Zeus-Ra sau Helios, rege în sud, a apărut noțiunea de zei. Dacă purta alt nume, atunci, ce socotim noi astăzi zei, avea poate cu același înțeles, altă denumire.

Întotdeauna adevărul găsit este și banal și simplu. Te surprinde faptul că de multe ori treci pe lângă adevăr fără să-l observi deoarece ești tentat să crezi în complexitatea lui.

După cum spuneam, credința și umbra l-au însoțit întotdeauna pe om. Nu există om fără credință iar noțiunea de ateu este o iluzie.

Oferă oamenilor speranța și o viață mai bună și cucerești lumea. Civilizația înseamnă și cunoaștere și speranță.

În timpurile vechi erau 2 credințe total diferite; credința celor din sud (a locuitorilor din jurul Mării Mediterane) și credința celor din nord (a titanilor, giganților, atlantiilor, geților și poate a sarmaților și celților).

Locuitorii din nord credeau într-o Divinitate Cosmică în Tatăl Ceresc, în tatăl nostru, al meu, al tău, al tuturor, fără nume și fără reprezentare grafică, este Domnul nostru. Și astăzi în biserică se folosește expresia „și Domnului să ne rugăm”, ca și rugăciunea „Tatăl Nostru” iar acest lucru dovedește continuitatea credinței, continuitatea religiei geților. Termenul de Dumnezeu a apărut mai târziu și am să explic când a apărut, de unde și cum s-a atribuit acest nume Divinității. Strabon spune că „zeul suprem al Geților este fără nume”. El scrie termenul de zeu pentru a fi înțeles de greci care credeau în zei iar Platon în Timaios îi spune Demiurg și nu zeu (28b). Strabon este citat din 3 motive. În primul rând că a trăit între cele 2 ere (născut 64-63 î.Hr. și a trăit până în 23-26 d.Hr.), în al doilea rând că s-a născut în Pont iar în al treilea rând că era socotit Get de origine, deci cunoscător al credinței și religiei getice iar lucrarea sa Geografia a fost scrisă în anul 14 d.Hr.

În zona locuită de Geți nu veți găsi niciodată un templu închinat zeilor chiar și în perioada de ocupație romană a Daco-Geților din 106-271 cu toate că putea fi apărat de arme. Se poate totuși găsi cel mult câte un altar și acesta cu caracter privat și cu totul ocazional. Este drept că sunt scriitori antici în special greci care neînțelegând religia geților sau au refuzat să o accepte ca existență, au înlocuit în scrierile lor Divinitatea cu termenul de zeu.

Se pare că Celții aveau aceeași credință, ei credeau în Divinitatea Cosmică îi spuneau Esus (E-SUS) și nici astăzi catolicii nu fac distincția clară între Hristos (Esus) și vechea credință celtică. Mai târziu este posibil să fi crezut în zei dar eu cred că este o interpretare eronată intenționat adaptată la credința celor care au scris despre Celți, sau poate au cedat presiunii armelor.

Titanii, Giganții, Atlanții și apoi Sarmații erau „Fiii pământului”, erau fiii și urmașii lui Geea și toți erau din neamul Geților. Însuși numele de geți vine de la Geea și Ază, unde termenul ază era denumirea

pentru fiu. În situația aceasta cuvântul scris ar fi geazi dar litera „z” scrisă cu virgulă se citea „ț” și atunci cuvântul devine Geți. Această scriere cel puțin în satele oltene a fost folosită până la 1900. Însăși bunica mea folosea acest înscris. Geții apar în istorie se pare că înaintea egiptenilor dacă îi dăm crezare lui Diodor din Sicilia care în ale sale Istorii scrie că Apolo, care nu este altceva decât titlul de preot, de mare preot și avea ca simbol soarele, nu este altul decât Ammon, fratele lui Osiris, înaintea luptei cu Saturn și-a luat titlul de Musaget (Diodor cartea I, pag. 35), adică de preot al Geților, misian sau mesian, probabil crezând că Osiris îl învinge în luptă pe Saturn (Seth, Seb, Typhon) și va fi regele întregii rase albe iar el Amon va fi Marele Preot.

Titanii după cum se știe sunt fiii lui Uran cu Geeă sau Titaia (de unde vine și numele) iar cei mai cunoscuți sunt Saturn și Prometeu (în traducere înseamnă Îndrăznețul). Dar Prometeu mai este cunoscut și sub numele de Hermes Trismegistul adică de 3 ori mare: rege, profet și înțelept și același lucru se poate spune și despre Sarmis, Hermes (fiul Mayei, Hera) iar Saturn (pe lângă multele nume pe care le-a avut) a fost de fapt primul Zamolxe, acel Zamolxe care a făcut ceea ce numim „Legile lui Zamolxis” care după Carol Lundus ar fi trăit în al 12-lea veac de la Facerea Lumii sau de la Potop, și de asemenea Legile Bellagines, formulate în 12 tabele, așa zice 12 coduri de legi civile, numite în antichitate și Lex antiqua Valachorum, amintite și de Jordanes în secolul VI d.Hr., iar după 1200 se găsesc înscrisuri și la țările din jurul României, iar începând cu Hera apar și legile de reglementare a canoanelor bisericești, Legile fețiale, legi ce se ocupau de declararea războiului și încheierea păcii. Aceste ultime legi erau atributul exclusiv al preoților. Faptul că Saturn este numit și Zamolxe, primul Zamolxe, o spune și istoricul Mnaseas din Patrae ce a trăit în secolul III î.Hr., citez „Geții îl adoră pe Saturn, pe care ei îl numesc Zamolxe” (bib. 12, pag. 212).

Giganții sunt preoții, marii preoți (giganții) de pe vremea Titanilor, iar Gyges (Gugu pentru geți și sumerieni) a fost primul mare preot cunoscut în istoria din lumea getică, a fost un gigant, a fost fiul lui Geeă și Uran și fratele lui Saturn sau Seb și de asemenea erau cunoscuți ca fiii pământului sau ca și Titanii, Atlanții și Geții erau numiți Nemuritori. Mulți dintre fiii titanilor au fost mari preoți, au fost

giganți. Cuvântul Giganți vine de la cuvântul Titani, prin înlocuirea literei „T” cu litera „G”. În situația aceasta cuvântul „Titan + Ază devine Giganți adică „fiii titanilor” adică Gigan + ați = Giganți. O altă variantă este că Giganții erau marii preoți, giganții religiei getice. Nu cunosc motivul pentru care s-a făcut această înlocuire și de cine a fost făcută dar exemple de înlocuire a unei litere sau a unei silabe din cuvânt sunt multe și amintesc printre altele că din Deva a devenit Teba sau Dava, iar din Zeu, în vest este Deo iar la greci Theo (cel care vede tot, care știe tot) etc. Dacă Deva în sanscrită înseamnă zeu, divinitate, iar instituțiile de cult religios de regulă erau pe munți sau în locuri mai înalte, ca de exemplu o grădiște, așa cum este și acum tradiția ca orice biserică să fie ridicată pe un loc mai înalt, atunci muntele Cetățuia din Deva era consacrat Divinității, era centrul de cult religios pentru populația din țara Titanilor, Atlanților și Geților, iar muntele Godeanu, era numai pentru marii preoți din vechile timpuri și care până mult mai târziu, erau numiți și Pii (bib. 12, pag. 899), adică preoții din țara Ramilor, iar unii autori socotesc că însuși numele piramidelor vine de la Pi-Rami. Cum de la Deva derivă numele de Theba, iar Theba este cunoscută în Egipt ca instituție de cult religios, fiind una din cetățile făcute după Platon cu 1000 de ani în urmă față de cetățile din țara Ramilor, numită la început Herapolis sau orașul Herei, construit de Sarmis (Hermes) în cinstea și în amintirea mamei sale (a nu confunda cu Thebaida, cetate făcută în jurul muntelui Ida, făcută după Diodor de Osiris); iar dacă luăm în considerație și citatul (bib 20, pag. 147), „Pe de altă parte, poate fi luată în considerare și răspândirea numelor comune ca Thebe „movilă” „în Creta (Troada) și Beotia”, atunci înțelegem de ce muntele, piramidele în trepte (numărul de trepte era egal cu numărul de ceruri pentru care era construită piramida respectivă), zigguratele sau turnurile (Turnul Babel) erau instituții de cult religios, deoarece, de exemplu, muntele prin vârful său făcea legătura cu cerul, azi cosmosul, și deci o legătură directă cu Divinitatea în nord și cu astrele în sud.

Dinastia zeilor dispare din istorie odată cu moartea lui Zeus și Horus în Creta în timpul celui de al doilea război al lui Atlas cu Zeus iar Dinastia Nemuritorilor continuă cu Hera (Maya) și apoi Sarmis (Hermes, Armis), regele Geților. De la Sarmis vine și denumirea de Sarmis-getuza și anume: Sarmi-getuza (Getul Sarmis), Sarmi-și-getuza (Sarmis

și Geții), Sarmisegetuza (Sarmis Nemuritorul geților). Sarmis mai era numit și Ianus, termen ce vine de la IO-AN (IO = stăpânul lumii, singurul stăpân iar An = cerul), iar cuvântul în sine este prenumele Ioan și ar fi al doilea ca vechime după Ilie (Saturn). De asemenea Sarmis mai apare în scrieri cu numele Ianus cel cu două fețe, deoarece era regele (Bazileu, IO), atât al locuitorilor din nord cât și al celor din sud.

Atlantii erau locuitorii actualei Europe era țara înconjurată de munții Alpi, Scandinavi, munții de zăpadă Urali, Caucaz și Balcani, era porțiunea de uscat de dincolo de apă, apă care era atunci în actuala câmpie a Europei, țara era înaltă și acest lucru îl confirmă Platon în Critias 118a citez „Întregul ținut, se spune, era cu mult deasupra mării, iar malurile lui erau foarte abrupte” iar diferența de nivel a apei era cu 200-400 m mai mare decât nivelul apei din Marea Mediterană deoarece nu era actuala strâmtoare Bosfor.

Acest teritoriu pe care Platon îl numește Atlantida era țara lui Atlas care era și rege și bazileu (rege peste regi) era locuită de RAMI, era țara Ramilor. În tradiția populară a rămas expresia „că de la Rami ne tragem” sau mai frecventă este forma „că de la Râm ne tragem”, deoarece în vremurile acelea litera „î” scris se citea „a” și s-a interpretat greșit că de la Roma, confundându-se neamul Ramilor cu cetatea Roma care a apărut foarte târziu în 753 î.Hr., deci după milenii. De la Rami mai este și numele cetății Ramidava, cetate care nu se știe unde este și de asemenea expresia RAM-MAN și poate România sau oamenii Rami, expresie care în India devine Brahman. De la Rami este și termenul de Ram-an unde „AN” era cerul și atunci se explică de ce Titanii erau socotiți ca fiind „fiii cerului și ai pământului” în vechile înscrisuri și acei oameni ca și toți ceilalți erau făcuți (creați) de Divinitate după chipul și asemănarea sa. Denumirea de „fiii ai cerului”, poate fi explicată și prin faptul că țara lor era înaltă, atât de înaltă, încât munții lor atingeau cerul. În nord, în unele scrieri, doar o categorie de preoți erau numiți Pi-Rami, dar nu se precizează ce atribuții aveau în afară de cele religioase (dacă se ocupau de știință).

La Sud de țara Ramilor sau a Geților, astăzi de actuala Dunăre, erau Aramii adică ne-rami, erau locuitorii din Balcani și Asia Mică și apoi din Orientul Apropiat iar de la ei a rămas scrierea arameică. Se pare că Pelasgii, locuitorii Italiei și Spaniei actuale, pe atunci insule, erau tot Rami.

Țara Ramilor fiind o insulă apare în înscrisuri târzii și greșit numiți Pelasgi alături de vechii locuitori din Italia și Spania actuală care se numeau și ei tot Pelasgi deoarece atunci erau insule iar numele vine de la cuvântul „pela” care însemna insulă, cuvânt care a fost în vocabularul grecilor ca „pelas = insule” mult timp. Amintesc faptul că orașul Craiova s-a numit și Pelendava ceea ce înseamnă că era o așezare, o davă, pe o insulă deoarece atunci apa era până dincolo de actualul oraș. După potopul și inundațiile descrise de Platon și prin crearea strâmtorii Bosfor, Atlantida din insulă devine continent prin scurgerea apei din Europa, probabil pe o perioadă de decenii.

Dintre nemuritori, am luat ca prototip geții, așa cum am mai spus, pentru a fi mai ușor înțeleasă religia vechilor timpuri, cât și religia geților de-a lungul mileniilor, și mai ales faptul că actuala religie Ortodoxă este o continuare, cu mici modificări, a religiei geților, religie ce are o vechime în timp de 10000-15000 de ani. În viață sunt lucruri care par de necrezut, cu toate că sunt adevăruri, iar acest lucru este adevărat.

În realitate, prin religia lor, geții erau nemuritori, nu mureau niciodată, insula pe care locuiau ei, numită pe vremea lui Atlas, Atlantida, era insulă sacră (Platon, Critias, 115b), iar după Homer (Odiseea, Cântul XXIV), se pare că acolo ducea Hermes (Sarmis) sufletele celor decedați, deoarece după moartea pământească, ei mergeau în cer, unde trăiau mai departe, fără griji și fără necazuri, în Parnas sau Câmpiile Elizee, lucru confirmat după secole de religia ortodoxă, prin noțiunea de Rai și chiar de Paracelsus prin termenii „orientali” Acasa și Devacan, așa cum astăzi omul după ce moare și nu are păcate, merge (trăiește) în Rai, conform credinței Ortodoxe de azi. Până aici, aceeași credință, în schimb, moartea la geți, moartea omului fără păcate sau cu păcate puține era o binefacere deoarece sufletul (partea divină) se elibera de închisoarea corpului și menținându-și forma și identitatea (conform termenului Akâsa), ajungea, așa cum am spus, în cer, în schimb oamenii păcătoși aveau parte la început de moartea pământească (moartea fizică), după care urma și moartea sufletului, deoarece ei, cei păcătoși, erau condamnați la moartea veșnică și nu ca astăzi când ajung în Iad, unde sufletul este purificat prin foc (credința vechilor greci), sau așa cum spune o vorbă populară românească „este spălat

de păcate” și se dă astfel o nouă șansă de a trăi. Această șansă de a reveni din fosta moarte veșnică, a enunțat-o pentru prima dată Zamolxe, cel de pe vremea lui Pitagora, prin credința învierii a celor morți. Nu se știe ce motive au stat la baza acestei decizii de modificare a vechii credințe getice, dar mulți au fost bucuroși, dovadă lauda adusă lui Zamolxe. Singura posibilitate ar fi că preoții au mărit numărul de fapte ale oamenilor ce le-au socotit păcate și atunci un număr mare de oameni erau condamnați la moartea veșnică a sufletului, fapt ce putea crea dezordine socială. În situația aceasta s-a mers pe compromis, prin iertarea de păcate a unor categorii de oameni, căzuți cu voie sau fără voie în păcat și bineînțeles și lor li s-a dat posibilitatea de a ajunge în Rai, unde puteau să trăiască din nou, să aibă o altă viață, o altă existență, dar numai după ce-și plăteau păcatele prin suferință, în Iad. Aceeași credință o propovăduiește și Hristos în Galilea și apoi în Iudea, conform spuselor celor 4 Evangheliști.

După cum se observă, diferențe mici și ne semnificative între cele două religii, chiar mai mult, se dă o a doua șansă celor păcătoși, șansa ca după purificarea sufletului să reînvie (deoarece, în realitate, nu au murit niciodată) pe pământ. Așa se explică de ce România este singura țară din lume ce nu are o dată a creștinizării și nici nu avea cum să fie o asemenea dată, deoarece religia de azi este o continuare a vechii religii getice. Mai mult chiar, și astăzi este valabilă ideea lui Strabon că „Zeul suprem al geților este fără nume” (zeul după el ca grec) și care în realitate, pentru noi este Dumnezeu, este Tatăl Nostru, Tatăl Nostru ceresc Tată și chiar și astăzi folosim vechea rugăciune getică, Tatăl Nostru. Atunci, ca și astăzi dacă Dumnezeu (atunci Divinitatea) este tatăl, atunci logic, noi credincioșii Lui suntem fiii Lui, fiii lui Dumnezeu” și același lucru era și „în vremurile de demult” când Geții erau numiți „fiii cerului” și făceau parte din „oștile cerești”, oști care probabil în concepția lor, erau conduse de cel mai strălucit reprezentant al lor Saturn (Zamolxe iar apoi Apostolul Ilie).

În concluzie: Geții (nordicii) erau nemuritori, nu mureau niciodată. Cei virtuoși trăiau și pe pământ și în cer (aveau dublă viață), iar cei păcătoși, erau condamnați la moarte dublă, moartea pământească și moartea sufletului. Clar spune și Mircea Eliade (Bib. 30, pag. 42) citez „Ei nu mureau, nu cunoșteau separarea sufletului de corp, ci îl

întâlneau pe Zalmoxis într-un tărâm paradiziac”. Acest Zamolxe este Saturn, primul Zamolxe, deoarece ultimul, cel de pe vremea lui Pitagora (560-500 î.Hr.), modifică religia geților și creează zorii religiei creștine (Bib. 30, pag. 40), iar acest lucru se confirmă printr-un citat din Herodot din Halicarnas (484-425 î.Hr.), călător pe litoralul Mării Negre până la Olbia (cetatea Albă), citez „El (Zalmoxis) îi învață că nici el, nici oaspeții lui și nici urmașii acestora în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde trăind de-a pururi vor avea parte de toate bunătățile” (IV, 95). Aici pentru prima dată se subînțelege noțiunea de Rai, prin lipsa renașterii prin reîncarnare (trăind de-a pururi) și mai mult decât atât, prin gestul lui, el propagă ideea reînvierii din morți (moare și reînvie), idei ce le-a folosit și religia creștină, dar mai păstrează din vechea religie faptul că „în veac (veci) nu vor muri”. Faptul că Zalmoxe apare după 4 ani, este o tradiție veche ce se găsește la Atlanți (Bib. 3, pag. 233), citez „acolo, tot la 4 sau 5 ani odată, cinstind astfel atât numerele pare cât și impare, regii (Atlanți) se adunau la sfat și puneau la cale treburile comune”, obicei ce se păstrează la Daci și pe vremea lui Decebal. Această tradiție are ca obiect calculul timpului, când la 4 sau 5 ani adăugau o zi (vezi calculul timpului), socotind că astfel se încheie un ciclu al timpului, se încheie „anul mare”.

În sud, în special în Egipt, toți credincioșii erau „fiii soarelui”, fiii lui Ra și acest lucru este confirmat de un citat din Tabla lui Meternich (bib. 8, pag. 383) „O, Ra. Vino aici / **fica ta** te așteaptă”. Acest citat confirmă o oarecare asemănare de religie între nord și sud. Dacă credincioșii din nord erau „fiii lui Dumnezeu (Divinității)”, cei din sud erau „fiii soarelui”: Mai mult chiar, în Biblie se spune că la început a fost cuvântul și Dumnezeu a făcut lumea prin cuvânt, credință ce este moștenită de la egipteni, citez „Așa precum Ra a creat lumea prin cuvântul său” (bib. 8, pag. 363), iar în nord putem accepta, ca punct de reper pe Pitagora pentru a afla religia lor. Pitagora spune „Din haos prin voință (voința Divină), s-a creat ordinea iar ordinea trebuie să ducă la armonie”. La cei din nord (Titanii, Atlanții și Geții), Divinitatea (Dumnezeu) a creat pământul, cerul, oamenii și tot ce este pe pământ și în cosmos iar creația a fost prin voință divină și nu așa cum credeau egiptenii că soarele (Ra) a creat lumea și creația a fost prin cuvânt, deoarece se poate interpreta că lumea a fost creată prin ordin,

deci de altcineva care a executat ordinul și nu Dumnezeu. Toți ne-am luat după credința grecilor dar religia grecilor este o copie infidelă a credinței egiptene.

În Apocalipsa lui Ioan Teologul, care după unii a trăit pe vremea lui Nero (Împărat roman 54-68 d.Hr.) și din bib. 25, pag. 59, este un paragraf interesant pentru religia din vremurile acelea, citez „În prima parte; un prolog și 7 scrisori către 7 biserici din Asia... adresate **îngerilor** (episcopilor) acestora”. Acest citat confirmă că în sec. I d.Hr., anumiți preoți (episcopii) erau numiți îngeri, iar faptul că scrisoarea a fost trimisă în Asia, ne confirmă religia celor din nord, a geților în special, deoarece dacă era din sud apărea și în alte scrieri. Prezența noțiunii de înger este mult mai veche, apar și în Cartea lui Enoh (Apocriful etiopian) când Semiaza și cei 200 de îngeri damnați (izgoniți) din cer (cerul era atunci țara înaltă a căror munți atingeau cerul și se credea că se face o comunicare directă cu cosmosul așa cum era Atlantida). Ce s-a întâmplat atunci când 200 de preoți au fost izgoniți, nu se știe dar s-a crezut, și poate se mai crede și astăzi, în mod greșit, că ar fi fost ființe extraterestre. Citatul următor confirmă această idee „Când mă aflu în ținutul lui Dan, un glas ceresc m-a strigat în vis și mi-a poruncit să vorbesc cu fiii cerului”. Este clar că fiii cerului erau geții, fiii lui An (cerul) iar ținutul lui Dan era în Europa de azi, iar cuvântul Dan este prescurtarea lui „De An”.

Faptul că geții erau numiți fiii cerului, fiii pământului, nemuritorii sau fiii lui Dumnezeu, este un lucru dovedit în această carte iar ei apar și în Biblie ca „fiii lui Dumnezeu”, citez (cap. 6, pct. 2, pag. 16) „Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor (ale celor din sud) sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit”. Acest citat este foarte important deoarece se confirmă că toți cei care credeau în Divinitate (Dumnezeu) erau fiii lui. Faptul că Dumnezeu, în Cartea lui Enoh, interzice lucrul acesta nu-l înțeleg, probabil că religia din acele vremuri critica aceste fapte, critica căsătoria. Chiar și numai aceste citate neagă originea extraterestră a oamenilor pe pământ, dar confirmă existența unei civilizații anterioare.

Credința celor din nord se baza pe un singur principiu: Unul fără al doilea; iar acest „unu” era Divinitatea (atunci fără nume), Tatăl ceresc, Tatăl al nostru al tuturor. Socotesc că de la ei este și rugăciunea „Tatăl nos-

tru”. De la El ceri și nu de la Dumnezeu, nu apare numele lui în rugăciune ceea ce dovedește faptul că nu avea nume pe vremea aceea, iar acest nume a apărut mai târziu.

Pentru cei din sud soarele era divinitatea lor importantă, iar acest lucru este dovedit de Diodor cartea 1, pag. 30, citez „Soarele ce pe toate le vede și pe toate le aude”.

Pentru cei din nord Soarele și Luna erau aștri, erau darul Divinității oferit pământenilor iar pentru cei din sud, acești aștri erau Zei. Pentru egipteni era Ammon-Ra iar într-o perioadă a fost Ra-Ammon-Atum adică soarele la răsărit, la amiază și la apus. De fapt erau regi, Zeus-Ra sau Helios, fratele lui Uran sau Oceanos, fiul său Ammon și frate cu Osiris iar Horus era fiul nelegitim al lui Ammon din căsătoria lui cu Reea sau Pandora, fiica lui Saturn, Seth, Bal, Tiphon. În legătură cu Pandora, voi încerca să dovedesc faptul că o realitate ce devine mit, înțelesul ei este modificat în timp. Pandora, persoana din mitul „cutia Pandorei” era soția lui Epimeteu, fratele lui Prometeu când deschizând cutia tot „răul” s-a răspândit pe pământ, rămânând în cutie doar speranța. În vremurile acelea, orice femeie frumoasă (cu adevărat frumoasă) se numea Pandora. Când întâlnești sau cunoști o femeie frumoasă singurul lucru care îți rămâne într-adevăr este speranța și acest lucru este valabil pentru toți și astăzi. Iată cum unui mit îi este modificat înțelesul în timp.

Summerienii și apoi Asiro-Babilonienii socoteau soarele ca fiind zeul Utu. Surprinzător este faptul că mai târziu Scandinavii și cei din jur l-au asimilat și ei sub numele de Teuta, nume ce derivă din grecescul Theo (cel care vede tot, care știe tot) și Utu (soare) iar după unele păreri l-ar fi socotit zeul războiului iar după alții și al morții. Pentru cei din nord, respectiv Europa și nordul Asiei, soarele era astrul care aducea lumină, viață, bucurie, căldură, era astrul care făcea ca primăvara natura să renască sau să reînvie. Nici astăzi nu știm dacă primăvara natura renaște sau reînvie. Prin renașterea sau reînvierea naturii, primăvara începea un nou ciclu al vieții, era bucuria de a trăi, era bucuria vieții, creșteau plantele și copacii, inclusiv cele care se foloseau pentru alimentație, iar suferința de pe pământ și chiar necazurile dispăreau. Era perioada de bucurie a vieții, bucuria de a trăi.

Soarele, anul, ziua, viața oamenilor și a celorlalte ființe aveau

4 perioade: nașterea, copilăria, adolescența și bătrânețea iar la sfârșit poate moartea. Erau 4 puncte cardinale reprezentate prin 4 culori, crucea avea 4 brațe, chiar și cifrele de la 1 la 4 erau un triunghi după Pitagora și reprezentate prin tetradă, 4 era numărul cardinal al Pământului etc. Se credea într-o perioadă a istoriei omenirii că soarele moare la solstițiu de iarnă, adică pe 22 Decembrie, iar după 3 zile soarele reînvie. Pe 25 Decembrie, când astăzi este sărbătoarea Crăciunului, atunci se sărbătorea învierea sau poate reînvierea soarelui, iar de atunci până la echinocțiul de primăvară (copilăria soarelui), soarele nu avea putere, iar puterea începea odată cu adolescența lui care începea pe 23 Martie, când era un nou ciclu al vieții.

Soarele, pentru greci era zeul Apolo, care spuneau ei că s-a născut la Hiperboreeni, iar această credință dovedește, încă odată convingerea că cel numit de greci și într-o scurtă perioadă și de geți era Hermes (Sarmis) fiul Herei care numai pentru greci a fost și a rămas „Marele Preot”. Mai târziu apare o variantă că Apolo vine în zona hiperboreană, în insula Letea, o dată la 19 ani, fapt ce corespunde cu calculul timpului numit astăzi „ciclu Meton”.

Pentru greci, că tradițiile și cultul soarelui s-au născut acolo, în zona Hiperboreană este explicabil deoarece majoritatea locuitorilor erau Doriene (geți). În era noastră locul lui Apolo l-a luat Hristos și numai atribuțiile morții și reînvierii și înlăturarea răului de pe pământ prin propria suferință. În vechile timpuri numai Soarele murea și reînvia la solstițiu de iarnă, într-o perioadă de 3 zile, iar renașterea era primăvara, la echinocțiul de primăvară, fiind atributul exclusiv al naturii. Soarele reînvia iar natura renăștea, deoarece nu poate cineva să reînvie după 3-4 luni de la moarte (iarna era într-o oarecare măsură simbolul morții). Mai târziu renașterea și reînvierea au fost atributele exclusiv ale naturii. S-a crezut că prin suferință se înlătură răul de pe pământ, ceea ce nu s-a întâmplat. Prin suferință se înlătură doar divergențele, conflictele și războiul. Pe pământ sunt 3 rele: minciuna, furtul și crimă. Înlăturarea celor 3 se face prin voință și civilizație. Lipsa celor 3 rele, aduce fericirea pe pământ, iar oamenii ar trăi ca în Rai. În situația aceasta, speranța devine realitate (speranța, ultima care mai rămâne pentru a fi fericit sau pentru a trăi).

Grecii credeau în zeul Apolo care era soarele și era născut la

Hiperboreeni (regi, boieri puternici). În istorie sunt cunoscuți 3 Apolo. Unul din ei era Ammon, fratele lui Osiris, care și-a luat și titlul de Musa-get (preot, misian al Geților) iar al doilea a fost unul din gemenii născuți de Latona (Apolo și Selena sau Soarele și Luna), născuți pe insula Leto, insulă care în vremurile acelea când o parte a Europei era acoperită de ape nu putea fi alta decât actualii munți ai Dobrogei și erau copiii Latonei din căsătoria ei cu Hiperion, după moartea lui Saturn. Hiperion a fost omorât iar Apolo a fost înecat în apele râului Eridan de către Titani pentru a evita o nouă reîmpărțire a teritoriului, a imperiului moștenit de la Saturn iar al treilea Apolo era Hermes sau getul Sarmis.

Revenim la Egipteni. În afară de zeii solari Amon-Ra și apoi numai Ra, egiptenii mai credeau și în Isis soția lui Osiris, care avea atribuții asemănătoare lui Demeter a grecilor, Diodor, cartea I, pag. 31 „Iar pământului, pe care l-au socotit cel ce primește în sânul său sămânța însăși a vieții, i-au dat denumirea de „mamă”. Tot așa, elenii Gliei îi zic Demeter, schimbând puțin, în scurgerea vremii, rostirea cuvântului. Căci la început i se spunea Ge Meter așa cum ne arată și Orfeu, care zice: „Demeter, Glia, mamă a tuturor și aceea ce le dăruie totul, din belșug”. 5. Egiptenii susțin că apei, strămoșii lor din vremile străvechi îi ziceau Oceane, ceea ce în traducere ar fi „mama doică”, și a primit înțelesul, la unii dintre eleni, de „Oceanos”. Despre aceasta poetul (Homer, Iliada XIV) spune: „Oceanos, obârșia zeilor, și maica Tethis” (citatul din Homer, confirmă originea Nemuritorilor și nu a grecilor, deoarece Oceanos era Uran iar Tethis era Glia, Gee, și mai confirmă ceva, că începutul istoriei vechilor timpuri a fost în Europa). Isis era numită și Fecioara cu copil (pruncul) deoarece se credea că l-a născut pe Horus după moartea lui Osiris, dar Fecioara cu copil mai era și Hera sau Maia, fiica lui Atlas sau Troian, în Creta. Hera a fost răpită de Zeus Olimpianul (Nemuritorul deoarece făcea parte din neamul Titanilor, Giganților, Atlanților și Geților și care toți erau socotiți Nemuritori sau fii ai Pământului, ai Geii) și din această „căsătorie” s-a născut Hermes sau Sarmis, iar această credință a fecioarei sau a femeii cu copilul în înscrisuri se găsește la vechii locuitori ai insulei Creta, numită la început Idaia (de la regina Ida, soția lui Zeus-Ra). Pentru judecarea morților, egiptenii credeau în Osiris și în fiul său Anubis care judecau oamenii după moarte prin cântărirea inimii care nu trebuia să

nu fie mai grea decât un fulg.

În istorie, nimeni nu și-a permis să judece sufletul, deoarece sufletul era componentă divină și el nu putea să fie pătat, să fie păcătos iar păcatele erau atributele exclusiv ale corpului (el se naștea și se dezvolta pe pământ, care probabil era socotită parte păcătoasă). La ei, la egipteni este credința în renaștere sau în reînviere. Egipteanul după moarte trăia undeva departe în stele, dacă corpul era mumificat iar dacă nu era mumificat se renăștea într-un animal și de aceea la egipteni apare asocierea zeu-animale. La ei sufletul omului după moarte ajungea în stele unde ducea o existență veșnică. În plus, în Egipt fiecare localitate sau cetate avea și alți zei, zei proprii ai localității respective fapt ce a dus la o mulțime de nume.

Luna avea atribuții feminine. Ea simboliza liniștea, armonia, iubirea și se credea că scrie și rescrie destinele oamenilor. La cei din jurul Mării Mediterane, cei din sud, bineînțeles, era socotită zeiță, zeită care în afară de atribuțiile amintite mai sus, fiecare neam a mai adăugat și altele, a dat alt nume și în felul acesta își putea atribui proprietatea mitului. Nu voi enumera multele denumiri pe care le-a avut Luna. La Geți Luna și Soarele erau măsura timpului. La ei apare aceeași denumire pentru astru (Luna) și pentru timp (lună calendaristică). Pentru populația locală, timpul se măsura după soare și după fazele lunii. Pentru ei o lună calendaristică avea 4 săptămâni iar în cazul acesta anul avea 13 luni și o zi sau 52 săptămâni. Interesant este faptul că ei nu aveau nevoie de ceas pentru a cunoaște timpul atât ziua cât și noaptea. În timpul zilei, ei cunoșteau ora după umbra unui „stil” sau a omului. Prin această metodă se putea ajunge, pentru cunoscători, la o precizie uluitoare iar diferența față de timpul real nu este mai mare de 10 minute, diferență nesemnificativă și astăzi. Frapant este faptul că și ziua o împărțeau în 4 părți: dimineața, prânzul, amiaza și seara. Timpul nopții era calculat după cântatul cocoșilor care se știe că ei „cântă” la 3 ore. Primul cântat al cocoșilor era la 9 seara, al doilea la miezul nopții (ora 24) iar al treilea era la ora 3 dimineața. Cel roșu cânta după apusul soarelui, la ora 9, cel negru la miezul nopții iar cel alb la ora 3 dimineața, înainte de revărsatul zorilor.

Numele Divinității ca Dumnezeu a apărut mult mai târziu, a apărut poate cu 1-2 decenii înaintea erei noastre și acest lucru este con-

firmat de Strabon care spune că „Zeul (după greci) suprem al Geților este fără nume”. Această denumire a apărut la populațiile din sud, la neamurile din jurul Mării Mediterane, fie datorită multitudinii de zei unde fiecare cetate sau localitate avea zeul sau zeii proprii, fie datorită nemulțumirii față de neamul stăpânitor și zeii lor și atunci au copiat religia celor din nord, religia monoteistă a Hiperboreenilor. Scrisul lor, în majoritatea cazurilor era prin folosirea exclusivă a consoanelor. În situația aceasta, cuvântul Divin devine D.V.N. Litera V scrisă se citea U (lucrul știut) și în acest caz cuvântul devine DUN, care cu timpul este DUM. Divinitatea cosmică nordică care la cei din sud era Dum (Divin), avea după ei aceleași atribuții ca și zeii sudului și de aici apare numele de Dumnezeu (Dum ne este zeu) nume care s-a generalizat și pe care îl folosim și noi astăzi. Eu cred că primii care l-au folosit au fost Esenienii dacă acceptăm spusele înțeleptului evreu Flavius Iosephus care a trăit între anii 37-100 d.Hr. și care compara religia Esenienilor cu a Dacilor ca fiind asemănătoare (Bibl. 18, 32, 4, 2, pag. 234). Aceasta se pare că este dovada că Esenienii au folosit și au fost adepții religiei Dacilor.

De la Saturn până la Sarmis sau Hermes (fiul Herei), întotdeauna au fost divergențe între cei din nord și cei din sud, divergențe care de regulă se termină prin războaie, războaie ce au avut un singur învingător și aceștia au fost populațiile din nord, numite și Hiperboreeni sau Blachi adică Titanii, Giganții și Geții iar după Platon, Atlanții care de fapt sunt fiii Titanilor. În nord, suprafețele agricole erau puține iar nevoia de produse alimentare era mare. Acest lucru a generat o serie de războaie între nord și sud, deoarece cei din nord erau crescători de animale (se știe că animalul sacru la Geți era oaia), iar cei din sud erau posesorii terenurilor agricole. După retragerea apei din Europa, care ocupa actuala zonă de câmpie a Europei, în timpul și după ceea ce numim noi potopul de pe vremea lui Deucalion, potop situat și de Platon în descrierea Atlantidei, perioadă când se schimbă cursul Dunării prin blocarea ei generată de cutremure, când apare strâmtoarea Bosfor și dispare orașul capitală a Atlanților, situat pe o insulă, insula Atlantidei și nu continentul numit tot insula Atlantida și tot atunci după Diodor, cartea V, capitoul 47 citez „Locuitorii din Samothrace povestesc că, încă înaintea potopului celui mare, de pe urma căruia au suferit celelalte neamuri, fusese la ei o revărsare de apă uriașă, care

a început prin surparea pământului ce înconjoară Stâncile Cyaneae și, apoi, prin a celui ce formează strâmtoarea Hellespontului. Căci până atunci, Pontul Euxin fusese doar un lac; însă, din pricina râurilor care se vărsau în lacul acesta, apele lui se umflară atât de mult, încât năvăliră în Hellespont, inundând astfel o bună parte a litoralului Asiei. O întindere apreciabilă a insulei Samothrace a fost prefăcută în mare. Iată de ce, multă vreme după aceea, niște pescari au scos în mrejele lor capitelurile unor coloane de piatră, ca și cum niște cetăți fuseseră înghițite de valuri. Oamenii care scăpară cu viață se refugiară pe locurile mai înalte ale insulei”. Aceasta este dovada existenței Atlantidei și a Atlantidei ca insulă prin existența unei mari cantități de apă în Europa, în zona de câmpie de astăzi. Aceasta este dovada cantității mari de apă ce s-a scurs din Europa în Marea Egee, cât și a diferenței de nivel, posibil de 200-400 m a apei din Europa față de nivelul apei din Marea Mediterană. După aceste evenimente, terenul eliberat de ape din Europa a devenit teren agricol, fapt ce a determinat absența războiului între nord și sud, timp de câteva milenii, ori absența acestor lupte, a generat necunoașterea acestei perioade de timp în istorie. În scrierile de până acum, perioada vechilor timpuri se încheie odată cu sfârșitul domniei lui Sarmis în Europa, în zona getică și începe să fie cunoscută din nou (după milenii) odată cu invazia lui Sesostriș (faraon din dinastia XII) în Balcani în 1964-1962 î.Hr.

Pentru a înțelege mai bine acest capitol, trebuie să precizez semnificația cuvintelor de hiperboreeni și blachi.

Se știe că hiperboreenii erau locuitorii din nord, din actuala emisferă Boreală, locuitorii din zona de influență a Crivățului pe care îl numeau Boreas, nume atribuit vântului cel mai puternic din zona nordului, dar în opinia mea această similitudine între Boreas și Hiperboreeni a apărut mult mai târziu, a apărut în perioada istorică pe care noi o numim Antichitate și nu în vremurile de demult, pe vremea Nemuritorilor și a Zeilor.

Eu cred că Hiperboreeni înseamnă Boieri puternici și pentru aceasta mă bazez pe faptul că este un cuvânt compus din hiper și bor. Se știe că hiper înseamnă puternic (lucru cunoscut) dar și pe vechiul cuvânt din insula Creta de hiperboia = strigăt puternic unde hiper înseamnă, de asemenea, puternic iar boia este strigăt. Al doilea termen „Bor” înseam-

nă Boier și vin cu două argumente mai aproape de zilele noastre pentru a nu mai fi discuții. Anton Pann, la Brașov, glumea pe seama brașovenilor care spuneau borasă în loc de boieroaică iar același termen îl folosește în zilele noastre și cântărețul Furdui Iancu în unul din cântecele sale.

În concluzie, la început cuvântul Hiperboreeni însemna Boieri puternici, regi puternici, conducători de oști puternici iar mai târziu după milenii, în Antichitate, a devenit crivăț puternic iar hiperboreenii erau locuitorii din zona de acțiune a crivățului, lucru neadevărat deoarece locuitorii din nord și ca exemplu din Atlantida, aveau un teritoriu de la Alpi la munții Siberiei pe când crivățul la vest nu depășește Oltul.

Cuvântul Blahi, Bolhi sau mai târziu Vlahi și de atunci până astăzi Geți, definește un neam, neamul Vlahilor, iar acest neam sub numele de Bolhi este cunoscut încă de pe vremea lui Saturn (Seth după egipteni) și este cunoscut dintr-un papirus egiptean, ce va fi enunțat la alt capitol.

În vremurile acelea, punctele cardinale aveau ca simboluri culorile. Sudul avea culoarea albă, culoare dată de strălucirea soarelui, apusul avea culoarea roșie, culoarea cerului la apus iar nordul avea culoarea neagră. Și astăzi la unele neamuri, negrul înseamnă black. Nu trebuia să spui că o persoană sau un neam este din nord, era suficient să-i spui black iar acest lucru înseamnă negru. Așa se explică de ce lui Saturn, egiptenii îi spuneau Seth cel negru iar acest lucru înseamnă Saturn nordicul sau Saturn cel din nord. După cum se vede Blahii, Blochii, Vlahii sau Vlachii derivă ca denumire de la culoarea neagră (black), culoare ce reprezenta denumirea nordului. În unele scrieri apare chiar denumirea unei țări ca „țara oamenilor negri” iar teritoriul ce poartă acest nume este teritoriul aproximativ al țării noastre. Mai rare sunt lucrările unde apare denumirea de Arabia Fericită iar acest lucru a creat confuzie în lucrările scriitorilor antici. Totodată, după părerea mea și vechiul curs al Dunării și numai porțiunea dintre Marea Teethys (actuala câmpie Panonică) și Ocean (Oceanos) azi fosta Mare Sarmatică, curs de apă (fluviu) ce cred că se numea Letho sau Styx, apă ce despărțea Țara RAMILOR de țara ARAMILOR, țară care se găsea la sud de fluviu.

În istorie se cunoaște și un împărat roman și anume Filip Arabul (196-249) care se bănuiește că părinții lui au venit în Siria din zona Getică și căruia unii îi spun și poate pe bună dreptate Filip Sarabul,

nume ce vine de la Saraba, vechea localitate și cetate de cult religios de unde derivă și numele de Basarab sau Basarabia, de la Va-Sarabavia sau drumul, calea spre Saraba, care după unii ar fi fost în Insula Șerpilor iar după alții în insula Letea. Chiar mai târziu este domnitorul Negru Vodă Basarab (anul 6798=1290 d.Hr.) este domn al Vlahilor, iar teritoriul Vlahilor era numit mai înainte Cumania neagră iar acest nume „negru” înseamnă nordul sau din nord iar câmpia cumană era câmpia arsă de soare așa cum spune și Diodor, cartea V, cap. LXXI citez „pentru că meleagurile acelea fuseseră pârlolite de un foc năprasnic; iar, mai târziu, câmpiei i s-a spus Cumană” (apoi Cumană, Comană, iar Cumanii, Cumenii nu sunt altceva decât locuitorii câmpiei care a rezultat după retragerea apei din Europa, Marea Sarmatică a devenit câmpia cumană, azi câmpia Română, iar locuitorii acestei câmpii s-au numit cândva Cumani) iar credința în Saraba unde nu este exclusă posibilitatea să fie o moștenire de la Saturn sau Atlas, după distrugerea capitalei Atlanților de către cutremure și inundații, această Sarabă să fi fost la început la actuala Alba Iulia, așa cum este și titlul de IO pe care îl foloseau Domnitorii Români.

În acel papirus egiptean care la 1900 era la Leiden iar citatul este din cartea lui Lepsius Uber d. e agypt. Gotterkreis, pag. 55, în traducere ar fi Boierul Saturn, regele Bolhilor (Bolchilor), rege ce a trăit în timpul Dinastiei Zeilor și a Nemuritorilor, probabil în urmă cu 10000-12000 de ani (Bib. 12, pag. 983).

În situația aceasta când black înseamnă negru și totodată nordul, atunci Marea Neagră semnifică de fapt marea dinspre nord, cu toate că de-a lungul timpului a avut și alte denumiri, totuși ea a rămas prin tradiție și voința locuitorilor la vechiul nume, spre deosebire de Marea Mediteraneană sau marea de mijloc iar marea lor de apus era Marea Roșie, deoarece roșul în concepția lor era vestul.

Am făcut aceste precizări pentru a înțelege mai bine religia lor, deoarece în scrierile grecilor antici apar multe confuzii despre acest capitol iar acest lucru se explică prin faptul că poporul grec este un popor nou apărut pe harta Europei, de fapt s-a format în sec. 13-12 î.Hr. și este alcătuit din Dorienii de la nord de Dunăre, Aheii din jurul Mării Negre (aha = apă) și Eolienii (mai târziu Ionienii), pe fondul unui mic număr de Elini (de la Helen nepotul lui Deucalion), deoarece în-

treaga peninsula Balcanică a fost depopulată de războiul lui Sesostri I din anii 1972-1962 î.Hr., faraon din dinastia XII, când o parte din oameni au murit iar cei mai mulți au fost luați și duși în Egipt ca prizonieri, război care s-a terminat cu victoria Geților (Ramilor) când se pare că rege a fost Iovan Iorgovan IO-Ban, Banul-Iorgo sau Iorgu) și după părerea mea atunci au apărut eroii de legendă Novac, Balaban (Banul din Bala) și Radovan (Banul Radu al Craiovei și nu al Pelendavei) (pela = insulă) deoarece apa ce forma Marea Sarmatică se retrăsese de mult din câmpia Olteană și Munteană, dar acest lucru în alt capitol.

Revenim la Egipt. Se pare că religia Egiptului începe cu OGDOADA un număr de 8 zei, soț și soție.

1-2 Nun (apa primordială) și Naunet

3-4 Huh (infinitul) și Hauhet

5-6 Kuk (întunericul) și Kauket

7-8 Niau (negația, inexistentul) și Niant

Sau

Gerah (lipsa) și Gerhet

Această Ogdoadă enunță elementele de bază ale apariției vieții pe Pământ și chiar pe orice corp ceresc cu existența apei acolo (toate corpurile cerești, după ce se răcesc, au pământuri asemănătoare cu cel de pe Terra), unde apa este primordială (obligatorie) pentru viață ca prim aspect, iar al doilea aspect este Cosmosul cu componentele sale; vidul (negația, lipsa), întunericul și infinitul.

Mai târziu, posibil pe vremea când Osiris era rege, a apărut ENEADA formată din 9 zei.

1 RA (creatorul zeilor și al oamenilor)

2-3 Șu și Tephnut (uscăciunea și umezeala)

4-5 Geb (pământul) și Nut (cerul)

6-7 Osiris (rege al Egiptului) și Isis (regină și soție)

8-9 Seth (Saturn, regele Ramilor) și Nephtis (Latona soție și regină)

Aceasta este perioada de trecere de la existența cosmică la existența pământească (de la ogdoadă la eneadă), cu toate că Ra (creatorul zeilor și al oamenilor) a avut existență pământească în persoana regelui Zeus-Ra, fratele lui Uran sau Oceanos, având ca simbol Soarele. Fericirea adevărată se găsește numai în Rai iar Iadul sau vechiul

termen ramic „iezer”, dacă luăm în considerație tradițiile din Maramureș sau (bib. 23, pag. 130-131) obiceiurile de pe Valea Gurghiuului, iadul este pe pământ, este existența zilnică a omului și a ființelor, deoarece sufletul fiind de esență divină nu poate fi murdar sau păcătos iar după moarte sufletul trecea pe tărâmul celălalt ajungând la sufletul cosmic, pe care noi astăzi îl numim Sf. Duh (duh = suflet). Nici chiar egiptenii, prin Osiris, zeul lor care judeca păcatele celor morți, nu-și permiteau să judece sufletul, el doar îi cântărea inima, dacă omul a avut suflet mic sau mare, având ca unitate de măsură greutatea unei pene, crezând ei că sufletul se găsește în inimă. De la ei a rămas credința în Antichitate că sufletul este în inimă. În situația aceasta înseamnă că tot ce produce pământul este impur iar ce produce cerul este pur și atunci judecarea păcătoșilor trebuia făcută în locașul subpământean sau în afara celor două coordonate.

Religia Frigienilor și Lidienilor, popoare ajunse în Asia Mică, credeau în Afrodita după greci, Turan (Tyran) după ei, în Larii și Penații adică în spiritul (sufletul) casei și al strămoșilor. Mai târziu Frigienii și mai puțin Lidienii, după războiul lui Sesostris în Europa din anii 1964-1962 î.Hr. când jumătatea de Nord a Italiei actuale, locuită de Secani, urmașii Pelasgilor (pela = insulă) care a fost parțial depopulată de lupte, spre deosebire de jumătatea de Sud a Italiei (hotar, aproximativ Roma) care era locuită de Siculi sau Seculi (Sicilieni) și care a trecut de partea lui Sesostris, iar acești frigieni s-au numit Etrusci (de la Turan), neam care avea o scriere silabică dar de la dreapta la stânga (obiceiul celor din sud). Este drept că Pandora (Afrodita, Tyran) era fiica lui Saturn ce i s-a dat ca regat Asia Mică, dar de la ea a rămas și numele de Marea Tyraniană, nume ce apare și în descrierea Atlantidei de către Platon, ca hotar de vest al continentului și insulei Atlantida.

Religia grecilor, populație care credea în zeii Zeus (vom vorbi mai târziu) Athena și Hephaistos (Vulcan), ca zei importanți. Amazoaenele din Balcani se numeau Gorgone (tot femei războinice) dar spre deosebire de Amazoane (după unii antici) aveau tot corpul acoperit cu păr, (aceasta se pare că este realitatea și nu aceea oferită de greci care au mistificat chiar și ce aparținea grecilor). Această idee este confirmată de Plinius (VI, 36, 3, 4) citez „Gorgonele erau niște femei sălbatice, păroase”, probabil cu păr pe tot corpul. Athena era Gorgonă,

era războinică dar nu frumoasă (degeaba o bărbiereau toți grecii în fiecare noapte, ca să fie frumoasă la lumina zilei), ea nu a fost niciodată o Pandoră (toată frumusețea lumii într-un singur corp, Pan-Dora). Și nici nu avea cum să fie, căci nu era neamul Dorienilor. Gorgonele sunt atacate de Amazoanele conduse de Myrina (pe vremea lui Zeus, Atlas și Horus) iar aceste lupte s-au soldat cu numeroase victime în ambele tabere, lucru confirmat de Diodor, cartea III, cap. 54, citez „Myrina năvăli în țara lor la rugămintea atlanților (deci atlanții erau vecinii gorgonelor, ai grecilor de mai târziu). Gorgonele s-au împotrivit și, după o luptă înverșunată, au fost învinse de Amazoane, care au ucis o mare parte dintre ele și au luat trei mii de prizoniere. Celelalte s-ar fi refugiat – se spune – în păduri, căroră Myrina le-a dat foc, pentru a nimici odată pentru totdeauna întregul neam. N-a izbutit însă în încercarea sa și s-a retras la fruntariile țării”. Atena, care conducea gorgonele a omorât-o în luptă pe Myrina numită și Meduza și a devenit regina amazoanelor, dușmanul Atlanților și aliatul lui Zeus și Horus. Faptul că Athena se numea și Meduza este confirmat și în bib. 25, pag. 398 citez „Apoi zeița (Atena) a început să poarte chipul imprimat al Meduzei, fie pe scutul ei, fie pe egidă”.

Atena este omorâtă de Perseu iar capul ei a fost dus la Atlas, care surprins de urâtenia ei, a fost uimit „a rămas stană de piatră”, iar anticii spun că s-a transformat în munte, și nu participă la bătălia finală a războiului Troian, bătălie care s-a desfășurat în insula Creta, unde sunt omorâți și Zeus și Horus, eveniment care a dus la sfârșitul Dinastiei zeilor. Multă lume mai confundă și astăzi războiul Troian (Atlas) unde finalul a fost în insula Creta, cu războiul din Troia, cetate din Asia Mică (însuși numele cetății este al lui Troian). Este drept că sunt foarte multe asemănări dar este o diferență în timp de milenii.

Hephaistos sau Vulcan pe care grecii nemeritat l-au mutilat a fost fiul lui Saturn și a avut ca regat actuala peninsula Balcanică, nu a fost frate cu Atena și a participat la războiul Troian, a fost omorât de Zeus ca și Ares și Afrodita, iar regatele lor au fost acaparate de Atena și Zeus în urma primului război dintre Zeus și Atlas soldat cu înfrângerea Titanilor și Giganților.

Despre Apollo am vorbit mai sus, cu toate că nu aparține grecilor, fiind al Ramilor, al Hiperboreenilor sau dacă vreți al Dorienilor

în timpul istoric ce-l numim Antichitate.

Acum ajungem la cel mai important zeu pentru sud și sfânt pentru nord și anume regele Saturn, numit și stăpânul lumii, cel care după victoria asupra lui Osiris, și-a luat titlul de IO, (singurul stăpân, singurul rege al întregului teritoriu al rasei albe), titlu moștenit și de domnitorii români iar înainte de ei de Iovan Iorgovan (Io-Ban, banul Iorgu). Nu există neam vechi care să nu-l aibă pe Saturn zeu sau sfânt și mai mult decât atât este socotit Dumnezeu pentru 2 religii și anume religia Iudaică și Mahomedană iar pentru acest lucru aduc, din mai multe argumente, decât 3. Citez „Yahweh (cel care este) era un zeu tribal al atmosferei și al fenomenelor cerești, în special al trăznetului; din zeul preferat al seminției lui Iuda, după unificarea triburilor de agricultori sub oblăduirea semințiilor iudeilor, Yahweh, devine zeul principal, ocrotitor al câmpurilor și al viilor și regent peste alți zei anteriori, ebraici și străini, pe care treptat îi absoarbe cu totul iar mai departe „când triburile nomade ebraice cuceresc Cannanul și supun populația agrară a acestuia, Yahweh devine zeu al războiului și al victoriei iar apoi cultul desființează cultele de orice natură din zonele controlate” (autor Victor Kernbach, Dicționar de mitologie generală, ed. Albatros, 1983, pag. 747), iar mai departe, de același autor, la pag. 629, spune „Și Adam era în vârstă de 130 de ani și i s-a făcut un fiu, după asemănarea și chipul său și i-a pus numele Set.” Ori Seth la egipteni era Saturn, iar Saturn la toate neamurile era și în sud, zeul fulgerului, tunetului și al trăznetului („al atmosferei și al fenomenelor cerești”), în afară de Egipt.

Aceste citate dovedesc faptul că Yahweh este Saturn deoarece are aceleași atribuții, fiind stăpânul fulgerului, tunetului și trăznetului iar asocierea cu Saturn este și faptul că Divinitatea lor „este supremă și eternă, inimitabilă și indestructibilă”, pag. 330 iar aceste atribute, sunt aceleași cu ale Divinității nordului în special ale Ramilor (Titanii, Giganții, Atlanții, Geții și Blahii sau Vlahii de mai târziu).

Religia Mahomedană are la bază credința în Saturn, sub numele de Al Ilah (Ilia, Ilie), adică Allah după cum ne spune Victor Kernbach în Dicționar de mitologie generală, Ed. Albatros, pag. 430, citez „zeul suprem panarab Al Ilah (reluat cu numele Allah de Mahomed și devenit puntea de legătură religioasă între preislamism și islam)”.

Saturn este socotit zeu în sud și sfânt în nord așa cum am spus mai sus, deoarece numai Saturn era de la început posesorul fulgerului, tunetului și chiar al trăznetului, cu toate că la fiecare neam vechi avea alt nume, astfel în India era Indra, la Arami era Bal sau Bel la alții, la Roma era Jupiter (zeul tată), la greci era Typhon iar apoi atributele lui Saturn le-a luat nepotul său Zeus, apoi Teshub la Hurriți, Thor la scandinavi, Taranis la celți etc., iar la români este sub numele de Sf. Ilie.

După opinia mea, numele de Ilie a apărut încă din vremea lui Saturn și ar fi unul din cele mai vechi prenume și care este folosit și astăzi pe scară largă în România, ca nume de botez și este astfel unul din cele mai vechi prenume din Europa.

În realitate, în sud după numele lui Zeus, fratele lui Uran, căruia egiptenii îi spun Ra iar grecii Helios, a apărut titlul de zeu pentru regi și regine, titlu care mai târziu a fost atribuit și altor persoane, pe când în nord, nu a apărut de la Uran, ci de la soția sa Gee, Glia, Titaia s-au numit Geți (Gee – Ază) sau Titani și toți erau „Fii ai pământului”, fiii lui Gee (Gee = pământ).

Lăcașul de cult era de regulă pe munte (muntele a salvat oamenii de la potop) sau un trunchi de con așezat pe o bază pătrată iar deasupra conului erau 7 discuri ce reprezentau cele 7 ceruri, care de fapt nu erau decât cele 7 planete existente atunci, în afară de Pământ, iar mai târziu cifra 7 a fost înlocuită cu cifra 9 (după venirea planetei Venus în sistemul nostru solar). În afară de cele 7 ceruri mai erau și 7 Iaduri (pământuri).

Logic vorbind în jurul Terrei nu este decât cerul (atmosfera), sufletul este divin și nu poate fi pătat, iar atunci Iadul nu poate fi decât pe pământ sau sub pământ (credința lor) ori dincolo de sistemul nostru solar. Ei credeau că sufletul se ridică la cer, iar Tartarul care în bib. 20, pag. 146, „Tartara și Tartari însemna chei și peșteri”, este dincolo de Axa lumii, care nu era altceva decât mijlocul Căii Lactee, și la nord, și dincolo de cel mai mare munte din zonă iar acolo, în zona înghețurilor, ajungeau numai cei condamnați la moarte veșnică.

Sumerienii credeau în munte iar lăcașele lor de cult, templele lor numite Ziggurate (usnir = munte) care aveau 7 nivele ce simbolizau cele 7 ceruri suprapuse iar zigguratul era considerat „muntele

cosmic” iar același lucru era și la turnul Babel, tot 7 nivele, tot 7 ceruri. Muntele cosmic este sinonim cu Arborele Vieții și este reprezentat prin trunchiul de con, iar Arborele Cosmic are rădăcinile în cer iar ramurile pe pământ.

Personal cred că cel puțin piramida Keops, are 2 construcții făcute în 2 timpuri diferite. Prima construcție era un lăcaș de cult, reprezentat printr-un trunchi de con, așezat pe o bază pătrată, construit din blocuri mari de piatră (cimentul lor reconstituaia piatra), iar mai târziu, după milenii, Keops pe baza pătrată a construit piramida, din blocuri de piatră, primitiv cioplite și mai mult decât atât i-a făcut și acoperiș, transformând-o într-o mastabă. În felul acesta un lăcaș de cult a fost transformat în lăcaș de înmormântare. Credința mea că toate construcțiile vechi din vremea Nemuritorilor, acele blocuri uriașe de stâncă au fost făcute din ciment, iar acest lucru este confirmat și de citatul din (bib. 11, pag. 62) „Walter – Jorg Langbein vorbește în cartea „Înainte de potop”, de o stelă străveche de circa 2300 de ani, acoperită cu hieroglife. O parte a textului descrie producerea de piatră artificială, de beton. Mixtura ar fi fost transmisă de zeul Hnum: ea este alcătuită din circa 29 de substanțe și ar fi fost comunicată în vis faraonului Djoser. Prof. Dr. Joseph Davidovits a cercetat probe de piatră luate din piramida Keops. La microscop a descoperit acolo mai multe fire de păr. A mai constatat că pentru a fi bucăți naturale de piatră, ele conțin prea puțină apă. A dedus de aici că piramida lui Keops este ridicată din piatră turnată artificial. Edward Zeller, un alt cercetător al piramidelor, a cercetat și el probe de zidărie luate din piramida lui Keops. El a descoperit că în piatră există numeroase balonașe minuscule de aer, asemănătoare cu cele ce trebuie să se găsească în piatra artificială, adică în beton”. Eu cred, de asemenea, că Sfînxul o reprezenta pe Latona (bazilee sau rege peste regi), deoarece leul era simbolul Latonei sau Nephtis cum îi spuneau egiptenii. Acest lucru este confirmat indirect și de citatul din bib. 17, pag. 292 „Sfînx – figură simbolică așezată la intrarea templelor în Egipt. Jumătate fecioară, jumătate leu”.

Astăzi se știe că sufletul are componentă materială și acest lucru s-a dovedit științific, deoarece orice om când moare, scade în greutate cu 18-23 grame.

În concluzie. Cei din nord, din fosta Atlantidă, din țara Ramilor, credeau în Divinitate, numită mai târziu Dumnezeu și toți credincioșii erau „Fiii lui Dumnezeu”, conform Bibliei (Întâia carte a lui Moise, cap. 6, pct. 2, pag. 16), iar cei din sud credeau în zei și toți credincioșii erau „Fiii soarelui”.

O istorie a celor ce credeau în zei s-ar rezuma la expresia „Zeul omului demon (daimon)”. De la Homer, Hesiod și Socrate „Daimonul” era echivalentul zeului. Începând cu Pitagora, apoi Platon și Aristotel era noțiunea pentru suflet, iar puțin înainte de era noastră, reprezenta tot ce era rău. Dacă luăm în considerație concepția getică că totul se repetă, teoria cercului, atunci acest lucru trebuia să înceapă odată cu evul mediu și ar corespunde calendarului religios al Titanilor și apoi al Geților, calendar ce nu va fi enunțat în această lucrare.

RELIGIA GEȚILOR

Istoria și credința Geților sunt foarte puțin cunoscute până la civilizația grecească și chiar după aceea prin deformările produse acestei civilizații. Pentru greci în special și mai puțin pentru romani, tot ce era bun era de la ei și al lor iar ce era rău era de la ceilalți, chiar dacă aceștia din urmă au avut lucruri bune care mai târziu au fost apreciate de istorie. Cunoașterea vagă a credinței, obiceiurilor și cunoștințelor geților este accentuată și de faptul că ei prin jurământ și apoi tradiție nu aveau voie să lase nimic scris deoarece totul se baza pe memorie, iar inteligența și memoria erau un lucru de mare preț în vremurile acelea și chiar în zilele noastre.

S-a scris mult despre Daco-Geți dar în lucrarea aceasta voi folosi numai termenul de geți deoarece (chiar dacă am să repet), cuvântul Dac vine de la cuvântul dorian (grecesc) Tag care înseamnă general. Faptul că litera T s-a transformat în D nu surprinde deoarece exemple sunt numeroase: Theo-Deo, Teba-Deva, sau de la De Akha (apă) = Daca etc. Faptul că întreaga zonă era militarizată, era o modă și o obișnuință în vremurile acelea, era asemănătoare Romei, Spartei și chiar Atenei (dacă dăm la o parte vorbele de prisos). Mai târziu, termenul de Daci, în apus și în special în zona Franței de astăzi s-a transformat în Duci, care înseamnă tot general. Numele de Daci poate fi și de la „De Akha (apă, apa era Marea Tethis), și de aici D-aca, Daca, Daci.

Și fiindcă suntem la religie, precizez faptul că Teba ca lăcaș de cult, a apărut mai târziu decât Deva, iar pentru acest lucru ofer un citat din Diodor (Cartea I, pct. XV, pag. 33). „Se mai spune că Osiris și însoțitorii săi au întemeiat în Thebaida din Egipt o cetate cu 100 de porți, denumită de oameni Herapolis, după numele mamei zeului, urmașii spunându-i cetății Diospolis, iar unii Theba. 2. Domnește ne-

înțelegerea în privința faptului de a ști care va fi fost obârșia acestei cetăți. Atât istoricii cât și preoții egipteni nu și-au putut da seama cum stau lucrurile. Mulți socot că Theba n-a fost zidită de Osiris și însoțitorii săi”. Cert este că Deva ca lăcaș de cult a fost de pe vremea lui Uran și Gee, iar Teba, prin nume Herapolis (orașul Herei) și chiar numele Diospolis (orașul Divinității) dovedește faptul că Teba a fost înființată de Sarmis în amintirea mamei sale Hera, fiica lui Troian (Atlas) când a fost regină și bazilee și chiar titlul de IO, după moartea lui Zeus Olimpianul și apoi a lui Atlas iar înaintea lui Atlas au domnit peste geți, Uran și Saturn, și de aceea am socotit și asemănarea de nume, deoarece Hera era din neamul Geților, iar Teba nu poate fi decât o copie a Devei. Se pare că înaintea Tebei, a fost Abidos ca localitate de cult religios, în zona Egiptului, dar însuși cuvântul Abid, citit invers este Deva. Cât privește Thebaida, după nume trebuie să fie în Creta, deoarece pe vremea aceea insula Creta se numea Idaia, de la Ida, soția lui Zeus-Ra, sau probabil în apropierea muntelui Ida și nu în Egipt.

Credința la ei (geți) era în Divinitatea pe care îl numeau Tatăl ceresc iar ei erau „fiii divinității” (fiii lui Dumnezeu), deoarece orice ființă trebuie să aibă suflet iar sufletul era darul Divinității și de aceea divinitatea era Tatăl, un tată ceresc (un părinte), spre deosebire de tatăl pământean. În cazul acesta toți credincioșii erau fiii și fiicele lui Dumnezeu (Divinității). Pentru ei, viața era un dar divin iar moartea o obligație față de divinitate. Pentru ei, viața și moartea erau un drum dus și întors între pământ și cer. Nu aveau teamă de moarte, deoarece cei ce trăiau în demnitate și mureau eroic nu numai că se reîncarnau prin reînviere dar participau și la banchetele divine iar cei nedemni și păcătoși aveau parte de cea mai crudă pedeapsă, pedeapsa cu moartea eternă, cu moartea veșnică (nicio religie nu a oferit până în prezent o pedeapsă pentru cei păcătoși mai grea și mai aspră decât pedeapsa dată de religia getică). În felul acesta ei înlăturau permanent din viața societății gunoaiile umane și obligau oamenii să fie cinstiți și dreți. În urma acestor credințe, geții erau cei mai curajoși, cei mai cinstiți, cei mai dreți și fără teamă de moarte, dintre toate neamurile existente pe pământ, lucru confirmat atât în scrierile grecești cât și cele romane.

Se certifică în felul acesta, pe drept cuvânt, că ei erau fiii pământului și fiii cerului (prin suflet) și de aceea erau numiți sau se nu-

meu Nemuritori, deoarece erau condamnați la reînviere până când prin viață cinstită, demnă și fără de păcat, prin înlăturarea plăcerilor și tentațiilor existente pe pământ, ajungeau să fie îngeri sau sfinți, denumire dată geților de scriitorii care s-au ocupat de „vremurile de demult” iar termenul de nemuritori este folosit în scrieri chiar în era noastră, în vremea lui Traian, iar Traian, citez „am fost totuși singurul care am îndrăznit să pornesc împotriva popoarelor de dincolo de Dunăre și am subjugat poporul geților, cei mai războinici din câte au fost vreodată, nu atât prin puterea trupurilor, cât prin învățăturile lui Zalmoxis, cel mai de cinste dintre ei, că nu vor muri, ci socotind că-și schimbă locuința, merg la moarte mult mai degrabă decât ar merge într-o oarecare altă călătorie” (bib. 21, pag. 17).

Astfel Saturn era numit și Zamolxe, care a fost primul Zamolxe, ce se numea atunci ca și acum Sf. Ilie, sfântul care este posesorul fulgerelor, tunetelor, trăznetelor și al ploilor ca și Saturn și care în credința populară este ajutorul lui Dumnezeu, este posesorul cheilor Raiului și care pedepsea oamenii păcătoși.

Faptul că Sf. Ilie era posesorul cheilor Raiului în tradiția populară la sate a fost și pe vremea când eram copil, lucru ce nu mai are nevoie de o altă confirmare, iar mai târziu, biserica catolică l-a înlocuit cu Sf. Petru, credință care începe să se generalizeze și la ortodocși.

Faptul că Saturn era numit Sf. sau îngerul Ilie este confirmat și de lucrarea lui Paul Faure (bib. 20, pag. 378) citez „Doar movila (95 m) a Profetului Ilie, la 500 m spre sud de așezarea de la Malia și acropola Gortynului, numită Larissa, par să fie înconjurată de metereze într-o perioadă străveche”. Această movilă, turnul cu înălțimea de 95 m a Profetului Ilie, este de fapt mormântul lui Zeus Olimpianul (Nemuritorul), mort în Creta (fosta Idaia) în timpul celui de-al doilea război troian, război purtat între Atlas (Troian) și Zeus, când Zeus a fost omorât de Pyton (nume dat conducătorului de flotă). Zeus își luase și el atributele lui Saturn. Cei din sud au vrut să aibă și ei un Zamolxe al lor, dar a fost refuzat de istorie, deoarece nu s-a ridicat la valoarea lui Saturn. Se spune că, la începuturi, Geții, ca și toate popoarele din nord, își incinerau morții, iar movilele existente astăzi nu sunt decât morminte vechi unde trebuie să fie cenușa celui incinerat, iar mai târziu s-a generalizat și în nord obiceiul celor din sud (din jurul Mării

Mediterranean), ca morții să fie înmormântați, iar mormintele să fie sub forma de tumuli (movile) și de aceea nu în toate movilele se găsesc osemintele celor morți.

Faptul că Zeus a fost omorât în Creta, fosta Idaia, o confirmă și Diodor în cartea V, pag. 389 citez „cu toții au hotărât (localnici și Nemuritori = Atlanți) că-i este dat să fie rege pe vecie, și că Olimpul îi va fi lăcaș. S-a mai poruncit să-i fie aduse lui Zeus jertfe mai mari decât jertfele aduse celorlalți zei; iar după ce s-a înălțat de pe pământ în cer, în sufletele tuturor care se împărtășesc din binefacerile lui, avea să încolțească credința că el este stăpânul tuturor fenomenelor cerești, al ploii, fulgerului, tunetului și al altor lucruri de acest fel”. Și astfel Zeus după moarte ajunge Profetul Ilie.

Se spune că Pyton, probabil Perseu, sau poate Saturn, iar prin Pyton se înțelege conducătorul flotei în caz de război, a fost omorât la rândul lui de Apolo ori Apolo nu poate fi altul decât Ammon, citez „Apolo care după uciderea lui Pyton își află scăparea pe lângă Karmandor din Tarrha, în Creta”. (Bib. 20, pag. 399-400). Titanii l-au găsit și acolo și l-au ucis și astfel se încheie Dinastia Zeilor. Trebuie să precizez faptul că Dinastia Zeilor a început cu Zeus, după egipteni Ra, iar după greci Helios, asemănătoare la români, de exemplu, cu Dinastia Basarabilor sau a Mușatinilor. De la numele de Zeus fratele lui Uran, continuată cu urmașii lui, a fost de fapt o dinastie de regi pământeni, și atunci, a apărut și termenul de Zei.

Se știe că Zeus ca și Saturn erau posesorii fulgerelor, tunetelor și trăznetelor iar citatul de mai sus confirmă numele de Sf. sau Apostolul Ilie dată lui Saturn, deoarece Zeus Olimpianul (Nemuritorul), era din neamul Nemuritorilor fiind fiul Titanilor Rea și Cronos, crezând astfel că este moștenitorul faptelor unchiului său Saturn.

Faptul că Saturn este și Zamolxe este confirmat și de Diogene (Laertius, sec. III î.Hr.) care spune, citez „Geții îl numesc pe Saturn, Zamolxe”, iar istoricul Mnaseas din Patre ne spune că „Geții îl adoră pe Saturn pe care-l numesc Zamolxe” (Bib. 22, pag. 36) iar din același autor la pag. 18 „Clement din Alexandria este de asemenea precis; el numește pe profetul Dacilor, Zamolxis, Hiperboreanul”.

Herodot (484-425 î.Hr.) în ale sale Istории (IV 94) alături de Zamolxe apare și un alt nume, Gebeleizis la Geți citez „Socotesc că nu

mor, ci cred că cei răposați merg la zeul lor Zamolxis, unii dintre ei îl socotesc pe acesta drept Gebeleizis”.

Faptul că Zamolxe este aceeași persoană cu Saturn este dovedit prin spusele lui Diogene iar faptul că Zamolxe și Gebeleizis sunt aceeași persoană o voi dovedi ulterior bazându-mă pe tradiția populară.

După Mircea Eliade în Istoria credințelor și ideilor religioase la pag. 173 se confirmă faptul că Profetul Ilie este una și aceeași persoană cu Zamolxe și Gebeleizis citez „Faptul că Mitologia populară românească în jurul profetului Ilie conține numeroase elemente proprii unui zeu al furtunii... a sfârșit prin a-l confunda pe Gebeleizis cu Zamolxis”, dar tot Mircea Eliade îl definește pe Gebeleizis ca „zeul războiului zis Ilie”.

În concluzie, Saturn este și Zamolxe și Gebeleizis și Apostolul sau Sf. Ilie și ajută Divinitatea, fiind socotit și de credincioșii de astăzi ca fiind ajutorul lui Dumnezeu, iar nu în urmă cu mult timp, era posesorul cheilor Raiului, în tradiția populară iar această concluzie este dovedită și de citatele de mai sus.

De fapt, cuvântul Ilie era și la Sumerieni sub forma de Iliu iar la asirieni de Ilu, care la ei însemna zeu.

Despre Saturn că este zeul cerului ne spune și Dionisiu Periegetul, sec. II d.Hr. în lucrarea sa Înconjurul lumii (Bib. 12, pag. 293) când vorbește de coloanele lui Hercule citez „consacrate mai întâi lui Saturn, adică zeului, care reprezenta pe marea Divinitate a cerului celui imens” iar Eliade și Culianu (Bib. 18, pag. 234) citez „sub numele de Gebeleizis, Zamolxe este totuși un zeu celest”.

Se pune întrebarea: De ce apar două nume la Herodot, Zamolxe și Gebeleizis? Iar pentru a răspunde la această întrebare apelez la tradiția populară.

Înainte de a apela la tradiția populară, amintesc faptul că Dion Chrysostomos (Gură de Aur) 40-120 d.Hr. care a trecut prin Dacia iar lucrarea lui nu mai este, Iordanes care a studiat fragmente din ea ne spune că Dacii (Geții) erau, în jargon popular, împărțiți în două categorii; cei tineri erau numiți lupi, iar cei în vârstă erau numiți urși. Această clasificare a populației dacice era de fapt adevăr, cu toate că la prima vedere nu lasă să se întrevadă acest lucru. Într-adevăr, după comportament, energie, felul de a gândi și chiar după aspectul fizic

aceste simboluri sunt reale. Amintesc faptul că de la lup derivă și cuvintele lup-tă, lup-tător etc.

Tradiția populară spune că anul era împărțit în două părți egale. Prima jumătate de an, de la solstițiul de iarnă la solstițiul de vară, este perioada oamenilor harnici, a celor care seamănă culturile agricole (care pun sămânța în pământ) iar a doua jumătate de an este a oamenilor leneși, a celor care culeg recolta, fie că este pusă de ei sau este pusă de alții.

O altă tradiție populară spune că prima jumătate de an, de la solstițiul de iarnă la solstițiul de vară, este victoria binelui, a luminii, a vieții împotriva întunericului, împotriva forțelor care generează întunericul, victoria lui Dumnezeu, ajutat de Sf. Ilie, împotriva forțelor răului. Într-adevăr, în această perioadă, ziua crește cu 6 ore. A doua jumătate de an, începând cu solstițiul de vară, începe victoria forțelor răului, a întunericului împotriva forțelor binelui prin trădarea Sf. Ilie care trece în tabăra răului.

În această ultimă situație, prima jumătate de an este a lui Zalmolxe iar a doua jumătate de an este a lui Gebeleizis și de aceea Herodot spune că geții, citez „trag cu săgețile spre cer pe vreme de furtună” (Bib. 21, pag. 29), dar acest gest se produce doar în a doua jumătate a anului deoarece nu sunt de acord cu trecerea Sf. Ilie în tabăra întunericului, în tabăra forțelor răului, în tabăra celor care vor război, iar acest gest este de fapt un protest al lor față de gestul făcut de sfânt. Datorită acestei treceri și în special de a provoca război, Saturn, la popoarele din sud, a fost etichetat ca simbol al răului. Saturn, numit Seth de egipteni, a devenit Sata iar apoi Satan, iar la Sumero-babilonieni, Nergal.

În vremurile acelea nu s-a înțeles modul de gândire al Geților, deoarece această trecere nu este altceva decât „contrariile care se succed și nu se anihilează”, este ce numim noi astăzi Yin și Yang, lucru cunoscut acum și neînțeles atunci, iar această trecere era obligatorie pentru evoluție chiar prin sacrificarea prestigiului pentru o perioadă de timp. Este evoluția lumii în spirală, este spirala însăși iar acest lucru dovedește nivelul înalt al înțelepciunii getice, al cunoștințelor geților posibil și în alte domenii, cunoștințe ce depășesc cu mult posibilitățile de înțelegere ale oamenilor din vremurile acelea și chiar astăzi sunt oameni care nu acceptă acest lucru, nu acceptă un rău necesar, un rău

care va aduce ulterior binele. Este în esență și reprezentarea șarpelui Uroboru, un șarpe în formă de cerc, șarpele care își mușcă coada, unde capul reprezintă materia, corpul este sufletul, iar coada este simbolul energiei. Sufletul este energia care se transformă în materie dar care se autoregenerează și nu la infinit. Este cercul care se transformă în spirală, este caduceul, este înțelepciunea, este viața veșnică, o viață prin moarte dar fără de moarte, este nemurirea, este esența religiei getice. Chiar când trasezi un cerc, în prima parte trasarea cercului se face în sensul acelor de ceasornic iar în a doua parte se face invers acelor de ceasornic. Acest lucru înseamnă în simbolism, în esoterie, viața și moartea la infinit, sunt contrariile care se succed, este evoluția și involuția unui sistem solar. Se știe că Geții calculau tot ce este pe pământ și în cosmos prin cifră (număr ordinar) sau număr cardinal și cerc și se mai știe că ei prin jurământ nu aveau voie să lase nimic scris. Și totuși de la Pitagora aflăm multe lucruri. Acum se știe că Pitagora a fost dorian (un alt nume dat geților). Pe lângă faptul că era numit de elevii săi, și nu numai „Un Apollo hiperborean”, dar Porphyry în lucrarea sa „Viața lui Pitagora” spune că Pitagora, contrar cunoștințelor noastre de astăzi, că Socrate și Pitagora nu au scris nimic, Pitagora a scris, a scris în doriană, numai în doriană iar acest fapt confirmă originea lui doriană conform bib. 19, pag. 33, citez „aceste tratate (ale lui Pitagora) au fost scrise în doriană”. Pitagora a dus din lumea doriană multe cunoștințe ca: credința în Divinitate și nemurirea sufletului, motiv pentru care era să-și piardă viața, citez (bib. 19, pag. 35), „Pitagora noi te cunoaștem ca pe un om înțelept și iscusit; dar cum noi nu avem nimic de îndreptat în legile noastre (în religia și credința lor), noi vom căuta în ceea ce ne privește să le respectăm întocmai”, au apărut cuvinte noi ca; filosofie, cosmos, umanitate etc., chiar și tetrada, atât de puțin înțeleasă atunci și chiar în zilele noastre. Aparent tetrada ar fi suma numerelor de la 1 la 4 care teoretic fac zece, unde unul este punctul, doi linia, trei planul, iar patru este solidul. Totul este un triunghi dar s-a ignorat faptul că această tetradă este de fapt un triunghi în cerc în care mărimea triunghiului depinde de mărimea solidului. De aici începe adevărata știință a cosmosului. Dacă am găsi, cel puțin scrierile doriene de pe vremea lui Pitagora, sau ale Atlanților, am exclude multe secole de eforturi pentru cunoașterea cosmosului. Atunci știința și religia mergeau împreună.

După aceea, preoții au făcut o descoperire uluitoare. Și-au dat seama că și prin ignoranță poți câștiga aceeași pâine. Pentru unii știința era obositoare iar pentru cei mai mulți era un obstacol imposibil de trecut. Concluzia era firească. Trebuia obstrucționată știința și dacă se poate să fie distrusă. Din această luptă știința a ieșit învingătoare și odată cu ea și civilizația. Menționez faptul că și astăzi mulți confundă cifra cu numărul. Cifra este numai pământească, iar numărul este și cosmic.

Sunt interpretări diferite, unele surprinzătoare, despre originea și semnificația cuvântului Zamolxe. Eu găsesc mai multe explicații care converg.

Cuvântul Zamolxe poate să provină de la zamol, care înseamnă „piele de urs” și nu neg că nu poate fi adevărat, dar sunt și alte logici care explică înțelesul acestui cuvânt.

S-a spus mai sus, că dacii și geții erau împărțiți în două categorii; cei tineri erau numiți lupi iar cei bătrâni erau numiți urși. La noi înțelepciunea, nu inteligența, apare cu vârsta. Și astăzi când vezi un bătrân zici că a trăit mult, a văzut multe, cunoaște mult, deci este un înțelept. Și astăzi sunt copii inteligenți care spun cuvinte înțelepte și atunci toți spunem că vorbește ca un bătrân (ca un înțelept), ori această inteligență înăscută se poate numi zamol, iar ei spuneau că s-a născut cu „piele de urs”. Cred că Geții, în religia lor, credeau într-un înțelept – Zamolxe și într-un războinic numit Gebeleizis, care de fapt era aceeași persoană.

A doua explicație este faptul că Zamolxe este un cuvânt compus din Za sau Sa și Mol. Sa sau Za înseamnă că este de origine pământească, iar mol era cuvântul pentru talisman iar dovada se găsește în Odissea lui Homer când Ulise ajuns pe insula unde tovarășii lui au fost transformați în porci iar el nu a suferit această transformare deoarece avea mol (talisman). Grecii au numit-o „iarba lui Cyrcce”.

Este posibil ca molul să fie planta uscată folosită sub formă de talisman, iar soma să fie lichidul ce rezultă din tescuirea plantei, sau poate infuzia din planta care se dovedește a fi mătrăguna sau laurul. Cert este că știm puține lucruri despre alcaloizii din aceste plante.

Nu se știe ce conținea acest talisman dar se știe că Titanii consumau „soma” și de aceea s-a numit „băutura titanilor”, care după unii ar fi ceaiul din „acele de conifere”, ceai care conține o cantitate apreciată de efedrină. Și astăzi Biserica Ortodoxă folosește busuio-

cul (o altă plantă aromatică) pentru prepararea aghiasmei, deoarece ca orice substanță aromatică împiedică dezvoltarea bacteriilor din apă. Despre „soma” s-a scris în multe tratate. Mircea Eliade (bib. 28, pag. 221), oferă altă variantă despre soma, citez „De altfel, alte texte precizează că soma crește – în buricul pământului, pe munți – (RV X, 82, 3) adică în Centrul Lumii, acolo unde Cerul poate comunica cu Pământul” sau „piscurile aparțin lumii transcendente, ele sunt asimilate cerului”. Prepararea somei se face prin „tescuirea plantei”, dar nu spune ce plantă este, fapt ce a dus la convingerea greșită că s-ar face din ciuperca „Amanita muscaria”. Ideea este greșită prin faptul că această ciupercă nu este plantă și nici nu crește pe piscurile munților, ea este numai halucinogenă, lucru imposibil de acceptat, de fapt ca și toate halucinogenele folosite astăzi în India, deoarece ea era „băutura ne-morții (amrta)” și mai mult, citez mai departe „Am aflat pe Zei” (pag. 221). Nu este exclus ca soma să fie aceeași cu „mana cerească”, băutura și hrana îngerilor care era „roua de pe frunzele de măr”, iar acel măr să crească pe munte, ceea ce este posibil. Nu cunoaștem efectul ei, efectul sucului obținut din „tescuirea frunzelor de măr acoperite de rouă”. Mărul este pomul (planta) cunoașterii, iar la români frasinul este pomul vieții. Fiind multe variante adevărul încă nu-l cunoaștem în legătură cu „soma”. Logic ar trebui să fie frasinul, mai ales că Goții socotesc frasinul „arborele cosmic”, și-l numesc Yggdrasill, arbore ce are rădăcinile în cer iar ramurile pe pământ.

Eu vin cu o altă explicație a cuvântului Zamolxe și anume că Zamol nu este altceva decât un cuvânt compus din „mol”, talismanul nemuririi, iar „zamo” vine de la „tescuirea plantei respective” care se numește „zeamă” iar popular se spune „zamă”. În situația aceasta (dacă este acceptată), cuvântul ar fi „zamă + mol = zamol”, ceea ce ar însemna „somă” și deci nemurire. O altă variantă ar fi, somă plus talisman sau somă + mol este Somol apoi Samol sau Zamol. Mai dificilă este terminația XE ce poate fi he, sc, ycs, ch, hcs, hc. La vechii egipteni ch înseamnă stea sau poate „hike” –hk cu înțelesul de substanță fluidă spirituală sau pe românește „mană cerească”. Acest lucru este confirmat și de citatul din bib. 8, pag. 373 „Credința într-o forță Hike care impregna atât lumea zeilor, cât și lumea fenomenală și care putea fi influențată atât prin religie, cât și prin magie” sau la pag. 372 citez

„Lumea zeilor este saturată de o substanță fluidă, pe care o numeau Hike, care acționează în chip supranatural asupra fenomenelor empirice, constituind substratul pe care magia putea să-l manipuleze, deoarece el umple zeii, dar și toate lucrurile din lume”. Hike este, așadar, similară cu mana sau soma.

Personal cred și nu mă înșel, că „soma” este băutura în care se găsește atropina (Atropa Belladonna) ce se extrage din planta ce în unele părți se numește mătrăgună iar în alte zone laur. Atropina are trei mari efecte (printre altele), favorizează respirația prin înlăturarea secrețiilor pulmonare, este vasodilatatoare și antitoxică. Este cunoscută ca antidot în intoxicațiile cu organo-fosforice și organo-clorurate. În cazul acesta nemurirea începe cu prelungirea vieții, datorită celor trei efecte ale sale. Personal sunt convins că soma este atropina extrasă din laur și mătrăgună, iar pentru acest lucru mă bazez pe: 1. Cuvântul „mătrăgună”, are echivalent în vechea scriere egipteană, scrierea în consoane. Astfel cuvântul „mătrăgună” ar fi stris M.T.R.-G.N. La egipteni cuvântul N.T.R. înseamnă „zei”, iar G.M.-J este „a găsi”, unde j, în vechea scriere egipteană era terminația la substantive (bib. 8), și astfel cuvântul mătrăgună înseamnă că „am găsit zeii” sau „nemurirea”. Acesta era rolul și scopul „somei”. 2. Cuvântul laur este și astăzi folosit în expresiile „cunună de lauri sau laureat”, și erau atribuite unor persoane cu merite deosebite, având echivalent „soma”. 3. Această logică este confirmată și de citatul din (bib. 24, pag. 250), citez „(soma) asigură sănătatea prosperă, amânând sau chiar înlăturând moartea, și mai cu seamă menținându-le femeilor frumusețea și tinerețea, iar bărbaților războinici forța și vigoarea”. Se știe că în antichitate femeile, pentru a fi frumoase, foloseau atropina, substanță pe care noi astăzi o numim „atropa belladonna”, iar cuvântul belladonna înseamnă „femeie frumoasă”. Aceste 3 exemple dovedesc că soma nu este altceva decât atropina. Acesta era marele secret al Titanilor (soma la început a fost socotită băutura titanilor) și a Zeilor, aceasta era băutura nemuririi, băutura ce se extrăgea din laur și mătrăgună. În cazul acesta „iarba lui Cyrce”, din care se făcea talismanul, numit „mol” nu era altceva decât mătrăguna sau laurul. Din ele se făcea molul iar din sucul lor soma. Acum și în felul acesta se explică și numele de Zamolxe și nu este altceva decât somă + mol = somol și apoi Zamol

sau Samol iar mai târziu Zamolxe. Acest lucru este confirmat și de citatul din bib.20, pag. 439, citez „misteriosul moly sau rădăcina lui Circe, acea iarbă vie care-i îngăduise lui Ulise să scape de farmecele vrăjitoarei. Să fi fost oare această plantă cu rădăcina neagră, greu de smuls, cu floara albă ca laptele vreo liliacee, vreo variantă de gențiană, vreo mandragora”? Din acest citat se confirmă două lucruri. Florile albe sunt ale laurului iar rădăcina neagră este a mătrăgunei. Este greu de spus dacă aceste plante se foloseau separat sau în amestec și în ce proporție, deoarece amândouă conțin atropină. În schimb Homer, în Odiseea, cântul XXIV, v. 19, ne oferă posibilitatea de a analiza o altă plantă numită „asphodel”.

În concluzie. Fie că zamol înseamnă piele de urs sau persoană născută cu înțelepciune, fie că mol este talisman, sau somă + mol, cuvântul Zamolxe reprezintă o persoană, un sfânt, înzestrat cu puteri divine, puteri ce oferă nemurirea credincioșilor săi, oferă ne-moarte, oferă continuarea vieții după moarte și este esența credinței geților iar mai târziu a geto-dacilor. Acest lucru îl confirmă și Mircea Eliade când spune că „un om se naște de două ori; prima oară când îl nasc părinții săi, iar a doua oară când moare și intră din nou în existență”, deci el există în realitate și după moarte, el este nemuritor.

Faptul că Zamolxe a fost get, este un lucru acceptat de toți iar faptul că a trăit înaintea lui Pitagora, o spune chiar Herodot citez „cred că Zamolxis trebuie să fi trăit cu mulți ani înainte de Pythagoras” iar Carol Lund (Bib. 6, cap. Legile lui Zamolxis) spune că aceste legi au fost făcute în veacul XII de la Facerea lumii, probabil la 12 secole de la acel potop al lui Noe. Despre legile lui Zamolxe ne spune și Diodor și chiar mai mult, că le-ar fi primit de la mama sa Geea (Glia), citez (bib. 9, pag. 101) „La așa-numiții geți, care își închipuie că sunt nemuritori, Zalmoxis pretindea că și lui îi dăduse legile Hestia, zeitatea lor”. Și acest citat arată vechimea legilor lui Zamolxe. Cum Zamolxe avea și titlul de IO (stăpân, singurul stăpân) și conducea un imens teritoriu, titlul păstrat și folosit și de domnitorii români, iar legile lui Zamolxe s-au numit mult mai târziu, peste multe milenii, legile Vlahilor, ori în situația aceasta putem spune și pe bună dreptate că toate legile apărute după Zamolxe își au originea și rădăcinile în legile enunțate de el, de Zamolxe numit și Saturn iar în religie este cunoscut ca Ilie. Nu intră

în discuție ultimul Zamolxe (Zalmoxe nu Zamolxe), cel de pe vremea lui Pitagora, deoarece Herodot și alți antici ar fi enunțat acest lucru, Titanii, Giganții, Atlanții în toate tratatele sunt socotiți Nemuritori, dar nemuritori au fost și geții, goții, celtii, galii, locuitorii din nordul Asiei inclusiv Balkii (Afganistanul de astăzi) și chiar Vikingii, adică teritoriul pe care Platon l-a numit Atlantida sau țara Ramilor, deoarece Spania și Italia actuală erau atunci insule locuite de Pelasgi (pelas = insulă), iar locuitorii la sud de Marea Tethys și de cornul Oceanului în vremea lui Uran, marea lui Poseidon pe timpul lui Saturn, Marea Atlantică când Atlas (Troian) era rege și bazileu iar mai târziu Marea Sarmatică în vremea lui Sarmis (Hermes), iar acești locuitori la sud de aceste întinderi de ape și la sud de Atlantida, s-au numit Arami (ne-rami sau alții decât Ramii), termen care a rămas în istorie un timp îndelungat iar scrierea aramică era folosită de Esenieni și pe vremea lui Hristos. Este posibil ca locuitorii din teritoriul locuit de Arami să fie diferiți de Rami (lucru greu de crezut) deoarece prin religia lor, prin credința lor în zei, poligamia, ritualul înmormântării și purificarea sufletului după moarte, credința lor în Infern sau Iad, unde la egipteni după moarte sufletul era cântărit de Osiris și apoi ajungea la stele unde rămânea veșnic acolo (credință specifică populațiilor de la sud de Marea Mediterană), iar grecii credeau că sufletul ajunge în infern, după ce trecea o apă, trecea Styxul sau Letho (apa uitării), după care parcurgea un drum plin de obstacole pe care trebuia să le știi din timpul vieții?! (cum să știi dacă treci Letho?), după care sufletul era purificat prin tortură, în diferite moduri, dar cel mai frecvenmt era prin foc (aceeași op-tică este și astăzi la biserica creștină, ceea ce dovedește că este o con-tinuare a credinței grecilor și tracilor de la sud de Dunăre), astfel încât sufletul purificat se reîncarna prin renaștere și nu obligatoriu în ființe umane iar mai târziu această credință (a purificării sufletului în Iad) a fost continuată de Cathari (cataros = curat, pur la vechii greci. Bib. 8, pag. 422), Cathari care au fost omorâți de catolici iar acest lucru s-a făcut nu pentru credința lor, cât pentru faptul că ei se numeau Cazari (th în grafia greacă este s sau z în latina veche, theo ? zeu), cazari care au condus Europa peste 1000 de ani atât politic cât și economic.

Credința în zei a rămas și astăzi în India cu toate că această credință a suferit modificări de-a lungul timpului, modificări care au

dus la uitarea zeului lor principal de atunci, Indra, care după atribuții era Saturn, fostul lor rege. În India problema este mai complicată deoarece avem date relativ recente iar aceste date apar cu 2000 de ani î.Hr., odată cu apariția Vedelor, perioadă ce corespunde cu ocuparea Indiei de Sesostriș I, faraon al Egiptului 1962-1928 î.Hr. (Diodor, cartea I, cap. 53-59) și unde se găsește și o oarecare influență egipteană, cel puțin pe latura politeismului, politeism introdus discret în filosofie pe o bază anterioară de monoteism, monoteism păstrat discret atât în Vede cât și în Upanișade chiar și prin faptul că orice rugăciune vedică începe obligatoriu cu cuvântul OM (aum), care la Rami se numea sfânt sau înger, pământean care atunci ca și astăzi prin faptele sale și prin viața sa, după moarte ajunge sfânt și nu zeu. Hindușii au păstrat din vechile timpuri, rugăciunea pentru munte, cunoscându-se faptul că preoții spuneau rugăciunea pe munte, pe o înălțime care era sub forma de trunchi de con așezat pe o bază pătrată. La Sumerieni însuși ziguratul înseamnă munte după cum am mai spus (Bib. 25, pag. 777).

În India din timpurile vechi până astăzi a rămas ca obicei „spălarea de păcate”, când este suficient să faci baie în anumite râuri ca după aceea să fii pur, fără de păcate, indiferent ce păcat ai săvârșit. Acest obicei este foarte vechi, întâlnit la toate popoarele în forma și esența indiană, ca simplă spălare când intrai în templu sau astăzi în moschee ori botezul la creștini, cu toate că un copil este socotit pur, bănuiesc că prin acest gest se spală în realitate de păcatul ereditar.

Credința geților după Herodot este în Zamolxe, care de fapt era Saturn regele lor, iar apoi s-a numit Sf. Ilie. După Strabon „zeul (după greci) suprem al geților este fără nume”, ceea ce înseamnă că Zamolxe nu era „zeul suprem” iar după Traian și mulți alții pentru geți moartea era o bucurie, o binefacere. Diodor spune că strămoșii geților, Titanii erau „fiii pământului”, fiii lui Gee, Glia ca și de fapt și originea cuvântului get. Toți îi numeau și se numeau Nemuritori iar o parte dintre scriitorii antici, care s-au ocupat cu această temă, îi socoteau și „fiii cerului”, fiii lui An (An era cerul) cu toate că eu cred că An vine de la anul calendaristic, de la timp și deci mai corect ar fi că erau „fiii veșniciei”.

Toate aceste atribute date geților și strămoșilor lor Titanii, Giganții și Atlanții par abstracte și greu de crezut. Niciuna nu explică credința lor ci doar religia lor și numai o parte, un aspect al ei.

După părerea mea, analizând logic atât datele expuse cât și altele, credința geților ar fi următoarea: dacă excludem părinții naturali, atunci sufletul fiind darul Divinității (Dumnezeu) și Divinitatea era Tatăl, Tatăl nostru care ești în ceruri (nu în cer), Divinitatea era tatăl, Tatăl ceresc și deci ei erau „fiii lui Dumnezeu”, iar mama era pământul Geea, Glia, Titaia, Bentis și erau și „fiii pământului”, deoarece corpul omenesc crește și se dezvoltă din ce produce pământul, hrana omului (copil, adult, bătrân), este produsă pe pământ și care după moarte este partea păcătoasă.

Dacă sufletul era și este componentă divină, corpul era partea păcătoasă, fiind componentă pământească, atunci el (corpul omului), obligatoriu trebuia să rămână pe pământ. Același lucru îl confirmă și (bib. 21, pag. 68) citez „Sufletul este în timpul vieții pămâtenă încătușat de trup, el trebuie lăsat slobod spre a se ridica spre cer. Moartea este eliberarea lui” iar mai departe același autor spune, citez „În religia lui Zalmoxis sufletele, chiar în viața pământească, sunt de esență divină. Nemurirea lor începe odată cu crearea lor, numai că nu se manifestă ca atare decât după ce au părăsit haina carnală a trupului”.

Deoarece geții erau socotiți și se socoteau Nemuritori atunci nu se exclude componenta pământească din credința lor și în cazul acesta rămâne și componenta divină ca și crez și existență a lor. În situația aceasta, ei credeau că locuința lor era în cer, iar pământul era un domiciliu temporar iar corpul în existența lui pământească echivala ca o închisoare a sufletului. Ei erau bucuroși să moară pentru a se reîntoarce acasă. Ei erau pe pământ trimiși de Divinitate pentru un anumit scop, sau prin voință divină unde erau conduși de Saturn, fostul lor rege, pe care l-au numit Zamolxe, regele înțelept (după cum s-a explicat anterior) sau regele nemuritor, care apoi este numit Sf. Ilie (sumerian Ilu = zeu, sau după asirieni Il = zeu, Diodor, pag. 185 și era echivalentul cuvântului roman Deo sau grecesc Theo = cel care vede tot, care știe tot, iar termenul de zeu la ei, iar la noi era cuvântul sfânt și de aceea Zamolxe era numit zeu, conform înțelegerii lor).

Ajunși pe pământ prin întruparea sufletului, geții trebuiau să

aibă grijă de două lucruri; În primul rând trebuiau să fie cinstiți, drepti și să evite păcatele deoarece dacă săvârșeau un păcat mare, iar în tradiția populară românească s-a numit și se numește „păcat de moarte”, expresie care este ambiguă pentru noi astăzi, dar în credința lor, persoana care săvârșea un asemenea păcat era condamnată la moartea veșnică, la o moarte unde nu mai era posibilitatea de a fi iertat păcatul, așa cum era obiceiul sau poate a fost credința la Arami, Pelasgi și restul popoarelor din jurul Mării Mediterane.

Ei nu aveau Iad sau Infern și nici nu aveau nevoie de el deoarece cei condamnați la moartea veșnică ce se presupune că ajungeau în zona arctică, în zona înghețurilor veșnice și în situația aceasta, moartea era prin înghețare, prin înghețarea sufletului.

A doua grijă a geților era faptul că fiind pe pământ să nu facă niciun păcat, pentru a se reîntoarce în Rai, Parnas (muntele cu multe vârfuri) sau Câmpiile Elizee (spațiul dintre râul Alb (olb) și râul Negru sau mai târziu numit „apa vie și apa moartă”) unde duceau o viață fără griji și fără necazuri. Dacă prin viața lor demnă și cinstită pe pământ și dacă aveau ocazia să săvârșească o faptă eroică, inclusiv o moarte demnă, atunci (după moarte) ei aveau un loc privilegiat și erau participanți de drept la Banchetele Divine.

Banchetele divine sunt reprezentate grafic în ceea ce numim noi astăzi „Cavalerii traci”, unde obligatoriu sunt unu sau două simboluri: focul care era simbolul preoților și șarpele (balaurul ce simboliza lupta, războiul) ce era simbolul militarilor.

Ei erau nemuritori fiindcă se socoteau de origine divină. Ei erau trimiși de Divinitate (Domnul lor și astăzi Domnul nostru) pe pământ, viața pe pământ era o locuință temporară iar după moarte sufletele lor se reîntorceau în cer. Ei erau oștile cerului (chiar și Hristos amintește de ele) conduse de fostul lor rege Saturn, numit de Herodot Zamolxe și apoi Sf. Ilie (geții aveau sfinți și nu zei), care de fapt hotăra reîntoarcerea lor sau pedepsirea lor, în funcție de voința Divină, el fiind de fapt ajutorul Divinității și stăpânul fulgerelor, tunetelor, al trăznetului și al ploii. Tot Herodot spune (bib. 21, pag. 62) „Nici el (Zalmoxis), nici oaspeții lui, nici cei ce se vor naște în veci dintr-înșii nu vor muri, ci vor merge într-un loc unde vor trăi veșnic, având toate bunătățile”.

Geții erau (după cum am spus) și „fiii cerului” și într-un fel

aveau dreptate deoarece Uran era Cerul (Diodor, pag. 255), ca și Saturn dar Saturn întruchipa și pacea și războiul, și binele și răul și locuiau după Platon într-o țară înaltă, în țara Ramilor (mai cunoscut este numele Atlantida), unde în lipsa strâmtorii Bosfor (Nu exista în vremurile acelea), diferența de nivel a apei din Europa de azi era cu 200 m mai înaltă decât apa din Marea Mediterană, iar instituțiile de cult religios (trunchiul de con așezat pe o bază pătrată) se mai găsesc și astăzi sub formă de grădiște sau muntele Cetățuia la o diferență de nivel de 200 m față de apa din Marea Neagră (Marea Nordică).

În opinia mea, în războiul lui Decebal cu Traian, preoții nu au participat la lupte și se pare că deja de atunci religia Daco-Geților a suferit modificări, modificări care există și astăzi, deoarece la anul 290 d.Hr., teritoriul era deja organizat din punct de vedere religios, deci la mai puțin de 20 ani de la retragerea romană (271 d.Hr.), din teritoriul Dac-Get ocupat anterior, iar acest lucru presupune că actuala religie există de mai mult timp și în acest caz nu ne surprinde expresia lui Flavis Iosef că religia Dacilor era asemănătoare cu religia Esenienilor și nici hotărârea lui Constantin cel Mare de a face din religia creștină, religie oficială a întregului Imperiu Roman mai ales că sunt presupuneri că mama sa Elena era de origine getică. În schimb Mircea Eliade (bib. 28, pag. 77) dă ca dată a creștinizării românilor, anul 270 d.Hr., citez „Toate aspectele religiei lui Zamolxis, încurajau apropierea de creștinism. Cea mai bună și cea mai simplă explicație a dispariției lui Zamolxis și a cultului său ar trebui căutată în creștinizarea precoce a Daciei (dinainte de anul 270 pCr)”. În situația aceasta Dacia era creștinizată deja în timpul ocupației romane. Cert este că această creștinizare a românilor s-a făcut cu 50 de ani mai devreme decât „Edictul de la Milano” din 313, dat de împăratul Constantin cel Mare de introducerea religiei creștine în Imperiul Roman.

Acum se știe de ce România nu are o dată a creștinizării ca toate celelalte țări creștine, deoarece credința a rămas aceeași la geți, iar durata credinței este de mai multe milenii. S-au schimbat doar câteva nume pentru a ajunge la credința creștin-ortodoxă de acum. Astfel atunci ca și astăzi.

1. Atunci ca și astăzi se crede într-o Divinitate cosmică care era Tatăl Ceresc și îl numeau Tatăl Nostru sau Domnul, iar astăzi pe același îl numim Dumnezeu (cuvânt ce vine de la divin scris în consoane „scris sudic” care este DVN = DUM ne e zeu).

2. Și astăzi ca și atunci se crede în nemurirea sufletului, în faptul că sufletul este un dar divin oferit oamenilor de către Dumnezeu (Divinitate atunci), și prin acest dar, el este Tatăl nostru ceresc.

3. Și astăzi orice om are două vieți, una pământească, iar după moarte trăiește mai departe în Rai.

4. Și astăzi cei păcătoși sunt condamnați la moartea veșnică prin chinurile ce se fac azi în Iad, iar atunci moartea veșnică era prin distrugerea sufletului.

5. Și astăzi sărbătorim Crăciunul care de fapt este Saturn și îl sărbătorim pe Saturn iar luna decembrie, pe vremuri era luna lui Saturn, Saturn care este strămoșul Geților și marele lor conducător, rege și împărat iar urmașii lui nu sunt decât ramuri (crăci-un) din copacul veșnic verde, veșnic existent, care a fost pe vremuri cu multe milenii în urmă Saturn, numit și Zamolxe, primul Zamolxe. Mai mult chiar, până în urmă cu 2-3 secole domnitorii români foloseau același titlu, titlul lui Saturn numindu-se IO (IO Mircea voievod sau IO Ștefan voievod), iar populația getică a păstrat vechea denumire de Vlahi sau Blachi, denumire ce vine de la culoarea neagră ce era atribuită atunci celor din nord, nordul era numit Black, Blach.

6. Atunci Apollo, fiul Latonei (gemenii Apollo și Selene, Luna), probabil părăsiți de Latona și crescuți de lupoaică, cu toate că Latona era în nord reprezentată prin leu (fosta soție a lui Saturn), simbolul ei era leul, venea la hiperboreeni (boieri puternici) unde murea și reînvia, după unii anual iar după alții la fiecare 19 ani și era sărbătorit timp de 3 zile, de la echinocliul de primăvară până în prima decadă a lunii Mai. Astăzi aceleași attribute le are Hristos.

7. Atunci ca și acum era cultul fecioarei sau femeii cu copil, cultul lui Hera, Maya cu Hermes, Sarmis, fiica lui Atlas, Troian, cult ce era practicat de Heraclizi, preoții Herei (cleos înseamnă slavă, glorie). Hera era când femeia cu copil, când fecioara cu copil, și cel puțin în Creta (fosta Idaia, acolo unde a fost războiul troian) sunt dovezi scrise despre această tradiție a cretanilor. Astăzi este același cult dar

sub numele de Maria, care l-a născut pe Hristos și nici nu este primul născut. Cel puțin atunci se găsisse o logică prin ideea că „Hera dacă făcea baie într-un lac, devenea din nou fecioară”.

8. Până în urmă cu un deceniu se credea în „învierea morților”, înviere ce trebuia să se producă după 2000 de ani, dogmă azi intenționat uitată, ori primul din lume care a enunțat această idee, a fost ultimul Zamolxe, acel Zamolxe contemporan cu Pitagora. Atunci s-a încercat schimbarea credinței de reîncarnare prin renaștere, în reîncarnare prin reînviere (așa cum au murit).

9. Și astăzi ca și atunci se folosește același ritual. Atunci se folosea „soma” ce era sucul unei plante (vezi bib. 28), pâine și vin iar astăzi numai pâine și vin și reprezintă aceeași credință în nemurire, unde pâinea reprezenta trupul iar vinul sângele, atunci al lui Apollo, astăzi a lui Hristos.

10. Atunci ca și astăzi se crede că omul are două componente, corpul, componenta pământească și sufletul componenta cosmică. Și astăzi este concepția că Adam este făcut din lut, iar componenta pământească era din lut, la izvoare (prin izvor se înțelege începutul tuturor lucrurilor și fenomenelor existente pe pământ) de Dumnezeu și îi dăruiește suflet (mișcare, energie).

Datorită faptului că apa din Europa s-a scurs în Marea Egee, teritoriul atlanticilor nu mai era o țară înaltă care era aproape de cer sau poate în concepția lor atingea cerul (vezi Platon), țară sfântă, atunci Hera sau Maya a trebuit să modifice credința, din locuitori ai cerului sau fiii lui An, fiii cerului așa cum erau numiți și geții, în credința femeii sau fecioarei cu copil, credință existentă și astăzi la creștini, adică, atunci, credința în Hera cu Sarmis sau Hermes, și astfel se explică continuitatea religiei getice până în prezent, cât și faptul că românii nu au o dată a creștinizării.

Ca să nu mai fie dubii, redau un citat (bib. 12, pag. 906), citat care dovedește existența credinței și religiei monoteiste la Geți încă de pe vremea lui Sarmis (Hermes), fiul Herei și cel care i-a urmat la domnie, deci cu multe milenii în urmă. Faptul că Hermes era get de origine, sper că nu pune nimeni la îndoială acest lucru. Citez „Hermes, ne spune Lactanțiu (Lactantius, 260-325 d.Hr., care între anii 303-311 a scris lucrarea – Institutiones divinae –, carte din care este acest citat)

„a scris adevăr multe cărți (Hermes), în ceea ce privește cunoștința lucrurilor divine, și în care susținea că există numai un singur Dumnezeu (Divinitate) mai presus de toate, și pe care îl numea ca și noi „deum și patrem” (Domn și Tată)”.

Am crezut că datorită numeroaselor lupte și războaie între nord și sud, cel puțin credința sau religia să fie diferită. M-am înșelat. Este drept că în timpul existenței, a vieții regilor din Dinastia Zeilor, toți regii au dorit să fie Nemuritori și nici nu bănuiau că vor fi înlocuiți ca Nemuritori în credința și religia urmașilor lor. Credința celor din sud în zei se pare că a fost forțată de Hera pentru a preamări pe fostul ei soț, Zeus.

În OGDODA, credința primilor egipteni, Nun era apa primordială, era sursa și existența vieții, lucru confirmat și de Diodor (pag. 31), citez „Egiptenii susțin că apei, strămoșii lor din vremurile străvechi îi ziceau Oceane, ceea ce în traducere ar fi „mama doică”, și a primit înțelesul, la unii dintre eleni de Oceanos (apa ce era atunci în Europa). Despre aceasta poetul spune: „Oceanos, obârșia zeilor, și maica Tethis”. Își închipuie egiptenii ca Oceanos este fluviul Nil, Neilus, Nereu, Num – spa primordială, unde – după socotința lor – s-au născut zeii”. Nun, apa primordială și părinte al zeilor și oamenilor, apare și în (bib. 12, pag. 232-235), unde accentul se pune pe influențele religioase. Citez pentru început „Aici era râul cel mare divin, numit Nun, părintele zeilor, care curgea de la apus spre răsărit, identic cu Oceanos potamos sau Istrul preistoric”. Geografia ne oferă patru mari râuri ce curg de la apus spre răsărit: Dunărea, Amurul, Mississippi și Amazonul. Dintre aceste patru râuri decât Dunărea, numită Nun, intră în discuție,. Mai departe citez „Cu barca soarelui treceau peste râul Nun (Styx sau Leto la greci) în această țară divină, sufletele credincioșilor osirici, după cum ne spun papirele, ca să lucreze pământul, să are, să semene și să secere”, după care citez „Trecând peste râul Nun, sufletele egiptene se prezentau mai întâi înaintea judecății zeilor, în locul numit „regiunea adevărului”, unde se află o incintă de fier, numită Rosta și Rostau”, apoi, citez „Iar după ce decedații egipteni erau cercetați, purificați și inima lor ținea echilibrul cumpănei, ei treceau în regiunea divină inferioară (submontană), pe care papirele egiptene o numesc locul renașterii, țara eternității”, apoi, citez din nou „Această regiune era locuită de spirite și de oameni numiți Mani (strămoși)

înalți de 8 coți (Rami – Mani), iar în partea de răsărit se aflau spirite și oamenii numiți Harmakhis”. În continuare se precizează și zona geografică unde este acest teritoriu, citez „Unul din aceste piscuri era „Muntele vieții” (după nume este Muntele Gugu), care purta și numele de Manu. El se afla în partea de apus a râului Nun (Ocean) și tot în acea parte se afla și poarta numită Ser (Fier), pe unde trecea seara discul soarelui cu barca sa, ca în ziua următoare să revină din nou pe orizont”. După cum se vede, zona divină din vechime era zona dintre Olt, Mureș și Dunăre, zonă numită de mulți autori „Țară sfântă”, iar acolo era Parnasul și Câmpiile Elizee, zonă ce astăzi s-ar numi Rai. Acolo se făcea, pe vremuri, trecerea de la viața pământească la viața cerească, și drumul înapoi. Aceasta era credința și religia oamenilor din vechile timpuri. Interesantă credința oamenilor din vremurile acelea. În teritoriul sacru, zona getică, țara Ramilor apoi Atlantida, oamenii locului și spiritele trăiau și munceau la un loc. Acum înțelegem de ce geții și apoi sarmații erau nemuritori. Ei nu aveau cum să moară deoarece trăiau în teritoriul unde se murea și se reînvia. Interesant este și faptul că Raiul și Iadul erau pe pământ iar mai târziu când apa din Europa s-a retras în Marea Mediterană și când Atlantida nu a mai fost insulă (de fapt insule deoarece erau un grup de insule – insulele fericitorilor), s-a modificat credința, iar sufletul ajunge pe „tărâmul celălalt”, fără a se preciza de data aceasta unde (locul), credință ce este și astăzi la creștini. Se știe că vechii egipteni credeau că sufletul ajunge la stele. Cert este că nordicii au crezut în continuare într-o unică Divinitate, numită mai târziu Dumnezeu. Cer din nou scuze celor care nu sunt de acord cu dovezile existente din vremurile acelea.

La încheierea acestui capitol voi folosi un citat din Isidor de Sevilla (sec. VII) care confirmă cele spuse de mine, cel puțin în parte (bib. 28, pag. 78-79) citez „Atât de mare a fost puterea în război și atât de glorioasă în victorii, încât Roma chiar, învingătoarea tuturor popoarelor, suferi jugul captivității impus de ei și astfel Geții au devenit stăpânii tuturor popoarelor iar acestea îi serveau ca supuși”. Dacă Roma nu ocupa Dacia și o parte din Gaetia, Roma era puternică și astăzi. Un proverb românesc spune că „Dumnezeu nu bate cu bățul”, iar acest lucru este dovedit de istorie. Și totuși, până la urmă, se pare că lumina a învins întunericul.

Dacă studiem istoria României, aflăm că de-a lungul mileni-

lor, toate marile puteri care au făcut atingere (ocupat) România, au fost distruse de Divinitate, iar românii spun că „s-a ales praful și pulberea de ele și de puterea lor”.

Îmi amintesc niște versuri-imn spuse de un bătrân, cândva, când eram străin de temă:

O, muritorule, privește cerul ca să-ți vezi sufletul

Acolo este Zamolxe, stăpânul tău și slujitorul Domnului.

Se confirmă încă o dată că tradițiile și religia nu se pierd, indiferent de vreme sau de vremuri.

„Nu contează cât trăiești, contează cum trăiești, să nu te plângi că ai avut minte, să plângi că nu ai avut noroc”.

DINASTIA ZEILOR ȘI A NEMURITORILOR

Aceste dinastii au fost familii regale care în timpul vieții lor nu se gândeau că au să devină divinități iar oamenii să se roage la ei. Ei toți doreau ca prin faptele lor să fie nemuritori și nu în sensul de mai târziu, religios, ci prin faptul că, ceea ce înfăptuiesc ei va rămâne în amintirea urmașilor.

Cei din sud au crezut în zei pentru simplul motiv că primul rege al sudului se numea Zeus, iar, dacă avea alt nume atunci, acel nume era numele divinității.

Dinastia Zeilor începe cu Zeus, pe care mai târziu egiptenii l-au numit Zeus – Ra și apoi numai Ra (soarele) iar grecii Zeus Helios și asta pentru a se deosebi de Zeus Olimpianul (olimp = nemurire). Dinastia zeilor continuă cu Osiris, Ammon și se termină cu Horus. Perioada aceasta, în cărți se mai numește Zep Tepi (domnia zeilor) din Tep Zepi (primele timpuri).

Și totuși, în familia regală a lui Zeus și a zeilor au pătruns și intruși, ca Zeus Olimpianul, care era fiul titanilor Reea și Cronos, Isis fiica lui Uran și Geea și soția lui Osiris și Atena, care era o gorgonă. Este drept că amazoanele din Peninsula Balcanică și în special din zona ocupată azi de greci, erau numite gorgone iar Atena era conducătoarea lor, dar asta nu justifică cu nimic prezența ei în rândul zeilor, nici prin fapte de arme, nici prin faptele bune care lipsesc cu desăvârșire. Singurul motiv ar fi că, grecii au dorit să aibă un zeu al lor, deoarece toți ceilalți zei erau locuitori din țara Ramilor ca: Saturn, Neptun (Atlas), Geea (Demetra prin Dea Mater), Uran (cerul), Latona (Cybele), Hera, Hermes etc. Mulțimea de zei în sud apare și datorită credinței lor că oamenii ce au trăit în păcat se nasc în animale iar felul animalului era în funcție de numărul și mărimea păcatelor și poate din acest motiv, iar

ultimul Zamolxe (cel de pe vremea lui Pitagora) a creat credința în reînvierea din morți sau reînvierea morților, credință ce este și astăzi la creștini. Cert este că nu Hristos a fost primul care a înviat din morți, ci Esenienii, de fapt foști Misieni sau Mesieni, adepți ai credinței în Divinitate, în Tatăl Ceresc. Misienii ce la început au fost locuitorii din peninsula Balcanică, în zona dintre Dunăre și munții Hem (Balcani), preoții lui Apolo, adică preoții lui Sarmis (Hermes), numiți în unele tratate și Heraclizi, preoții „Fecioarei sau femeii cu copil”, ai Herei cu Hermes, Apolo (Hermes) ce venea în insula Letea odată la 19 ani (este perioada de timp numită Meton când se suprapunea calendarul lunar cu cel solar – vezi calculul timpului –), Misieni ce o parte au ajuns în Asia Mică și care împreună cu Bithynii au și ei Olimpul lor. Este încă o confuzie între Apolo (Hermes) și Apollo fiul Latonei din gemenii Apollo și Selene. De regulă marii preoți se numeau în sud Apolo. Egiptenii au încercat o adaptare a acestei credințe prin credința în Isis (soția lui Osiris) cu Horus, fiul său, dar Isis murise cu mult înaintea nașterii lui Horus care în realitate era fiul lui Ammon (alt Apollo). Cert este că în istorie, primul om care a înviat din morți a fost Zamolxis (ultimul Zamolxis, cel de pe vremea lui Pitagora), iar acest lucru este confirmat și de Herodot, India și astăzi își păstrează credința în zei, cu toate că nu sunt zeii inițiali, ci zeii apăruiți după anul 2000 î.Hr.

Ca să limpezim aceste lucruri trebuie să știm concepția de viață și filosofică a Nemuritorilor (Titanilor, Giganților, Atlanților și Geților), concepție ce avea la bază trei principii. Ei credeau în Pământ, erau „fiii pământului”, fiii lui Gee, pământul care îi creștea (asigura hrana) și unde duceau o primă viață, apoi Cerul, fiind și „fiii cerului”, ai lui An, sau fiii Divinității (Dumnezeu, unde toți credincioșii erau numiți și „fiii lui Dumnezeu” și făceau parte din „oștile cerești”, conduse de Saturn, Zamolxe sau Apostolul Ilie, numit în sud și Ilia), unde după moartea pământească duceau o a doua viață, credință care este și astăzi la creștini, viață care este continuată și astăzi în Rai. Al treilea principiu era timpul, iar astăzi prin ce socoteau ei timp înțelegem eternitatea, infinitul sau cosmosul. Timpul pentru ei era „tabu”, era măsura și a vieții și a universului. Și materia și energia (elementele componente ale cosmosului alături de spațiu) aveau o viață, aveau un timp al lor. Pentru ei, timpul era reprezentat prin cerc, anumite evenimente, pozitive și negative, se repetau ciclic. Repetarea evenimentelor

după un timp era pe alt nivel, și din cerc apare spirala, iar cercul și spirala sunt vechi simboluri românești în tradiția populară. Ei sigur aveau și un calendar religios, format din două grupuri de trei cifre (pe care nu-l enunț) care prin combinația lor certifică toate evenimentele importante. Primul cerc al timpului era la 4 sau 5 ani când adăugau o zi. Al doilea cerc era după 500 ani când apărea pasărea Phoenix, numită și „Pasărea Titanică”, ori această denumire este dovada vechimii calculului timpului la Geți și la Sarmisegetuza.

O a doua Phoenix, fiu sau fiică, ducea corpul tatălui său în orașul Titania (al Titanilor), numit și orașul soarelui pentru a-l arde ca din propria cenușă să se nască alt Phoenix care va trăi tot 500 de ani, pasăre care se naștea și murea în 24 ore și corespundea, în calculul timpului lor, cu apariția unei zile (o zi în plus). Al treilea cerc era la 5512 ani când se pare că trebuia să apară o nouă societate, o nouă eră. Se pare că nu întâmplător magii (preoții mezilor) căutau un semn după 5508 ani.

În afară de principiul enunțat mai sus: cerul, pământul și veșnicia, care se confunda cu divinitatea. Titanii, respectiv Dorienii aveau al doilea principiu și anume că totul pe pământ și în cer (cosmos) se împarte în trei, totul are un început, mijloc și un sfârșit. Un alt principiu este cel enunțat de Pitagora prin tetradă, tetradă unde greșit facem o adunare ca să rezulte 10. În realitate, 1 reprezintă divinitatea, 2 sunt contrariile care se anihilează, 3 este principiul enunțat mai sus că totul are un început, un mijloc și un sfârșit, iar 4 sunt contrariile care se succed fără să se anihileze, este ceea ce numim noi astăzi Yin și Yang. Dacă mai adăugăm și omul care este creația Divinității, care în realitate este viața, atunci ajungem la 5. Acest lucru în simbolistică este triumhiul, pătratul și cercul și se pare că acest lucru exprimă și teorema lui Pitagora, teoremă care după părerea mea era cunoscută mai de mult, posibil din vremea Titanilor, dacă acceptăm ce spune Porphyry că Pitagora folosea tratatele Doriene și deci tot ce a spus el nu era altceva decât știința doriană, cunoștințe ce le folosim și noi astăzi prin Platon și Aristotel și spre rușinea noastră nu am putut să aducem nimic nou în 2500 de ani, în afară de faptul că întâi experimentăm și apoi sărim în sus de bucurie că așa este. Aceste principii corespund cu ce zicea Pitagora, că din haos (din întuneric), -2-, prin voință (prin vo-

ința Divină), -1-, s-a creat ordinea, -3-, care trebuie să ducă la armonie, -4-, și are dreptate deoarece ele fac 10 (vezi simbolistica numerelor cardinale), fac cartea cu 10 file. Acest lucru dovedește că ceea ce în Biblie, în Vechiul Testament, se numește Facerea, a aparținut de fapt și de drept Titanilor, dar spre deosebire de noi, ei, Titanii, foloseau actul „Creației” și logica.

Și Platon în Critias enunță calculul timpului când regii Atlantidei se întâlneau odată la patru sau cinci ani (perioadă ce corespunde cu data când adăugau o zi la cele 365 zile ale anului, obicei ce s-a păstrat și la Daci până în vremea lui Traian), „pentru a pune la cale treburile comune”. Citez, Critias 119 d, pag. 233 „Acolo, tot la patru sau cinci ani o dată, cinstind astfel numerele pare cât și impare, regii se adunau la sfat și puneau la cale treburile comune, cercetau dacă vreunul dintre ei a încălcat legea și judecau pe cei vinovați”. În concluzie cele trei principii sunt: pământul, cerul (Divinitatea) și timpul (cosmosul, infinitul, veșnicia). Cunoscând aceste principii înțelegem mai bine civilizația lor, o civilizație care înainte de potop, de venirea planetei Venus în sistemul nostru solar era mai dezvoltată decât civilizația noastră și care în timp s-a pierdut. Înțelegem chiar și scrierile anticilor care se bazau pe legende și orgolii, și de aceea cu voie sau fără voie au făcut greșeli. Se știe că Geții, ca simbolistică, se bazau pe cifră și cerc. Cifra este pământească și calcul pământească, iar numărul (cardinal) era Divinitatea, componentele cosmice și principiile cosmosului. A nu se confunda cifra cu numărul cardinal. Cifra este numărul ordinar. Cercul este timpul, este veșnicia. Cercul se compune din circumferință și centrul cercului. Centrul cercului este materia, este tridimensionalul însuflit și neînsuflit, este punctul de început și de sfârșit al tuturor lucrurilor și chiar al fenomenelor pământene. Acest punct se poate transforma în circumferință, așa cum circumferința se poate transforma în punct. Pe scurt, materia se transformă în energie iar energia în materie. Circumferința cercului este timp, energie, viață, suflet, nemurire, veșnicie. Sunt contrariile care se succed și nu se anihilează, este ce numim noi astăzi Yin și Yang. Este suflet deoarece sufletul este nemuritor, este energia care se transformă în materie dar nu în totalitate și se poate regenera. Este principiul divin care este dat și luat de Divinitate. Faptul că circumferința este viață, veșnicie și nemurire se demonstrează de la sine, cât și

prin cele enunțate până acum. Este de asemenea timpul și principiul care le cuprinde pe toate cele enunțate mai sus iar acest lucru se poate explica în mai multe feluri. La noi, la români, cuvintele timp și timpuri, vreme și vremuri, cu toate că aparent sunt aceleași, au înțelesuri diferite și toate se referă la veșnicie dar printr-un moment prezent. La Geți, cercul era și timp și calculul lui. Să luăm de exemplu anul calendaristic care are $365 + 0,242199$ zile. La fiecare 100 de ani mai trebuie adăugate 24 zile la cele 365 ale anului. După cifra 24 nu este altceva decât 7Π și calculul timpului prin numărul de zile ce trebuie adăugate se face conform cifrelor din acest număr, luate două câte două, până la sfârșitul numărului 7Π (dacă are sfârșit), astfel, la fiecare 10000 de ani se mai adaugă 21 zile, la fiecare 1000000 de ani încă 99 zile ș.a.m.d. Dacă mai luăm în considerație și faptul că ziua crește cu 0,0016 secunde pe secol, avem calculul exact al timpului pe un număr nesfârșit de ani, avem metoda de calcul a timpului la geți, iar geții o aveau ca moștenire de la vechea civilizație. Acest calcul se găsește la Sarmisegetuza în munții Orăștiei, în marele Sanctuar rotund. Cert este că numărul $\Pi = 3,1415926535...$ și în special ce numesc eu $P = 0,14159265...$ s-a născut din calculul timpului, iar 7Π oferă date exacte de calcul al timpului pentru o perioadă infinită de timp și de aceea timpul și infinitul se suprapun. Dacă la nașterea lui Hristos erau 5508 ani, numai Geții puteau să ofere acest calcul, calcul ce poate fi dovedit prin ceea ce este la Sarmisegetuza.

Dacă vrem să pierdem în fața civilizației anterioare, atunci să pierdem cu armele noastre. Să luăm formula clasică din fizică și anume că spațiul este egal cu viteza ori timpul, $S = V \times T$. Spațiul este tridimensional, este materia, iar viteza și timpul sunt unități de măsură a energiei. În cazul acesta materia este egală cu energia: $M = E$, logică valabilă atât în cosmos cât și pe pământ, prin transformarea totală a energiei în materie și a materiei în energie. Cei din vremurile de demult, considerau timpul „tabu”, nemodificabil, iar în cazul acesta variabile erau spațiul și viteza. După cunoștințele mele doi oameni au negat veșnicia timpului. Socrate care spunea că timpul nu este veșnic, este timpul cât omul este în viață „alt om alt timp”, iar Einstein neagă valoarea „tabu” a timpului, valoare nemodificabilă, iar la el timpul și spațiul sunt modificabile iar viteza, viteza luminii este „tabu”. Să ne înțelegem, mă refer la teoria relativității și nu fac atingere de teoria

relativității restrânse. În cazul acesta când viteza este egală cu timpul, spațiul nu există. Pare logic și atât, deoarece nu există cosmos fără materie. Dacă viteza este mai mare decât timpul, atunci ar fi o reîntoarcere în timp, ceea ce ar fi și absurd și imposibil, deoarece s-ar nega legile cosmice, nu ar mai fi moarte iar materia nu s-ar mai regenera. Dacă viteza este egală cu spațiul atunci timpul nu există, ceea ce aparent ar fi o logică, dar în realitate este o absurditate. Dacă timpul se dilată atunci și spațiul, materia se dilată, dar într-un spațiu închis, dilatarea timpului (mărirea energiei) duce obligatoriu la contractarea materiei și atunci logica că în cosmos nu există decât materie și energie devine certitudine. Ca să înțelegem mai bine noțiunea de timp din vechile timpuri, spunem că timpul este unitate de măsură a energiei dar tot timpul era și coordonată a materiei, timpul era durată de viață a ei. Pentru ei, timpul aparținea și materiei și energiei. Sper că prin această explicație să înțelegem mai bine cele enunțate mai sus. Nu se poate rupe materia sau energia de timp, deoarece modificând una, de fapt le modifici pe amândouă. În concluzie. Am pornit de la o formulă unanim acceptată, iar dacă acceptăm această formulă teoria relativității nu există sau există numai în teorie. Se pare că la sfârșitul vieții și-a dat seama de greșală, și a socotit și timpul ca factor „tabu” ceea ce a fost o a doua greșală, deoarece din trei coordonate, când două sunt „tabu”, atunci obligatoriu și a treia coordonată este tot „tabu”. Aici ne oprim cu toții, deoarece în cosmos nu există relativitate, cosmosul are legi precise, nemodificabile, unde raportul materie-energie nu poate depăși o limită, nu poate ieși din veșnicie. În cazul acesta, intrăm într-o dilemă. Ori socotim că în cosmos nu există decât materie și energie, ori acceptăm logica Nemuritorilor că timpul este „tabu”. În situația aceasta nu avem decât o singură soluție și anume că ar fi două noțiuni de timp, un timp al planetelor ce poate fi modificabil în funcție de planetă și poziția ei față de soare și un timp cosmic, „tabu”, nemodificabil, și ar rezulta că în sfera veșniciei există viața și moartea atât a ființelor cât și a planetelor sau a sistemelor solare, iar această logică nu este altceva decât știința și religia din zilele noastre. Durerea și dilema ar fi dacă este și adevăr, deoarece am fi „un infinit” într-o mare masă de infinit, nimic nu ar mai fi veșnic, iar veșnicia nu ar mai fi decât un cuvânt, deoarece tot și toate ar fi supuse pieirii. Acest lucru este posibil

dar greu de crezut deoarece n-ar mai fi nemurirea, nemurirea cel puțin a sufletului. Eu încă mai cred că ce face Divinitatea este și va rămâne veșnic. Cu scuzele de rigoare, rămân la concepția scriitorilor antici, că Divinitatea nu poate să distrugă propria creație, deoarece atunci, crearea ei are nonsens. Veșnicia nu are nevoie de timp, deoarece timpul și veșnicia sunt același lucru. Veșnicia nu poate fi modificabilă așa cum nemodificabil este și timpul, modificăm doar durata lui.

Toată perioada cât a trăit Zeus (Ra) și urmașii săi au avut reședința în insula Idaia, nume ce vine de la Ida soția lui Zeus, apoi insula încă din vremea lui Amon și până astăzi se numește Creta, nume ce l-a avut soția lui Amon, după despărțirea lui de Reea. Sunt din ce în ce mai multe păreri că reședința lui Zeus, a fost Ilionul (orașul zeilor), localitate ce nu se cunoaște astăzi, posibil în jurul muntelui Ida cu toate că mai târziu Osiris a creat orașul de cult religios Thebaida, posibil tot în jurul muntelui Ida, numit greșit Theba deoarece Theba din Egipt a fost înființată de Sarmis în cinstea mamei lui Hera și s-a numit (după greci) Herapolis iar mai târziu Diospolis iar acest lucru o spune Diodor în cartea I, cap. XV, pag. 33, citez „Se mai povestește că Osiris și însoțitorii săi au întemeiat Thebaida din Egipt, o cetate cu o sută de porți, denumită de oameni Herapolis, după numele mamei zeului, urmașii spunându-i cetății Diospolis, iar unii Theba. Domnește neînțelegera în privința faptului de a ști care va fi fost obârșia acestei cetăți. Atât istoricii cât și preoții egipteni nu și-au putut da seama cum au stat lucrurile. Mulți socot că Theba n-a fost zidită de Osiris și însoțitorii săi și mai curând – mulți ani după acesta – a întemeiat-o un rege oarecare, despre care vom da lămuriri când vom ajunge cu povestirea noastră la timpul în care regele acesta a trăit. Egiptenii povestesc că Osiris a înălțat părinților săi, Zeus și Hera, un templu vrednic de a fi pomenit, atât prin măreția cât și prin bogăția lui”. În acest citat, Diodor face confuzia între Thebaida și Theba, apoi nu este convins că Teba a fost înființată de Osiris și termină prin greșeala că părinții lui Osiris au fost Zeus și Hera, când se știe că ei au fost părinții lui Hermes sau Sarmis. Se confirmă astfel că Teba a fost înființată de Sarmis.

Este falsă ideea că reședința lui Zeus-Ra și a urmașilor săi a

fost în Egipt și nici chiar preoții egipteni nu enunță imperativ lucrul acesta.

Dinastia zeilor se sfârșește cu moartea lui Amon în timpul celui de al doilea război dintre Troian (Atlas) și Zeus Olimpianul, război ce și-a consumat ultimul episod în insula Creta și care s-a terminat cu moartea lui Zeus.

Dinastia Nemuritorilor începe cu Uran și Gea apoi se continuă cu Saturn, Latona, Troian (Atlas), Hesperis sau Themis (soția lui Atlas), Maya (Hera) și se termină cu Sarmis (Hermes). Ca timp, Dinastia Nemuritorilor este mult mai mare decât Dinastia Zeilor. După Sarmis istoria tace timp de 2-3 milenii. Mai puțin cunoscută în scrieri este numele soției lui Troian, Hesperis, și pentru acest lucru redau din (bib. 9, pag. 282) citez „În țara numită Hesperitis trăiau doi frați foarte vestiți: Hesperos și Atlas... Hesperos a avut o fiică ce se numea Hesperis și pe care a dat-o de soție fratelui său Atlas. De la ea și-a luat numele țara (Platon o numește Atlantida). Hesperis i-a născut lui Atlas șapte fiice, numite după tatăl său Atlantide, iar după numele mamei, Hesperide”. Cel șapte fiice ale lui Atlas apar în literatură și cu numele de Muze sau Pleiade.

Reședința lui Uran era la Severin (însuși numele orașului vine de la Zeul Uran, Zeu-uran, Seuran, Sevrin apoi Severin, deoarece litera V scrisă se citea U, iar Ramii ca și urmașii lor, pronunță literele așa cum sunt scrise), iar reședința lui Saturn și apoi a lui Atlas era ceea ce numește Platon, insula Atlantidei, localizată pe actualul curs al Dunării, în amonte și în apropiere de Cazane. Reședința lui Hera și Sarmis nu se cunoaște, nu sunt dovezi suficiente, dar este posibil să fi fost actualul oraș Alba Iulia.

Nemuritorii și-au căpătat numele datorită faptelor lor ce au rămas în memoria urmașilor, până în zilele noastre. Erau numiți și „fiii cerului”, fiii lui AN, unde AN era cerul sau fiii lui Uran, primul rege cunoscut al lor și de asemenea erau numiți și „fiii pământului” fiii și urmașii lui Gea, Glia, Titaia, Tethis sau Bentis.

Atât cei numiți mai târziu zei cât și nemuritorii care au fost Titanii, Giganții, Atlanții, Geții și chiar Sarmații, din punct de vedere re-

ligios, toți credeau într-o Divinitate Cosmică, fără nume, în Tatăl Ceresce mai târziu s-a numit Dumnezeu, deoarece după viața pământească ei continuau să trăiască în Parnas, ca și astăzi de fapt, când orice creștin, după moarte, trăiește o a doua viață, sau poate aceeași, dacă luăm în considerație spusele lui Paracelsus cât și faptul că în momentul morții, orice om scade în greutate cu 18-25 grame, iar acest lucru dovedește faptul că sufletul are și componentă materială, dovada fiind greutatea, cât și posibilitatea de a păstra și forma corpului pentru un timp ce nu poate fi precizat, ori această a doua viață, orice om și astăzi o trăiește în Rai.

Este drept că, țara Ramilor sau după Platon a Atlanților, care este în Europa de azi, era, atunci, o țară înaltă unde muntele era locul de rugăciune al celor din vremurile acelea, sau în lipsa munților, pentru cei din sud, trebuiau să construiască turnuri (turnul Babel), ziggurate sau piramide care de regulă erau în trepte. Munții din țara Ramilor, numită și țară sfântă iar după Platon „insula sacră” care era Atlantida (Critias 115b), iar munții ce în credința lor atingeau cerul și în felul acesta se făcea o legătură directă cu Divinitatea. Dintre munții lor sacri ieșea în evidență muntele Godeanu cu vârful lui Gugu, cuvânt ce are echivalent și în sumeriană ca gu – gu (bib. 25, pag. 247). Se pare că sufletele celor decedați, numai prin vârful Gugu ajungeau în Parnas sau pe Câmpiile Elizee, iar astăzi în Rai. În concepția lor, muntele avea o putere magică de a face omul invizibil, adică să-l treacă din ființă în neființă și invers, să-l renască sau să-l reînvie după voia Divinității. Acesta era muntele lui Saturn, numit și muntele lui Zamolxe, munte ce apare în scrieri ca muntele Kogaion, primul Zamolxe, cel care a făcut și legile Bellagine, care mult mai târziu s-au numit „Legile Vlahilor” și de asemenea este autorul legilor numite „Legile lui Zamolxe”.

Această credință monoteistă a fost modificată sau poate complectată de Maya (Hera), urmașa la domnie după Troian, când pentru cei din nord s-a numit „femeia cu copil”, copilul ei divin, adică Maya, fiica cea mare a lui Atlas cu Sarmis sau Hermes, iar pentru cei din sud era „femeia sau fecioara cu copilul ei divin, Hermes”, numită și zeița (Ilița = zeiță) cu Hermes, copilul lui Zeus Olimpianul și al Herei, iar acest fapt a creat premisele credinței locuitorilor din sud în zei, unde egiptenii din antichitate au crezut tot în Zeus dar Ra iar grecii în Zeus

Nemuritorul. Această credință (monoteistă) a fost continuată de Heraclizi (preoții Herei, unde cleos înseamnă a crede, a slăvi), ca apoi Heraclizii să se numească Sarabi. Termenul de Sarabi este compus din cuvintele Sar și Ban, unde, sar era numele pentru domn, conducător, iar banul era administratorul unui teritoriu numit bănie. Termenul „Sarab” a apărut mai târziu prin înlocuirea atribuțiilor Heraclizilor, atunci când regatele s-au fărâmițat, iar el în sine are o mare încărcătură religioasă dar mai mică decât a heraclizilor. Până la era creștină și chiar mai târziu era credința unde Divinitatea cosmică, azi Dumnezeu, era ajutată de îngeri și sfinți ca: Zamolxe (Saturn), Maya cu Sarmis, iar după greci, Sarmis era numit și Apollo, fapt ce a generat confuzie cu copiii Latonei, gemenii Apollo și Selene, copii care au fost omorâți de Titani pentru a evita o nouă reîmpărțire a teritoriului și astfel evitarea de noi războaie între Titani, deoarece Titanii conduceau cele zece regate atribuite de Saturn (Poseidon la Platon), copiilor săi, de fapt nouă regate plus regatul lui Prometeu, fiul fratelui său Iapet, deoarece al zecelea copil al lui Saturn cu Latona, cu nereida Latona, numită și Doris, de unde vine și numele de Dorieni, sau neamul Dorienilor, al zecelea copil numit Hesperos a dispărut în timp ce urca pe munte pentru a studia stelele.

DINASTIA ZEILOR

1. ZEUS

Istoria începe cu existența a doi frați: Zeus și Uran. Nu se cunosc părinții, nu se știe dacă aveau drept de moștenire sau și-au luat singuri titlul de regi și regatele în stăpânire. Cert este că ne găsim după cel mai mare potop cunoscut ca potopul lui Noe, potop ce a anunțat începutul sfârșitului unei civilizații, iar în timp suntem în urmă cu 12000-15000 de ani.

Se pare că înaintea lui a fost Nereu, deoarece și Geea și Latona au fost „nereide”, fiice ale lui Nereu. Este posibil ca Diodor să-l numească Nileus sau Oceanus, iar Oceanus era și Uran, ori această continuitate de nume, „Oceanos”, presupune continuarea domniei. Dacă Cerna înseamnă cernit, Bistrița este cenușiu, Nereu înseamnă negru. În zona Severinului și a fostei capitale a Atlanților, Atlantida, ca să nu mai vorbim de Sarmisegetuza există două râuri ce poartă această emblemă, râurile Mureș și Nera. Astăzi este greu de spus care din aceste două râuri poartă această cinste. Mai mult chiar, în această perioadă apare și numele Doris de unde se trage neamul Dorienilor, segment de teritoriu din țara Ramilor, țară numită de Platon Atlantida. Se știe doar că Latona se numea și Doris, dar acest titlu putea fi moștenit. Dacă numele Oltului vine de la Olb, Alb, râul Alb, iar Mureșul era negru, râul negru, iar acest spațiu era sacru în vechime, atunci crește posibilitatea ca Nereu să fie râul Mureș.

Uran avea ca regat zona nordică, zona neagră sau zona blackă (Blahă, mult mai târziu Vlahă), adică Europa de azi, nordul Asiei in-

clusiv Afganistanul de azi și Asia Mică iar Zeus avea ca regat zona soarelui, zona unde soarele este atotstăpânitor, adică nordul Africii, Orientul Apropiat și India.

Reședința lui Zeus și de fapt și a celorlalți zei a fost se pare Ilionul (orașul zeilor, ilu = zeu), oraș care nu este localizat încă dar sigur trebuie să fie în insula Creta. De acest oraș, socotit sfânt, amintește și Homer în Iliada.

Regele Zeus se căsătorește cu Ida, care după unii antici ar fi fost de origine Hiperboreană, lucru greu de precizat, iar insula s-a numit Idaia. De la Ida, a rămas până în prezent numele muntelui din Creta, muntele socotit sfânt, Ida. Din căsătoria lui Zeus cu Ida, după unii autori, au rezultat zece copii numiți cureți, dar, cert se cunosc numai doi, care de fapt au urmat la domnie: Osiris și Ammon.

În timpul domniei lui Zeus nu au fost războaie, se pare că s-a înțeles bine cu fratele său Uran.

Datorită faptului că Zeus era rege peste teritoriul unde stăpân era soarele, urmașii au luat ca simbol soarele iar mai târziu soarele a devenit divinitate cu impact foarte mare în special în teritoriul ce mai târziu s-a numit Egipt, sub numele de Ra. Nici nu bănuia Zeus că mult mai târziu egiptenii își apleacă capul, își îndoiaie genunchii sau se aruncă cu fața la pământ la auzul numelui lui și al urmașilor lui. El dorea ca prin faptele lui bune să fie Nemuritor.

2. OSIRIS

Osiris a urmat la domnie după moartea lui Zeus, lucru confirmat și de Diodor în cartea I, cap. XIII, pag. 32, citez „Iar după ce Osiris a luat de nevastă pe Isis și a urmat tatălui său la domnie, aduse multe binefaceri neamului omenesc”. Osiris s-a căsătorit cu Isis, fiica lui Uran și sora lui Saturn, ori tocmai această căsătorie l-a făcut să dorească să fie stăpân peste cele două regate, și-n felul acesta a provocat un război împotriva lui Saturn (Seth), de unde i s-a tras moartea (vezi războiul lui Saturn cu Osiris).

Osiris cu Isis a avut doi copii, pe Anubis și pe Machedon, care au murit în războiul dus împotriva lui Saturn, iar după moarte Osiris și

Anubis ajung în concepția de mai târziu a oamenilor, a egiptenilor, să fie judecătorii morților.

Osiris a întemeiat orașul Thebaida, dar nu în Egipt așa cum spune Diodor, ci în Idaia, așa cum spune și numele, citez Cartea I, cap. XV, pag. 33 „Se mai povestește că Osiris și însoțitorii săi au întemeiat în Thebaida din Egipt o cetate cu o sută de porți...”.

Lui Osiris i s-a spus și Dionysos, de fapt a fost primul Dionysos, titlu pe care îl poartă mai târziu și Horus, citez Cartea I, cap. XI, pag. 30, Diodor „În vechime, la eleni, lui Osiris, autorii de mitologie îi spuneau și Dionysos”, iar lui Isis, tot Diodor spune că i se spunea „cea veche”, citez Cartea I, cap. XI, pag. 30. „Numele lui Isis, dacă-l tălmăcim, înseamnă – cea veche – această denumire venind din însăși obârșia străveche și din totdeauna a zeiței”. Mai mult chiar, la pag. 103 spune că și cultul este același, citez „Nu este decât o deosebire de nume între ritul lui Osiris și acela al lui Dionysos ori între ritul lui Isis și acela al Demetrei (Geea, Dea-Meter) ele asemănându-se foarte mult”. Același autor la pag. 33 confirmă că Osiris este fiul lui Zeus-Ra, citez „Lui Osiris i-a plăcut agricultura. El fusese crescut la Nysa, o cetate din Arabia, în vecinătatea Egiptului (Egiptul și egiptenii nu erau ca entitate în vremurile acelea). Cum era feciorul lui Zeus, elenii l-au numit Dionysos, după numele tatălui său și după numele localității unde se născuse”, iar mai departe spune „Nysa cea așezată pe un munte înverzit, departe de Fenicia și aproape de Nil”, iar la pag. 103 înțelegem de ce era departe de Fenicia și aproape de Nil, citez „Dar poetul îi spune Nilului Ocean, pentru că egiptenii, în limba lor, Ocean îi spun Nilului”. După cum știm, Oceanul era apa din actuala câmpie a Europei, iar în situația aceasta Nilul nu poate fi decât apa ce făcea legătura între marea Tethis și Ocean (numit atunci și cornul Oceanului, mai târziu marea Atlantică și apoi până astăzi marea Sarmatică, localizată în câmpia Română), iar astăzi „acel Nil” se numește Dunăre. Faptul că acest segment de apă se numea în vechime Styx sau Letho (apa uitării), o confirmă Diodor la pag. 103 și Homer în cântul XXIV. Citez din pag. 103 „Mergeau (sufletele morților) pe lângă țărmul Oceanului, trecând de Stânca cea Scânteietoare (Stânca Albă la Homer, posibil muntele, azi Pietrele Albe, în drumul lor spre muntele Godeanu) și se îndrepta spre porțile Soarelui (Homer, poarta de la Soare, adică poarta dinspre sud)

și spre poporul Viselor. Au ajuns îndată la pajiștea cu asfodele, unde locuiesc sufletele, nălucile oamenilor istoviți”. Despre muntele sfânt Godeanu și vârful său Gugu s-a spus, dar în citat apare planta numită Asphodel, ce posibil avea proprietatea ca prin folosirea ei, cei ce trăiau „pe tărâmul celălalt”, să se reîntoarcă pe pământ, prin renaștere sau prin reînviere și să ducă o altă viață pământească. Nu se cunosc proprietățile acestei plante, dar este posibil ca ea să fie „soma sau mol”, acea plantă a nemuririi. Dicționarul Enciclopedic Britannica scrie, citez „Plantă cu flori din familia Liliacee... Numele este destul de răspândit, dar adesea este folosit greșit. Asfodelul poezilor este în realitate Narcisa iar cel menționat de antici făcea parte din genul Asphodelina, fie din Asphodelus. Este plantă erbacee perenă, cu frunze înguste și tulpină înaltă pe care se află flori albe, roz sau galbene adunate în formă de spic”.

Așa cum am spus, Osiris sfătuit de 26 de tovarăși ai săi a dorit să cucerească și regatul lui Saturn. Se pare că sunt două motive. Era căsătorit cu fiica cea mare a lui Uran și deci după soție avea acest drept, apoi Saturn fiind cel mai mic copil al lui Uran, dreptul lui ca rege era discutabil. În războiul generat de Osiris, lupta finală a fost în Balcani, munți care pentru o perioadă lungă de timp s-au numit munții Hem, datorită cantității mare de sânge vărsat. Acest război s-a terminat cu victoria lui Saturn, care la rândul lui era ajutat de 72 de tovarăși, printre care și Prometeu, scribul și apropiatul lui Osiris.

Osiris este prins și omorât în data de 17 noiembrie (bib. 9, pag. 111) și împărțit în 26 de bucăți. Prin acest gest Saturn a vrut să dovedească că vinovați de moartea lui sunt cei 26 care l-au sfătuit, iar vina lui Osiris era că i-a ascultat. Fiecare din cei 26 l-au omorât prin sfaturile date. Nu este exclus ca cel puțin o parte din ei să-i fi dorit cu adevărat moartea lui Osiris.

După moartea lui Osiris, Saturn este rege și peste teritoriul din sud, și a purtat titlul de IO, iar imensul regat este împărțit la cei zece copii ai săi. Abia din acest moment se poate vorbi de Egipt, deoarece teritoriul ce mai târziu s-a numit Egipt i-a revenit lui Reea, fiica lui Saturn.

După moarte, Osiris ajunge zeu pentru egipteni, zeul care judecă morții împreună cu fiul său Anubis. Interesant este faptul că egiptenii aveau doi tauri sacri, Apis (bălțat) și Mnevis (negru) care după inițiale sunt cei doi copii ai lui Osiris. Și Isis după moarte a intrat în

lumea zeilor, (bib. 9, pag. 38) citez „Ca și lui Osiris, și ei (Isis) – după ce a trecut în lumea zeilor – i s-au adus aceleași slăviri ce se datorează Nemuritorilor.

3. AMMON

Ammon, fratele lui Osiris și fiul lui Zeus (Ra). În scrieri, apare ca Ammon sau Apollo și mai rar ca Dionysos sau Zeus. În timpul războiului cu Saturn, Ammon era „marele preot” cu toate că în timpurile acelea regele nu era și mare preot. Ca preot, Ammon s-a numit Apollo și era misian (trimis al Divinității pe pământ) sau mesian deoarece preotul se ocupa de sacrificarea animalelor oferite de oameni instituțiilor de cult religios și împărțirea lor către cei prezenți, meseni. Ammon înaintea luptei cu Saturn, s-a și crezut marele preot al celor două regate și a luat titlul de Musaget, deci și preot al Geților, (bib. 9, pag. 35) citez „Egiptenii povestesc că le conducea Apolo (pe Muze), din care pricină i-au și dat lui denumirea de Musagetul”. După moartea lui Osiris, Apollo a rămas în Idaia ca simplu preot. Egiptul i-a fost dat fiicei sale Reea sau Pandora. La Rami, Dora însemna frumos iar pandora era sinonim cu ceva foarte frumos. Ammon se căsătorește cu Reea și devine într-un fel și rege al Egiptului, citez (bib. 9, pag. 244) „Ammon s-a căsătorit cu fiica lui Uranus, pe nume Rheea, sora lui Cronos și a celorlalți Titani”. Ei nu au avut copii, dar Ammon cu o pământeală pe nume Amalthea l-a avut pe Horus, citez (bib. 9, pag. 244) „Pe când el, (Ammon) străbătea regatul și se afla în apropierea munților numiți Ceraunici (munții Caucaz. Și munții Carpați până în 1056 s-au numit Caucaz, Caucazul de Vest), a întâlnit o fecioară de o rară frumusețe, pe Amaltheia. Îndrăgostindu-se de ea, aceasta dădu naștere unui fiu (Horus), care putea fi admirat atât pentru frumusețe, cât și pentru vânjoșia trupului său. Pe Amaltheia, Ammon o făcu stăpâna întregului ținut din vecinătate”, iar mai departe citez „Ammon însă, temându-se de gelozia Rheei, a tănuț nașterea băiatului și l-a dus pe furiș într-un oraș cu numele de Nysa, departe de ținutul acela. Orașul se afla pe o insulă, în jurul căruia curgea râul Triton”. De remarcat este faptul că atunci când se vorbește de vechile timpuri, nu se spune cuvântul cetate ci oraș iar acest lucru dovedește faptul că ei întemeiau orașe și nu cetăți, certificând astfel o civilizație avansată. Nu întâmplător Diodor scrie (pag.

59) citez „De asemenea, a dat poruncă (regele) să fie construite și locuințe particularilor, cu patru sau cinci etaje”.

La pag. 245 Diodor spune că „Ammon l-a dus pe băiat (Horus, Dionysos, Apollo și după unii autori și Zeus) în această peșteră (?) și l-a dat în grija Nysei, una dintre ficele lui Aristaios. Iar pe Aristaios, bărbat înțelept și cumpătat, și deosebit prin învățătura lui, l-a luat ca dascăl al băiatului. Pe Atena a pus-o să fie păzitoarea copilului pentru a-l apăra de capcanele mamei sale vitrege Rhee. Atena se născuse de curând din pământ (era neam de pământeni și nu zeesc), lângă râul Triton”, iar la pag. 246 citez „Rhee – furioasă pe Ammon – ar fi căutat să pună mâna pe Dionysos (Horus). Deoarece gândul nu și l-a putut îndeplini, l-a părăsit pe Ammon și, reîntorcându-se la frații săi, Titanii, ajunse să fie soția fratelui ei Cronos. Acesta (Cronos), stârnit de Rhee, porni împreună cu Titanii împotriva lui Ammon pe care-l birui într-o luptă – silit fiind acesta și din pricina lipsei de hrană să fugă în Creta. Aici luând-o de nevastă pe Creta, fiica unuia dintre cureți (nobili, rude cu Zeus-Ra) ce domneau pe atunci, ajunse regele acestor ținuturi, iar insulei – care mai înainte se numea Idaia – îi dădu numele de Creta. Cronos a luat în stăpânire ținuturile lui Ammon (de fapt ale lui Reea) și le-a cârmuit cu multă cruzime. El a pornit cu o mare oștire împotriva Nysei (posibil Ilionul) și al lui Dionysos (Horus și Ammon), dar acesta, auzind de înfrângerea tatălui său și iureșul Titanilor, strânse oșteni în Nysa”. În sfârșit Horus câștiga lupta, Cronos este rănit și se pare că atunci Horus și-a pierdut un ochi. Așa a început primul război între Atlas și Zeus. În timpul celui de al doilea război Ammon este ucis de Pyton (comandantul flotei lui Troian, posibil Perseu), iar după pierderea războiului din Creta, pentru nordici, cel puțin pentru o perioadă insula Creta, s-a numit Troia. Ammon se refugiază într-o instituție de cult religios unde este prins și omorât de Titani. Cert este că Ammon este ultimul supraviețuitor din Dinastia Zeilor, deoarece Horus murise în timpul războiului.

4. HORUS

Despre nașterea, copilăria și chiar prima luptă am vorbit în capitolul anterior. În tratatele anticilor greci Horus este numit Dionysos, egiptenii îl numesc Horus sau Apolo, citez (Bib. 9, pag. 41) „Dacă ar fi

să-l traducem, numele lui Horus înseamnă, ne spun egiptenii, Apolo”.

Este drept că Horus câștigase o bătălie împotriva Titanilor, dar nu războiul, iar pentru a câștiga războiul a făcut o alianță cu Atena, regina Gorgonelor (Amazoanele din Balcani) și cu Myrina regina Amazoanelor, locuitoare ale Libyei. Citez Diodor, pag. 231. „Regina Amazoanelor, care se numea Myrina, ar fi adunat o armată de treizeci de mii de pedestrași și trei mii de călăreți”. La început Myrina a atacat orașele de pe țărmul mării Egee, locuite de atlanți, citez „Mai întâi s-ar fi îndreptat împotriva atlanților, neamul cel mai civilizat din acele regiuni, care locuiau într-o țară roditoare și clădise orașe mari. Era răspândită la ei legenda că zeii s-ar fi născut mai întâi în regiunile de pe lângă Ocean”, iar la pag. 232 se confirmă alianța Myrinei cu Horus, citez „Între timp, Myrina ar fi străbătut cea mai mare parte a Lybiei și ar fi stabilit legături de prietenie cu Horus, fiul lui Isis (?), ce domnea pe atunci în Egipt”. Horus împreună cu Atena și Myrina cuceresc zona arabă și India, deci Horus acum este rege peste întreg teritoriul lui Zeus și apoi al lui Osiris. Horus fiind fie diplomat, fie sfătuit de alții, l-a pus pe Zeus (fiul Reei și al lui Cronos) rege peste teritoriul cucerit de el, citez bib. 9, pag. 247) „Dionysos îl cinstea mult și Zeus, mulțumită însușirilor sale, ajunsese regele tuturor”. Prin acest gest, Horus a împărțit în două tabăra titanilor, gest ce va aduce victoria lui Zeus în lupta lui cu Titanii. Lupta, prima luptă a lui Zeus cu Titanii, s-a dat în Creta (Troia), citez (Bib. 9, pag. 248) „Din India, Dionysos (Horus) s-ar fi întors degrabă spre mare (Marea Mediterană), unde găsi trupele tuturor Titanilor ce, cot la cot, trecuseră în Creta ca să-i facă război lui Ammon. Fără zăbavă, au trecut în Creta și trupele lui Dionysos, ale Atenei (gorgonele) și ale altora, dintre cei care erau socotiți zei printre care și Prometeu, motiv pentru care l-a ținut închis Atlas, în munții Caucaz, posibil actualii munți Carpați, deoarece în Carpați își avea reședința Atlas și tot aici a putut fi vizitat de Muze, ficele lui Atlas. După primul război, în urma unor certuri între Prometeu (Hercule, Hermes sau Heracles) și Zeus, Zeus îl predă pe Prometeu lui Atlas. Într-o puternică încheștare, ostașii lui Dionysos biruiră, iar Titanii au fost uciși cu toții”. De fapt Titanii nu au fost uciși „cu toții”, deoarece urmează al doilea război între Atlas și Zeus, soldat cu moartea lui Zeus, Horus și Ammon. Cert este că ultimul citat certifică încheierea

primului război între Atlas și Zeus.

5. ZEUS OLIMPIANUL

Este din neamul Titanilor, al Nemuritorilor, fiul lui Rhea și Cronos. Prin trădarea titanilor, a fost și va rămâne un trădător. Nu s-a mulțumit cu regatul Pelasgic (Spania, Italia actuală și nordul Africii – Libya) și a trecut la familia zeilor, pentru un regat mai mare, fostul regat al lui Zeus. Mai mult chiar, a luat din teritoriile titanilor Asia Mică și Balcanii, teritorii acaparate în urma primului război cu Atlas (Troian). S-a căsătorit cu Europa, după unii autori, de origine feniciană și a avut trei copii: Minos, Sarpedon și Radamant, citez (bib. 20, pag. 37) „Din înaltul Idei cretane, muntele lui sacru, Zeus zeul a zărit pe o plajă din îndepărtata Asia pe tânăra Europa, fiica lui Agenor, sau, poate, a lui Phoenix. Prefăcându-se într-un taur alb, el s-a avântat, a fermecat și a răpit prințesa, pe care a purtat-o în spinare, peste ape, până la capul Sidero din Creta. Acolo i s-a arătat ca iubit și stăpân, și apoi au început să nuntească lângă Gortyn, sub un platan veșnic verde. De pe urma acestei iubiri s-au născut trei copii: Minos, Radamant și Sarpedon. În van era Radamant drept, iar Sarpedon puternic, singurul prețuit de zei și de oameni rămânea Minos”. La pag. 78 același autor spune, citez „Numele însuși al Europei „Întunecata”, întrebuițat ca epitet pentru Demeter, zeița recoltelor, era un simbol”.

Faptul că orașul Gortyn era numit și Ilion (orașul zeilor) se spune indirect în (bib. 20, pag. 40) citez „Pe atunci, metropola religioasă a insulei se afla la Gortyn. După Saturn și Jupiter (probabil aici Zeus sau Atlas), Minos probabil că domnise acolo în felul împăraților de la Constantinopol”. Despre Minos același autor, de fapt ca și Diodor citez „Se vorbea că Pasifae, soția lui, se lăsase ispitită de unul din marii curteni, generalul Taurus. Un fiu deosebit de crud, Minotaurul, pare să se fi născut din acest adulter. La urcarea lui pe tron, senatorii și soldații s-au răsculat. Ei au fugit din Gortyn și i-au încredințat viteazului Teseu sarcina de a-l executa pe bastard. Acesta se ascunsese într-o peșteră adâncă din muntele Ida, numită Labirint. Descoperindu-l, Teseu l-a ucis și, întors la Gortyn, a sărbătorit odată cu victoria și nunta lui cu tânăra prințesă Ariadna” (bib. 20, pag. 41). Despre Teseu

același autor, citez (bib., pag. 57 „Fiii lui Teseu, rivalul său se numără printre eroii care și-au aflat loc în pânțelele calului troian”, iar Diodor spune că însuși Teseu a fost în calul troian, lucru demn de crezut deoarece calul troian a fost folosit în războiul dintre Saturn și Osiris, pentru răpirea lui Osiris din tabăra cretană (egipteană), lucru care s-a și întâmplat. În sfârșit, tot Paul Faure spune la pag. 41 că „Venețienii evului mediu nu au avut altceva de făcut decât să-i scoată din mormintele lor pe Jupiter și Minos. Această sarcină au preluat-o, mai mult sau mai puțin, arabii căutători de comori între 827 și 961”.

În fine, Zeus ca Bazileu ajutat de Horus, Atena și Myrina are regatul lui Zeus-Ra și în plus de la Atlanți, Titani sau Giganți (cum vreți să-i numiți), în urma victoriilor obținute din primul război cu Titanii, sau cu Atlas, stăpânește Asia Mică, al cărui rege era Ares și Afrodita, Pandora sau după Lidieni și Frigieni, Tyran și Balcanii unde era regatul lui Vulcan, Hephaistos sau Faber și ajunge până la Ocean și marea Tethis, până la țara Ramilor sau mai târziu Atlantida. Cert este că nici Osiris și nici Zeus nu au trecut Oceanul, Marea Tethis și apa ce făcea legătura între aceste două întinderi de apă, nu au trecut cu oștile în insula sacră Atlantida. În urma acestui război cei trei (Ares, Afrodita și Vulcan) dispar din istorie, ceea ce înseamnă că au fost omorâți de Zeus. Scrierile antice vorbesc decât de capturarea lui Ares, citez (bib. 20, pag. 376) „Ares, zeul războiului, brutalizat și închis de uriașii Efialte și Otos la Viannos, într-un defileu sau o peșteră din Creta de sud-est (Arvi?)”.

Dacă până acum Zeus a fost favorizat de soartă, odată cu moartea lui Aristaios în luptele din Balcani, dascălul și sfătuitorul său și al lui Horus, care prin sfaturile date i-a adus numai victorii, Zeus merge pe drumul spre moarte prin greșelile pe care le-a făcut și în special pe care le va face. Citez (bib. 9, pag. 329) „Ne mai spun mitografii că, în cele din urmă, Aristaios a pornit-o în Tracia, ca să-l întâlnească pe Dionysos (Horus). Acesta l-ar fi inițiat în tainele orgiilor și Aristeu ar fi învățat de la el multe lucruri folositoare. După ce a locuit o vreme în apropierea Munților Haemus (Balcani), el s-a făcut nevăzut. Și-a avut parte de cinstirile cuvenite Nemuritorilor, aduse lui nu numai de către barbarii de pe acele meleaguri, dar și de către eleni (corect elini)”. Degeaba încearcă Prometeu împăcarea de la Mecone, Moeciu

de astăzi, deoarece Vlahii din peninsula Istria din marea Adriatică și astăzi îi spun localității Moeciu, Mecone (bib. 12). Datorită pretențiilor și mofturilor lui Zeus, împăcarea a eșuat. Mai mult chiar Zeus mai face o greșală de neiertat prin răpirea fiicei celei mari a lui Atlas, Hera sau Maya, crezând ca și Osiris că prin această alianță are drept de moștenire asupra teritoriului unde Bazileu era Atlas sau Troian. Nu se știe nici până astăzi dacă Hera a plecat cu voie sau fără voie în Creta. Căsătoria lor este povestită de Diodor (bib. 9, pag. 390), citez „Se povestește că nunta lui Zeus cu Hera s-a sărbătorit pe meleagurile cnosienilor (orașul Cnosos), în apropiere de râul Theren, unde și acum se află un templu în care localnicii aduc, în fiecare an, o jertfă; cu acest prilej au loc mari serbări, desfășurându-se aceleași obiceiuri de nuntă ca în vechime”. Nu se știe dacă soția sa Europa mai trăia sau nu dar se știe că după victoria lui Atlas în Troia și după moartea lui Zeus, Minos fiul lui Zeus, este înlăturat de la domnie de către Deucalion, fiul lui Prometeu, citez (bib. 20, pag. 387) „Deucalion, menit să domnească după Minos, este prieten cu Teseu cel pios (dușmanul zeilor); numele lui „Albul”, evocă veșmântul castei preoților și preoteselor”. Cert este că regii Atlantidei care se întâlneau la patru sau cinci ani odată (Platon, Critias, 119d), se întâlneau atunci, când după patru sau cinci ani se adăuga o zi la cele 365 de zile ale anului și judecau faptele regilor, atunci se pare că au hotărât condamnarea la moarte a lui Zeus, Horus și Ammon deoarece Athena fusese omorâtă de Perseu. Zeus putea fi acuzat de trădare și răpirea Herei, iar împreună cu ceilalți de moartea titanilor Ares, Afrodita și Vulcan. Mai mult chiar, Zeus îl înlătură din cult pe Zeus-Ra și-i preia atribuțiile, citez (bib. 20, pag. 405) „La Gortyn, Zeus luă numele de Asterios, zeul astrului”.

Într-o veche perioadă, grecii l-au numit pe Zeus, Zan sau Tan (Zeu-An = din neamul nemuritorilor, Zan, sau Theo + an, Tan) această denumire o folosește și Pitagora și apare în scrierile lui Porphyry, Viața lui Pitagora, citez (bib. 19, pag. 15) „Coborât în peștera din Ida având cu sine lâna neagră, el petrecu acolo de trei ori câte nouă zile rituale, aduse jertfe lui Zeus, văzu tronul acestuia împodobit în fiecare an cu ramuri înverzite, și scrise pe mormântul lui o inscripție intitulată „Pitagora către Zeus” care începea astfel: „Aici zace Zan pe care (grecii) îl numesc Zeus”. Tot Porphyry, la pagina 33, din aceeași lucrare,

certifică faptul că Pitagora este de neam Dorian și cunoaște limba și scrierile doriene (getice), scrieri pe care nu le cunosc înțelepții din antichitate și de aceea Pitagora este greu de înțeles sau este înțeles greșit, citez „Aceasta este, așadar, teoria pitagorică despre numere. Și este motivul pentru care- dată fiind originalitatea ei – această filozofie s-a răspândit atât de mult, mai întâi datorită caracterului său enigmatic, apoi pentru că aceste tratate au fost scrise în doriană. Acestui dialect îi lipsește limpezimea (pentru grecii de atunci înțelepciunea getică era necunoscută și deci greu de înțeles) și aceasta este pricina pentru care cei care s-au folosit de el sunt considerați a nu fi adevărați pitagorici, iar scrierile lor sunt bănuite ca apocrife sau scorneli. În plus, după cum spun pitagoricii, Platon, Aristotel, Speusip, Aristoxenes și Xenocrates și-au însușit tot ce era mai bun (din învățătura pitagorică), făcând doar neînsemnate schimbări”. Acest citat confirmă și chiar certifică cele spuse mai sus, că înțelepciunea getică (doriană) era mult superioară și chiar de neînțeles pentru celelalte neamuri din vremea aceea. Ca să înțelegem mai bine, enunț o idee doriană „cercul este veșnicia”. Dacă nu știi că cercul este și materie și energie, iar amândouă au ca și coordonată timpul (veșnicia), nu poți înțelege nimic. Întreaga știință și cunoaștere a pământului și cerului (azi cosmosul), se rezuma la cifră și cerc. Cifra aparținea pământului și tot ce este pământean fie că este materie sau energie. Tot ce este pământean are un început, un mijloc și un sfârșit, are un timp al ei, un timp finit. Cerul, respectiv cosmosul se poate cunoaște prin cerc. Cercul este viață, moarte și reînviere atât pentru materie cât și pentru energie. Moartea este începutul reînvierii, renașterii. Sunt cicluri succesive de existență și nonexistență în cosmos conform teoriei cercului. Timpul la geți este finit pentru pământ și tot ce este pământean și veșnic pentru ceea ce numeau ei cer iar astăzi numim cosmos. Veșnicia cerului nu este altceva decât cicluri de finituri. În situația aceasta erau toți care nu erau familiarizați cu înțelepciunea getică și acum înțelegem citatul din Porphyry.

După cum am spus, Zeus nu se mulțumește cu regatul lui Zeus-Ra și zona Pelasgică ca succesor al lui Cronos și ocupă de la Nemuritori (Titani), regatul lui Ares și Afrodita (Tyran după frigieni) respectiv Asia Mică cât și regatul lui Vulcan (Hephaistos, Faber), peninsula Balcanică, iar acest lucru este confirmat de Diodor, pag. 389,

citez „În împrejurările de care vorbim i-a omorât pe Giganți (Ares, Afrodita și Vulcan), i-a ucis în Creta pe cei din jurul lui Mylinos, iar în Frigia pe însoțitorii lui Typhon (Saturn)”, iar mai departe, citez „Zeus a mai avut de luptat cu Giganții în Macedonia, lângă Pallene, și în Italia, în câmpia care din vechime se numea Flegraică, pentru că me-leagurile acelea fuseseră pârlolite de un foc năprasnic; iar mai târziu, câmpiei i s-a zis Cumenă”. Așa se încheie primul război între Zeus și Atlas. Se spune că în urma acestui război, Titanii și-au găsit refugiul în Tartar. În (bib. 12, pag. 971) se spune, citez „Cetele Titanilor învinse se retrag spre apus în regiunea cea muntoasă, numită „Tartaros” iar în (bib. 4, cântul XIV, V 274, pag. 278), Homer scrie, citez „Care se cheamă Titani și-și au în Tartar locuința.” Deoarece sunt multe interpretări ale cuvântului Tartar, să încercăm să-l explicăm. În primul rând este vorba de munți sau zonă muntoasă, apoi după (bib. 20, pag. 146), cuvântul vechi cretan Tartar însemna chei și peșteri, citez „Tartara și Tartari diferite chei și peșteri”, dar tartar înseamnă și calcar (calciu), iar această semnificație este folosită și în zilele noastre. Stomatologii spun că ei pot înlătura de pe dinți „tartarul”, ce nu este altceva decât calciul. În concluzie. Teritoriul Titanilor numit Tartar nu este altceva decât o zonă muntoasă cu munți de calcar, unde se găsesc chei și peșteri, iar această zonă corespunde munților Carpați, fostul Caucaz până în 1056 d.Hr., și în special zona Carpaților meridionali (Carpații de Sud sau cum se spunea mai înainte, Carpații de Miază-Zi), o parte de teritoriu pe care Platon o numește Atlantida.

6. ATENA

Atena nu a fost zeiță decât în concepția grecilor antici. Ea era pământeană (muritoare) din părinți fără nume, a fost persoana care l-a păzit pe Horus și apoi pe Zeus. A fost o gorgonă, amazoană din Balcani iar despre gorgone, Plinius spune că erau „femei păroase”, posibil acel gen de oameni ce au tot corpul acoperit cu păr, inclusiv fața, iar acest lucru l-a uimit pe Atlas atunci când Perseu i-a arătat capul Meduzei iar legenda spune „că s-a transformat în munte”. Atena a ucis-o pe Meduza, regina Amazoanelor (amazoanele din nordul Africii), în luptă, iar după victorie și-a pictat chipul Myrinei (Meduzei)

pe scut devenind astfel regina amazoanelor și gorgonelor și mai mult chiar și-a luat și numele de Meduza. Este drept că între amazoane și gorgone au fost multe lupte soldate cu multe pierderi de vieți, fapt ce a dus până la urmă la slăbirea puterii militare a lui Zeus. Prima regină a amazoanelor a fost Myrina și l-a ajutat pe Horus în lupta lui cu atlânții, citez (bib. 9, pag. 232) „Între timp, Myrina ar fi străbătut cea mai mare parte a Libyei și ar fi stabilit legături de prietenie cu Horus, fiul lui Isis, ce domnea pe atunci în Egipt”. Se spune că a cucerit toată Asia Mică și o parte din Balcani prin lupta dusă împotriva gorgonelor, posibil conduse de Atena, citez (bib. 9, pag. 230) „Myrina năvăli în țara lor la rugămintea atlânților. Gorgonele s-au împotrivit și, după o luptă înverșunată, au fost învinse de Amazoane”. Myrina moare în luptă, citez (bib. 9, pag. 233) „Dându-se o bătălie rânduie, oștile lui Sipylus (scit) și Mopsos (trac) au ieșit învingătoare, iar regina Amazoanelor – Myrina – a fost ucisă, dimpreună cu cele mai multe tovarășe de luptă”. După această luptă, Meduza este regina atât a amazoanelor cât și a gorgonelor, citez (bib. 9, pag. 232) „Iar Gorgonele, al căror număr și a căror putere au crescut, în anii următori, au fost mai târziu – pe vremea când Meduza era regina lor – învinse de Perseu fiul lui Zeus”. Perseu era atlant, căci dacă era fiul lui Zeus nu putea lupta împotriva tatălui său. Tot Diodor la pag. 254 (117) spune că, citez „(Perseu) a fost pus să lupte contra Meduzei – singura muritoare dintre Gorgone – al cărui cap l-a predat zeiței Atena. Aceasta l-a purtat (pictat) apoi pe platoșa ei”: Faptul că Atena se numea și Meduza, cât și faptul că Perseu a ucis-o pe Atena apare indirect din următorul citat (bib. 25, pag. 550) „Perseu ajunge când Gorgonele dorm și retează capul Meduzei privindu-l (spre a evita uitătura ei ucigașă) indirect, prin scutul reflectat al zeiței Atena, ținut (pus) de ea ca oglindă în fața eroului”. Perseu era aliat cu Atlas în lupta lor împotriva lui Zeus, Horus și Atena și nu avea cum să o ajute pe Atena. Însăși Atena îi era dumșan. După acest episod Atena dispăre din istorie ceea ce dovedește că Atena și Meduza este una și aceeași persoană în acest context.

Atena nu a fost niciodată zeiță, decât în concepția grecilor. Datorită neînțelegerilor între greci și perși, grecii au substituit-o pe adevărata zeiță, pe Palas Atena sau Artemis soția lui Perseu numită și Persana, care era sora lui Atlas, și avea, de la Saturn, ca regat zona sciților, zonă

ce nu a fost cucerită de Zeus, iar sciții au fost aliații lui Troian (Atlas). Atunci când Paris (Zeus) oferă mărul celor trei zeițe, acestea au fost: Pallas – Atena (Artemis), Afrodita (Tyran) și Hera (Maya) fiica lui Atlas.

7. JUPITER

Nu a fost Zeu, Nemuritor sau pământean cu numele acesta. Jupiter este un cuvânt compus din Pater = tată și Jo = Io, sau Ju = Joe. Titlul de Io l-a purtat, în adevăratul înțeles al cuvântului, numai Saturn, până și-a împărțit regatul la cei zece? copii ai săi, după care s-a numit Bazileu, ca și regii care i-au urmat. Io înseamnă stăpân, singurul stăpân. Acest titlu l-a purtat nemeritat și Sarmis (Hermes), sub titlul de IOAN, ce mai târziu devine nume propriu. Ioan înseamnă Io = stăpân și An = cerul. Sarmis ca Bazileu era stăpânul pământului dar a vrut să fie și stăpânul cerului și chiar al timpului. Nimeni până la el nu a avut curajul, așa zice și tupeul să-și asume acest drept cu toate că era „copilul divin” al Herei.

A doua posibilitate ar fi ca Jupiter să derive de la Joe. Atât Diodor cât și Densușianu folosesc titlul de Joe, atât pentru acțiunile lui Atlas cât și pentru cele ale lui Zeus, pe durata războiului dus între ei. În cazul acesta Joe ar însemna rege sau conducător de oști.

A treia posibilitate ar fi ca să însemne Ge (Gea sau Geb, pământ), Ghe, Ghi dar nu avem dovezi. Există și a patra variantă ce rezultă din citate. În (bib. 20, pag. 40), citez „După Saturn și Jupiter, Minos” a urmat la domnie. În cazul acesta Zeus este Jupiter. Cert este faptul că Jupiter a fost zeu în credința romanilor. Alt citat (bib. 12, pag. 930), „Jupiter Urius (Uran), scrie Eschyl, este marele începător al genului omenesc, împărat prin puterea sa proprie”. În această situație, putea fi și Jupiter Troianul (Atlas), Sarmaticul (Hermes) sau Saturnianul. Se pare că romanii l-au socotit ca tată al tuturor zeilor și ar echivala cu Zeus-Ra la Egipteni sau Helos la Greci, ceea ce nu apare în înscrisuri. Ca să fie confuzia și mai mare, l-au căsătorit cu Junona, care nu este alta decât Afrodita, fosta soție a lui Vulcan și apoi a lui Ares, zeița din neamul Etruscilor, numită de ei Tyran, ca să evite divergențele religioase între Siculi (jumătatea de sud a Italiei) și Etrusci (jumătatea de nord a Italiei), lucru pe care l-au reușit.

DINASTIA NEMURITORILOR SAU A TITANILOR

Dinastia Nemuritorilor este foarte vastă. Am să caut să ofer un rezumat. Nemuritori erau locuitorii din țara Ramilor, cunoscută mai bine ca Atlantida, numită și insula sacră sau mai precis grupul de insule ce erau atunci în Europa de azi, atunci când apa ocupa zona de câmpie actuală, apă care s-a scurs în marea Mediterană după potopul de pe vremea lui Deucalion, atunci când s-a creat strâmtoarea Bosfor în urma unor puternice cutremure (amintite și de Platon în descrierea Atlantidei) și când s-a rupt barajul format de Stâncile Cyanee, citez (bib. 9, pag. 374, citat repetat) „Locuitorii din Samothrace povestesc că, încă înaintea potopului celui mare, de pe urma căruia au suferit și celelalte neamuri, fusese la ei o revărsare de ape uriașă, care a început prin surparea pământului ce înconjoară Stâncile Cyanee și, apoi, prin a celui care formează strâmtoarea Hellespontului. Căci, până atunci, Pontul Euxin fusese doar un lac; însă, din pricina râurilor care se vărsau în lacul acesta, apele lui se umflară atât de mult, încât năvăliră în Hellespont, inundând astfel o bună parte a litoralului Asiei. O întindere apreciabilă a insulei Samothrace a fost prefăcută în mare”. Aceste cutremure și inundații s-au petrecut când în Atlantida era rege și bazileu Atlas iar în Creta Zeus, în perioada dinaintea celui de la doilea război al lui Atlas cu Zeus. Insulele amintite mai sus (grupul de insule) care făceau parte din Atlantida, mai erau numite și „Insulele Fericitilor”, deoarece atunci se credea că în aceste insule, oamenii de acolo și sufletele celor decedați erau împreună, înaintea accesiunii lor pe munte, munte ce în concepția lor atingea cerul și în felul acesta ajungeau în cer, bineînțeles sufletele oamenilor puri, ale celor purificați, ale zeilor, nemuritorilor și ale eroilor unde se spunea că pot participa la banchetele divine.

Credința în nemurirea sufletului a fost și în vremurile acelea și este și în prezent iar faptul că unii oameni erau locuitori ai acelor ținuturi, i-au făcut să creadă că sunt nemuritori, credință ce a durat la unele neamuri până în Evul Mediu și chiar mai târziu, deoarece era zona unde renășteau sau reînviau oamenii în funcție de voința divină. Este logic că ei nu aveau cum să moară, fiindcă după moarte trebuie să treci o apă (Styxul sau Lethe = apa uitării), ori ei erau dincolo de apă, erau, locuiau și trăiau în Parnas, care nu era altceva decât insulele ce formau Atlantida sau țara Ramilor și în felul acesta, tot logic nu aveau cum să moară, deci pe bună dreptate erau nemuritori.

Nemuritorii erau „fiii pământului”, fiii lui Gea sau Glia, Tethis, Titaia și la început s-au numit Titani dar și „fiii cerului”, fiii lui An, iar prin suflet, suflet ce era oferit de Dumnezeu (Divinitate) și prin credință erau și „fiii Divinității” sau mai târziu „fiii lui Dumnezeu” și făceau parte din „oștile cerești”, conduse în viața pământească de Zamolxe sau Apostolul Ilie, nume ce îi era atribuit lui Saturn.

După potopul de pe vremea lui Deucalion, când Atlantida nu a mai fost insulă, credința lor s-a modificat iar această modificare a făcut-o Hera sau Maya, fiica cea mare a lui Atlas sau Troian și moștenitoarea de drept a celor două regate (de nord și de sud), de care vom vorbi mai târziu.

1. URAN

„Atlantii povestesc că cel dintâi rege al lor ar fi fost Uranos”, și că el „Ar fi pus stăpânire pe cea mai mare parte a pământului, mai ales pe regiunile de apus și dinspre miazănoapte”, citate din (bib. 9, pag. 233).

Dacă înșiși atlantii povestesc că locuiesc în zona de nord și de apus a pământului atunci țara lor Atlantida trebuie să fie obligatoriu în emisfera nordică, apoi dacă mai au și hotar Tyrrhenia (Platon, Timaios, 24b), iar marea Tyraniană există și astăzi în Europa, atunci localizarea Atlantidei, este logic, că nu putea fi decât la nord, est sau vest de această mare, deoarece la sud este marea Mediterană și în cazul acesta Atlantida nu poate fi decât în Europa sau poate Europa însăși. Totuși Timaios face o precizare care a fost trecută ușor cu vederea și

anume, citez (bib. 2, pag. 140, 25d) „Iar insula Atlantidei a pierit, scufundându-se în mare”, ceea ce înseamnă că numai insula Atlantidei, capitala regatului care era o insulă artificială, numai ea a pierit și nu tot continentul Atlantida, așa cum spune însuși Platon în Timaios în 25b citez „Cât privește pământul care înconjoară acea adevărată mare (oceanul), el poate fi numit, cu deplină potrivire, continent”. Toți au luat în considerație numai citatul din Critias 108c, citez „Așa cum v-am spus, această insulă era pe atunci mai mare decât Asia și Libya la un loc (perfect adevărat); acum însă – după ce din cauza cutremurelor s-a scufundat – nu a mai rămas din ea decât mâl care stă în calea navigatorilor – care plecând de aici, vor să ajungă în marea cea mare (Marea Neagră sau Blackă) – împiedicându-i să-și urmeze drumul”. Aici a fost greșeala celor care s-au ocupat de studiul Atlantidei. Însuși citatul spune că insula a fost acoperită de mâl și nu de nisip, ori acoperirea cu mâl o face de regulă numai un râu iar un râu oricât de mare ar fi fost nu poate acoperi un continent iar dacă totuși l-ar fi acoperit s-ar fi transformat în mare, dar în cazul de față lipsește marea, mai mult chiar dacă se pornea de aici nu avea cum să ajungă în altă mare. Citatul din Critias oferă și dovada că insula sau continentul nu s-a scufundat prin expresiile „decât un mâl care stă în calea navigatorilor”, ori dacă nu se poate naviga atunci zona se poate vedea, atunci și mai ales acum, scufundarea fiind la foarte mică adâncime iar această realitate nu există și chiar dacă ar fi existat pe vremea lui Platon ar fi fost enunțată și localizată. Nu s-a luat în considerație că s-ar fi putut să nu fi existat strâmtoarea Bosfor și atunci zona de câmpie din Europa actuală ar fi fost acoperită de apă, apă ce ocupa o suprafață mare ce s-ar fi putut numi ocean, iar cei din vechime îi spuneau Oceanos și la fel îi spuneau și lui Uranos, domnitorul acestor locuri. Citatul din Diodor, de la începutul capitolului confirmă acest lucru, și nu poate fi acuzat că a știut care era țara Atlanților. Vă dați seama cât de multă apă a fost în „lacul Pontul Euxin” de a inunda „o parte a litoralului Asiei”, apă care nu a mai încăput în marea Egee, și poate, și o parte din Marea Mediterană. Nu s-a înțeles nici faptul că de regulă războaiele se duc împotriva vecinilor sau a țărilor din apropiere, lucru confirmat de toți scriitorii ce s-au ocupat de vremurile acelea. În concluzie. Acum cunoscând unde este Atlantida, toate evenimentele ce s-au petrecut atunci par logice și ușor de înțeles. Atlantida este, dar sub alt

nume, Europa și nordul Asiei, dar, de scufundat, s-a scufundat doar însuși la Atlantidei, capitala ei, iar dacă tot continentul s-ar fi scufundat, atunci scriitorii nu mai făceau referiri, despre evenimente ulterioare ale Titanilor, Giganților, Atlanților și nu ar mai fi existat nici Geții și nici Sarmații, locuitorii acelor meleaguri. Mai mult chiar, tot Diodor scrie, citez (bib. 9, pag. 232) „Se povestește că lacul Tritonis (posibil fosta denumire a Mării Marmara, când din lac a devenit mare) ar fi dispărut cu totul în urma unui cutremur, iar zăgazarile dinspre Ocean ar fi fost rupte”. S-au rupt atunci când s-a format strâmtoarea Bosfor. Sper că acum s-a înțeles unde a fost Atlantida sau țara Ramilor și unde a fost odată apa numită ocean.

Nu se cunosc părinții lui Uran, Oceanos sau după alții Montu (Munteanu). El a fost rege în ținuturile amintite mai sus. S-a căsătorit cu Gee, numită și Tethys, Glia, Titaia, Bentsis, o nereidă deci fiica lui Nereu, ce la Diodor este posibil să apară ca Nileu sau Nieleu, ce poate fi socotit primul rege. Ea, prin nume reprezenta pământul, ea este femeia sau fecioara ce a ieșit din apă, pământ ce a apărut după retragerea apei. Numele ei de Tethys este același cu al Mării Tethys, mare ce se găsea atunci în actuala câmpie Panonică, posibil o locuitoare din jurul acestei mări. Din căsătoria lor au rezultat mai mulți copii, iar numărul diferă în funcție de autor, copii care de la numele ei de Titaia s-au numit Titani. Cei mai cunoscuți Titani sunt: Saturn, Isis și poate Iapet, tatăl lui Prometeu, Prometeu numit și Apolo, Hercule apoi Heracles sau Hermes Trismegistul (de trei ori mare: rege, înțelept și profet). De fapt în istorie se cunosc doi Hermes Trismegistul, el și Sarmis (Hermes fiul Herei).

Uran a domnit în părțile de nord, așa zisă zonă neagră (Blackă sau mai târziu Blachă și apoi Vlahă), deoarece nordul era reprezentat de culoarea neagră, iar fratele său Zeus a fost rege în sud. A fost o domnie liniștită, nu se cunosc războaie în această perioadă. Se spune că el a descoperit o armă numită Baetulia, citez (bib. 12, pag. 940) „Uran inventase și un fel de pietre ce aveau spirit, numite Baetulia, pe care le fabricase cu deosebită înțelepciune”, citat după Plinius. De la Uran a mai rămas și numele orașului Severin (Zeuran, Sevrin și apoi Severin), Deva (centrul religios al regatului), Vrancea (Uran-sea) și chiar localitatea Bran (Uran, Vran apoi Bran). Notă: litera V scrisă, se citea de regulă U. Mai mult chiar, Diodor la pag. 233, citez „Astfel el (Uran) a arătat popoarelor cum să măsoare anul după mersul soa-

relui (anul tropic solar), iar luna cu ajutorul lunii; tot el a mai împărțit anul în anotimpuri”. Citatul are o mare importanță și lămurește multe lucruri. În primul rând, calculul timpului la geți a început din vremea lui Uran, calcul ce se găsește la Sarmisegetuza, fiind astfel cel mai vechi calcul al timpului din lume. În al doilea rând, expresia „iar luna cu ajutorul lunii”, implică la rândul ei două posibilități; ori calculul anului cu ajutorul lunii sinodice de 29,53 zile, posibil dar mai probabil certifică vechiul calendar getic cu anul de 13 luni de 4 săptămâni fiecare și în cazul acesta și horoscopul avea 13 zodii, iar 13 zodii apar în tratate numai la caldeeni. În al treilea rând, anul la titani avea patru anotimpuri, numite și Hore, spre deosebire de egipteni, greci și evrei unde anul avea trei anotimpuri, citez (bib. 9, pag. 30) „De-a lungul răstimpului celor trei anotimpuri: primăvară, vară și iarnă, perioadă ce se înfăptuiește printr-o mișcare nevăzută, mereu aceeași. Iar aceste anotimpuri, a căror fire este cât se poate de deosebită, a fiecăruia față de celelalte, duc la îndeplinire într-o minunată armonie ciclul unui an”, iar anul de patru anotimpuri se folosește și astăzi. O dovadă a calculului timpului încă de pe vremea lui Uran, se găsește în Egipt, când calculul anului, calculul timpului începe odată cu Seth ca „începerea anului lui Seth”, a calendarului egiptean, citez (bib. 8, pag. 275) „De aceea încă „Textele Piramidelor” accentuează numirea lui Seth și faraonii decretează începerea (ca metodă de calcul al timpului) anului lui Seth” (Saturn, Seb).

2. SATURN

Saturn a urmat la domnie după Uran. Se spune că era cel mai mic copil al lui Uran și nu se știe cum s-a ajuns la situația aceasta, deoarece succesorul la domnie trebuia să fie cel mai mare dintre fiii regelui, dar situația este acceptată de toți. Egiptenii îi spuneau Seth, Seth cel negru adică Seth nordicul, iar țara lui era „țara oamenilor negri”, țara nordicilor. Pelasgii îi spuneau Poseidon, în India era Indra, Fenicienii Bel sau El și sub forma de El apare (incorect) și la evrei și apoi în Biblie, Asirienii îl numeau Bal, iar Grecii (Elinii) și Etruscii (Frigienii) îi spuneau Typhon. Nu este neam vechi sau neam apărut în antichitate unde să nu fi fost slăvit Saturn. La geți, se numea Saturn,

Seb, Zamolxe și apoi în era creștină Apostolul sau Sfântul Ilie și era ajutorul lui Dumnezeu, cel care prin ordin divin pedepsea păcătoșii prin arma sa de temut, trăznetul. Se scrie că era posesorul fulgerelor, tunetelor, trăznetelor și chiar și al ploilor. Saturn s-a căsătorit cu nereida Latona, numită Nephtis la egipteni. În tratate Latona mai apare și sub numele de Leto, Cybele iar de pe vremea domniei Herei este numită Marea Mamă, termen incorect pentru români deoarece ea fiind bunica Herei, termenul folosit și astăzi este de Mamă Mare, adică bunică. Saturn a construit o nouă capitală a regatului său, numită astăzi Atlantida, oraș așezat pe deal sau munte ce avea un platou unde și-a construit un palat înconjurat de două diguri de pământ și trei canale, toate circulare și la distanță egală unele față de altele (Critias 113d, pag. 227). Această construcție a fost modificată de Atlas sau poate de Latona. Împreună cu Latona au avut zece copii, iar mai târziu, după ce a câștigat războiul cu Osiris, regatul a fost împărțit la cei zece copii ai săi. După victoria asupra lui Osiris, regatul său avea o întindere, în nord, de la actuala Mare Bering la Atlantic iar în sud de la Golful Bengal, nordul Africii, la Atlantic. Atunci și-a luat sau i-a fost atribuit titlul de IO, stăpân, singurul stăpân, de fapt singurul posesor cu adevărat al titlului de Io, titlu ce prin tradiție l-au avut și domnitorii români. Aparent, surprinde mărimea teritoriului, dar să nu uităm că aveau o civilizație poate mai dezvoltată decât civilizația noastră și pentru acest lucru vin cu următoarele dovezi. În primul rând ei înființau orașe și nu ca în antichitate cetăți și acest lucru spune mult. În orașele lor locuințele aveau mai multe etaje, iar dovada este citatul, când în Thebaida până și locuințele particularilor trebuiau să aibă 4 sau 5 etaje. În India, „Indra (Saturn) este purtătorul unei măciuci miraculoase și al altei arme (Săgeata lui Indra) aruncătoare de jeturi de foc comparate de vechile texte sanscrite cu fulgerele”, citat (bib. 25, pag. 299), deci aveau arme de foc, căci numai dintr-o armă de foc ies fulgere. Tot din același autor, pag. 301, este și „săgeata lui Indra” care avea însușirea de a se întoarce singură în tolba ei, fapt ce putem presupune că aveau avioane. Mai mult chiar Saturn avea și o armă care prin lovitura ei, iradia o lumină egală cu 10.000 de sori, iar acest lucru presupune că aveau și ceva asemănător cu bomba atomică, citez (bib. 25, pag. 301). „Săgeata lui Indra (Vajra), arma principală și temută a zeului, interpre-

tată de mulți ca simplu trăznet natural, este de fapt, ca termen mitologic, mult mai complexă: forța ei de distrugere prin pulverizare, producerea de uragane în timpul zborului ei, faptul că lovitura ei iradia o lumină egală cu 10.000 de sori și însușirea pe care o avea de a se întoarce singură în tolba ei”. În situația aceasta nu ne mai surprinde cum au dispărut Sodoma și Gomora și nici faptul că Enoh (Apocriful etiopian) călătorea prin cer sau după el prin ceruri. Nu se știe când și unde a murit Saturn, dar se știe că a fost înmormântat în Tartar adică în munții Carpați, în Carpații Meridionali. După moartea lui Saturn, vastul teritoriu a fost administrat și condus de copiii săi, cei nouă care mai erau în viață deoarece fiul său Hesperos a dispărut în timp ce urca pe un munte pentru a studia cerul. Al zecelea regat i-a fost atribuit lui Prometeu, fiul fratelui său Iapet. Din cele zece regate, certe sunt: Atlas era rege pe un teritoriu cuprins între munții Alpi și Carpați, teritoriu ce s-a numit mai târziu Atlantida. Cronos era rege în zona Pelasgă, zonă ce cuprindea Italia și Spania actuală ce atunci erau insule și în plus nordul Africii ce atunci se numea Libya. Reea era regină în zona ce s-a numit ulterior Egipt. Vulcan sau Hephaistos, rege în Balcani. Afrodita sau Tyran după frigieni, stăpânea Asia Mică. Artemis sau Pallas-Atena, căsătorită cu Perseu numită și Persana era regină în Caucaz și podișurile din Europa până la munții Ural. În India se spune că primul lor rege a fost Menes. Prometeu, rege în Orientul Apropiat. Dacă Ares a fost copilul lui Saturn, atunci este posibil să aibă regatul în actualul podiș Iranian. Al zecelea regat, regatul din munții și podișurile Siberiei, nu se știe de cine era condus. Întregul regat era condus prin legi, legile lui Saturn, numite apoi, după ce au fost modificate de Hera, „Legile Bellagine”, un cod de 12 legi, legi numite de Carol Lund „Legile lui Zamolxe”. Dovada existenței acestor legi încă de pe vremea lui Saturn, o găsim la Platon în descrierea Atlantidei, citez (bib. 3, pag. 119d) „În schimb autoritatea unui rege față de altul, precum și raporturile dintre ei erau orânduite potrivit poruncilor (legilor) lui Poseidon (Saturn), păstrate în legea lăsată de primul dintre regi (de Uran) și în inscripția pe care acesta a făcut-o pe o coloană de oricalc (posibil arama galbenă), coloană ce se găsea în inima insulei, în templul lui Poseidon (insula, capitala Atlantidei)”. După moartea lui Saturn a urmat la domnie soția sa Latona. În situația aceasta, Latona era Bazilee, adică

rege peste regi (peste cele zece regate), iar titlul de Bazileu l-au purtat și urmașii săi la domnie din neamul Nemuritorilor în afară de Sarmis sau Hermes care și-a atribuit, datorită lipsei lui de modestie și a orgoliului său nemăsurat, și-a luat titlul de Ioan, adică Io = stăpân și An = cerul, adică nici mai mult nici mai puțin ca stăpân al cerului, atribut pe care nici Saturn nu și l-a permis, dar fără a substitui Divinitatea. Acest nume, numele Ioan devine mai târziu, nume de persoană. După moartea lui Saturn, Latona se căsătorește cu Hyperion care nu se știe de unde vine, din ce zonă. Din această căsătorie au rezultat doi gemeni, Apolo și Selene sau Diana, ce mai erau numiți, Soarele și Luna. Nașterea gemenilor, după opinia mea, a fost în actualii munți ai Dobrogei deoarece acești munți atunci erau o insulă și mă bazez pe faptul că și după retragerea apei din Europa, a continuat să rămână în zona Dobrogei cultul lui Apolo, în insula numită Letea (după greci, Leuce), până aproape de era creștină iar insula era socotită sacră de antici la Hiperboreeni. Să precizăm un lucru. Apolo era unul dintre titlurile purtate de marele preot numai în sud, preotul soarelui. Cum Sarmis era și Apolo pentru sud atunci se explică de ce capitala lor Alba Iulia era numită de locuitorii din sud, Apulum iar mai târziu în vremea lui Dromichete, grecii îi spuneau Helix, așa că numele de Apolo apare la mai multe persoane. Aici este vorba de Apolo, fratele geamăn al lui Selene și fiul Latonei. Însuși orașul Sulina, o lungă perioadă de timp s-a numit Selina, orașul Lunei, Selene sau Diana, sora lui Apolo. Datorită prezenței acestor copii, se pune în discuție o nouă reîmpărțire a teritoriului și pentru a evita acest lucru și eventuale războaie între Titani, atunci Titanii l-au omorât pe Hyperion, Apolo a fost înecat în râul Eridan, iar Selene s-a aruncat sau a fost aruncată de pe acoperișul palatului și a murit. Citez (bib. 9, pag. 234) „După ce născu doi copii, pe Helios și pe Selene, ce stârneau admirația pentru frumusețea și cumpătarea lor, se spune că frații Bazileei (Latona) au pizmuit-o din pricina acestor copii și, temându-se că Hyperion va pune mâna pe domnie, au uneltit o îngrozitoare nelegiuire. Ei s-au legat între ei printr-un jurământ și l-au ucis pe Hyperion, iar pe Helios – care era doar un copil – l-au aruncat în râul Eridanos, înecându-l. Când află de nenorocire, Selene, care își iubea peste măsură fratele, se aruncă de pe acoperișul palatului”. Se spune că după acest episod, Latona, Bazileea Latona, a înnebunit și ar fi dispărut

în urma unei furtuni, citez, (bib. 9, pag. 234) „Dar atunci căzu o ploaie puternică, însoțită de tunete, Bazileea deodată dispăru și poporul – zice-se – mișcat din nou de această minune, dădu unor astre cerești numele lui Helios și al Selenei, slăvindu-i totodată; iar pe mamă oamenii o socotiră zeiță și-i înălțară altare”.

RĂZBOIUL LUI SATURN CU OSIRIS

OSIRIS, numit și Dionysos și fratele lui Ammon care era numit și Apollo (mare preot) au fost fiii și succesorii la domnie în regatul sudului după moartea lui Zeus numit Ra de egipteni. El s-a căsătorit cu Isis, sora cea mare a lui Saturn și care logic avea drept de moștenire a regatului din nord, unde era rege Saturn. Citez (bib. 9, pag. 32) „Tălmăcit în grecește, Osiris înseamnă Dionysos, iar Isis răspunde, într-o foarte mare măsură, numelui Demetrei. Iar după ce Osiris a luat de nevastă pe Isis și a urmat tatălui său la domnie, aduse multe binefaceri neamului omenesc”. Osiris a vrut să fie rege și peste ținuturile din nord și vest, ținuturi ce au fost cândva ale lui Uran, iar acum rege era Saturn, și mai mult chiar Saturn era cel mai mic copil al lui Uran, și cu toate acestea a fost acceptat de ceilalți. Acestea, se pare că au fost motivele declanșării războiului, dorința lui Osiris și posibil și a lui Isis, de a conduce întreg teritoriul, prin scuza că are drept legal. Osiris a început războiul, în mod laș, prin a călători prin propriul regat și de a împărți dreptatea, dar în timpul acesta a strâns luptători. Citez (bib. 9, pag. 34) „Egiptenii spun că Osiris, care din fire era un binefăcător și dornic de slavă (prea dornic), a cutureierat pământul – după ce își adunase o mare oaste –, Faptul că Osiris construia orașe, omora sau ierta răufăcătorii și nici faptul că și-a „adunat o mare oaste”, pe teritoriul regatului său, nu interesa pe nimeni și nici nu se bănuia că va fi război.

Osiris a premeditat și a pregătit din timp războiul și acest lucru rezultă din citatele (bib. 9 pag. 34-37) „Osiris, după ce a rânduit – zice-se – treburile Egiptului, ar fi încredințat întreaga putere soției sale Isis, căreia i-ar fi dat sfetnic pe Hermes (nu se cunoaște persoana), fiindcă acesta prin cumințenie îi întrecea pe toți cei din jurul lui. Iar pe Heracles (corect Hercule sau Prometeu, deoarece Heracles înseamnă preotul lui Hera, și cleos = slavă, iar Hera nici nu era născută în acel

timp) l-a numit căpetenia tuturor oștilor țării ce era sub stăpânirea sa, acesta fiindu-i rudă (normal, era fiul fratelui lui Isis, Iapet) și fiind foarte vestit pentru vitejia și vâncioșia sa. Cârmuirea acelor părți ale Egiptului care se află lângă Fenicia și lângă mare, Osiris a încredințat-o lui Busiris, iar pe aceea a ținuturilor dinspre țara etiopilor și Libya (deci încă nu era Egiptul) lui Anteu. Apoi, a pornit din Egipt (corect Idaia) cu oastea lui „să se războiască?”, luând cu sine și pe fratele său căruia elenii îi spun Apolo (în realitate este Ammon)”, iar mai departe, citez „Se spune că Osiris, în expediția sa, pornise împreună cu doi fii ai săi: Anubis și Macedon”, iar lui Apolo „i-au și dat lui denumirea de Musagetul”, citat din bib. 9, pag. 35, (interesant citatul, Apolo înseamnă preot, și, se pare că în nord preotul se numea Misian, dar mai important este faptul că, încă de pe vremea lui Osiris și Saturn, erau Geții, exista deja neamul geților, și ar fi primul neam din Europa cunoscut în istorie, neam care de-a lungul întregii istorii este localizat în teritoriul actual al României)”. Tot Diodor spune că, citez „Îl mai întovărășeau și doi oameni pricepuți în ale agriculturii: Maron, care știa să cultive vița de vie, și Triptolem, priceput în a semăna și secera grâul”.

După ce și-a rânduit armata și regatul, Osiris pornește prin regatul său și cu scopul de a forma o armată numeroasă. După Diodor, traseul lui Osiris a fost: citez (pag. 36) „Apoi, Osiris și-a urmat mai departe călătoria prin Arabia, de-a lungul Mării Roșii (marea de apus, roșul fiind culoarea pentru apus așa cum negru (black) era culoarea pentru nord) și a pătruns până la inzi, ajungând chiar la capătul pământului”, după care „Osiris a mai străbătut și țările altor popoare din Asia și, trecând Hellespontul, a ajuns în Europa. În Tracia (țara aramelor), el l-a ucis pe Licurg – regele barbarilor din părțile acelea, fiindcă îndrăznise să i se împotrivească și lasă în urmă-i pe Maron, care era un bătrân, dându-i în grijă cultura plantelor aduse de el pe pământul trac... Lui Triptolem i-a încredințat apoi grija culturii pământului din Attica”.

Odată cu pătrunderea în Asia Mică și Balcani, Osiris declanșase războiul cu Saturn, deoarece aceste teritorii aparțineau Titanilor, iar ele aparținuseră și lui Uran. În situația aceasta Titanii au fost luați

prin surprindere și de aceea Osiris a putut să pătrundă așa de repede și să ajungă la Balcani, unde s-a dat o primă luptă, cu rezultat nedecis, dar cu multă vărsare de sânge, căci după această luptă munții Balcani mult timp s-au numit munții Hem (Hem = sânge).

În citatul de mai sus este o greșeală. Nu Osiris l-a omorât pe Licurg, din două motive. În primul rând în vremurile acelea teritoriul nu era împărțit în regate, și în al doilea rând nu Osiris l-a omorât pe Licurg, ci Horus (al doilea Dionysos) și acest lucru o spune chiar Diodor la pag. 241, citez „Dionysos (Horus), când a vrut să-și treacă oastea din Asia în Europa, a încheiat o alianță cu Licurg, regele tracilor de la Hellespont. Trecându-și Dionysos în corăbii (pe vremea lui Saturn era continuitate între Asia Mică și Balcani, nu era nici strâmtoarea Bosfor și Dardanele iar ruperea barajului între Ocean și marea Egee, s-a făcut datorită cutremurelor și inundațiilor, descrie și de Platon în descrierea Atlantidei, și acest lucru se întâmpla după primul război al lui Troian sau Atlas cu Zeus) peste Hellespont pe cele dintâi Bacante, ca printr-o țară prietenă. Licurg porunci soldaților săi să le atace în timpul nopții și să le ucidă pe toate împreună cu Dionysos. Dar acesta, aflând de la un localnic – Charops – ce capcană i se întindea (acesta este unul dintre eroii cu care se lăuda Critias la 110b, pag. 223, bib. 3), se îngrozi, deoarece oastea sa era încă pe celălalt țărm și nu trecuse marea decât însoțit de un foarte mic număr de prieteni. De aceea trecu din nou în taină, ca să ajungă în tabăra sa. Licurg le-a atacat pe menade în locul numit Nyseion și le-a ucis pe toate. Dar Dionysos și-a imbarcat oastea și i-a învins pe traci, într-o luptă aprigă; pe Licurg l-a prins de viu și, după ce l-a orbit și l-a chinuit în tot felul, l-a răstignit (bunul Horus, marele zeu). Apoi, pentru a-l răsplăti pe Charops (Kekrops la Platon) pentru binele ce-i făcuse, i-a dăruit regatul tracilor”. Acum înțelegem de ce eroii elini luptau cu hotărâre împotriva lui Atlas. A doua dovadă că Licurg a trăit pe vremea lui Zeus o oferă tot Diodor (pag. 233), când spune de tracul Mopsos care împreună cu scitul Sipylos au învins Amazoanele, și că, citez „El (Mopsos) era alungat din țara lui de către regele trac Licurg”.

După această primă luptă între Saturn și Osiris rămasă nedecisă, dar cu mare vărsare de sânge, s-au petrecut două fenomene. Prometeu (Hercule, Heracles în carte), comandantul oștilor lui Osiris,

a trecut de partea lui Saturn, și, se pare că acesta a fost motivul sau înțelegerea, deoarece Prometeu ajunge rege și are unul din cele zece regate, atribuite de Saturn fiilor săi (în situația aceasta a avut aceleași drepturi ca oricare din fiii lui Saturn). Al doilea lucru a fost folosirea „calului Troian”, unde în interiorul lui printre alții a intrat și Teseu, iar scopul lui era să-l răpească pe Osiris pentru a ajunge la o înțelegere și ca să-și retragă trupele din teritoriul ce era al titanilor. Planul reușește, Osiris este răpit și după ce au trecut Oceanul (apa ce era atunci în Europa), pentru a ajunge în insula sacră, țara Ramilor, numită mai târziu Atlantida, iar după ce au trecut de „promontoriul sfânt (sacru)”, unde era orașul lui Uran, numit în unele tratate Mene sau Mehe, iar după alții Severin (acolo unde era atunci orașul), numit în Diploma Ioaniților și Zeurin, și chiar țara lui Uran, terra Zeurino, iar după scriitorii antici, prin necunoaștere, Osiris a fost dus într-o peșteră, cu toate că la civilizația de atunci nici nu putea fi vorba de așa ceva, aveau alte posibilități, peșteră care după (bib. 12, pag. 985) a fost peștera Coryciu, iar după alții, peștera de pe râul Topolnița. Promontoriul sfânt după (bib. 12, pag. 425) este, citez „Aici în fine pe malul stâng al Dunării se înalță un frumos promontoriu pe vârful căruia religiunea creștină a așezat „Crucea Sfântului Petru”, unde se mai cunoaște încă forma unui scaun tăiat în piatră, și unde există și astăzi simulacrul cel arhaic al lui Saturn (Zalmoxis) tăiat în stâncă vie. Acesta este promontoriul cel sfânt de care amintește Scylax în Periplul mărilor și Orpheu în poema Argonauților”, iar mai departe, citez „Deasupra Vârciorovei se mai cunosc și astăzi ruinele vechii fortificații, numită cetatea Oreva (amintesc că Uran se mai numea și Oran), situată în vârful unui munte de formă piramidală, foarte greu de suit, și care predomină valea Dunării”. Acesta era în vremurile de demult, „Turnul lui Uran (Oran)”, locul de unde se putea vedea și controla o mare parte de ocean, posibil în apropierea orașului reședință al regatului.

Războiul declanșat de Osiris era fără motiv cunoscut sau declarat, iar scopul răpirii era să-i ceară lui Osiris să oprească războiul și să-și retragă trupele din balcani. Se pare că Osiris a acceptat lucrul acesta. Osiris este eliberat, iar odată ajuns în tabăra sa, sfătuit de cei 26 de tovarăși ai săi, reîncepe lupta. Lupta finală s-a dat, după unii „pe malurile fluviului dinspre Arabia (Aramia)” și în cazul acesta ar fi

porțiunea de apă ce lega marea Tethys de Ocean, iar după locul unde Sesostris a ridicat mastabe în cinstea „eroilor egipteni” morți în război, în fosta localitate de pe malurile Dunării din actuala Bulgaria, numită Sostra sau Sustra, localitate care ar confirma, indirect locul bătăliei finale soldată cu victoria lui Saturn. Urmele luptelor din Balcani, au rămas și astăzi prin denumirile existente ca: trecătoarea lui Troian (Atlas) sau chiar localitatea Troian, urme rămase fie din timpul războiului lui Saturn cu Osiris sau al lui Atlas (Troian) cu Zeus. Cert este că Osiris este prins, judecat și apoi omorât. Data morții lui Osiris este pe 17 noiembrie, după (bib. 9, pag. 111), citez „Data morții lui Osiris, 17 noiembrie, coincide cu începutul descreșterii Nilului, când se pornește și vântul din deșert”. Se știe că Osiris după moarte a fost tăiat în 26 de bucăți, deoarece vina morții lui este a celor 26 de sfātuitori ai lui. Cert este că decizia de condamnare a lui Osiris nu a luat-o Saturn deoarece conform tradiției de atunci decizia trebuia luată de „căpeteniile” din vremurile de atunci, și surprindere, prin vot majoritar, lucru confirmat de Platon (bib. 3, pag. 234 Critias) citez „Dintre multele legi mai deosebite cu privire la privilegiile regale, cele mai importante orânduiau ca nici unul dintre ei să pornească vreodată război împotriva altuia, ci să se ajute între ei și, în cazul în care un rege ar fi încercat să răstoarne pe altul, toți ceilalți să-i sară în ajutor celui aflat în primejdie (ca în cazul de față) – dar, întotdeauna potrivit **orânduirii strămoșilor lor**, adică sfātuindu-se împreună cu privire la război și la celelalte treburi. Și, întotdeauna, cel din neamul lui Atlas trebuia să fie conducătorul celorlalți. În schimb, acesta **nu putea să-i ia viața nici unui alt rege, fără să aibă încuviințarea majorității**”.

Scriitorii antici spun că Saturn ar fi stăpânul fulgerelor, tunetelor și al trăznetelor, al fenomenelor meteorologice, lucru greșit dar scuzabil pentru ei deoarece trăiau într-o etapă primitivă și nici nu știau de existența unei civilizații anterioare. În realitate, Saturn a fost „stăpânul” războiului deoarece atât fugerele, tunetele cât și trăznete erau efectele armelor de foc existente atunci. Saturn a fost singurul dintre Nemuritori ce nu a pierdut nicio luptă și poate de aceea Geții l-au socotit Zamolxe iar mai târziu Apostolul Ilie, l-au socotit conducătorul lor și bineînțeles ajutorul lui Dumnezeu pentru a pedepsi păcătoșii cu arma sa de temut, trăznetul. Datorită vechimii credinței, cuvântul trăz-

net, la români, are mai multe înțelesuri.

După acest război, Saturn este stăpânul întregului teritoriu, stăpânul, singurul stăpân al celor două regate, regatele lui Uran și Zeus-Ra și bineînțeles i s-a atribuit pe bună dreptate, titlul de Io. Saturn, sub termenul de Io se găsește și la cei care îl ponegreau, la egipteni, citez (bib. 8, pag. 275) „Seth este invocat în papirusurile magice în felurite moduri, și epicleza (chemarea) sa este variată. Adesea este numită Io”. La evrei (tot pag. 275), citez „Apelația lui Seth, mai sus menționată, IO și Iao, se contopește cu cea a lui Iahwe... Apoi zeul Seth din Biblie, al treilea fiu al lui Adam și Eva (dacă Saturn era fiul lui Adam și Eva, atunci Adam și Eva sunt Uran și Geea), din care se trage tot neamul omenesc cel bun, întrucât descendenții lui Cain erau plini de răutăți și de fapte mârșave. Secta gnostică a sethienilor i se închina lui Seth ca fiu al lui Dumnezeu și antitip al lui Hristos. Secta aceasta gnostică a sethienilor a dispărut însă în secolul al V-lea e.n.”. Aceasta este o dovadă de trecere de la Zamolxe (Seth, Saturn) la religia creștină și o confirmare că toți credincioșii erau fiii lui Dumnezeu, cât și credința geților în Divinitate, aici Dumnezeu încă de pe vremea lui Saturn.

4. ATLAS sau TROIAN

După Uran, Saturn, Latona, cele două foste regate au fost împărțite de Saturn în zece regate mai mici iar conducătorul regatelor, Atlas, se numea Bazileu, adică rege peste regi. Regatul lui Atlas s-a numit Atlantida. Abia acum putem vorbi de Atlantida, care nu este alta decât țara Ramilor, țara unde preoții, după Iordanes (bib. 12, pag. 898), citez „Niște preoți de ai Geților, din clasa celor care îi numesc **Pii**”, o categorie de preoți din țara Ramilor, numiți și Pii – Rami și se pare că de aici derivă și cuvântul piramide, și poate și numărul π . Această denumire pentru o parte din preoți (o clasă a preoților), exista chiar pe vremea lui Filip, regele Macedoniei.

Se știe că la Geți toată știința și cunoștințele înțelepților geți se bazau pe cifră și cerc, iar această gândire este valabilă și astăzi. Mai mult nu se știe, nu știau nici neamurile vecine lor, cu toate că ceea ce a scăpat uimește și astăzi. Ei nu aveau voie să lase înscrisuri despre cunoștințele lor și acest lucru se datora jurământului lor. Se pune între-

barea „ce conține acest jurământ?” și de ce era așa de aspru pedepsit. O parte a răspunsului o găsim la Diodor (bib. 9, pag. 43) „Din pricină că nu le era îngăduit preoților să împărtășească ceea ce doar ei știau, taină pe care nu aveau să o dezvăluie mulțimii, căci mari primejdii l-ar fi pândit pe acela care dădea în vileag celor mulți faptele zeiești”. Dintre „primejdii”, cea mai mare era pedeapsa cu moartea veșnică, moartea veșnică a sufletului, moarte ce poate îngrozi pe orice om. Mai mult chiar, jurământul strâmb, după legile Bellagine, era pedepsit cu moartea, pedeapsă fără drept de apel. Ceva asemănător găsim și la Diodor, pag. 86, atunci când face referire la legile egiptene, citez „Mai întâi, jurământul strâmb se pedepsea cu moartea, pentru că omul ce jura strâmb era vinovat de două nelegiuiri, care sunt și cele mai mari: lipsa de evlavie față de zei și călcarea celui mai puternic legământ între oameni”. După cum ne dăm seama, numai din cele două citate și neștiind adevăratul jurământ al geților și nici ce pedepse erau în plus de nu l-a putut nimeni încălca, înțelegem de ce nu se cunoaște știința geților.

Să revenim la Atlas. El era fiul cel mare al lui Saturn și Latona și a primit de la Saturn unul dintre regate, regatul din țara Ramilor, numit mai târziu Atlantida. Atlas, numit și Troian, Neptun sau Marte iar Homer îi spune „zeul cutremur, deoarece pe vremea lui Atlas s-au produs puternice cutremure”: Faptul că Atlas a fost rege în Atlantida, (se scrie în bib. 12, pag. 1041) citez „După detronarea (moartea) lui Saturn, scrie Platon, imperiul cel mare al lumii vechi împărțindu-se, Neptun căpătase prin sorți teritoriul numit Atlantis”. Ca și Latona era și Bazileu. Atlas s-a căsătorit cu Hesperies, fiica fratelui său Hesperos, cel care a murit în timp ce urca pe munte pentru a studia știința stelelor, citez (bib. 9, pag. 282) „Hesperos a avut o fiică ce se numea Hesperis și pe care a dat-o de soție fratelui său Atlas. De la ea și-a luat numele țara. Hesperis i-a născut lui Atlas șapte fiice, numite după tatăl său Atlantide iar după mama sa Hesperide”. Dintre cele șapte fiice ale lui Atlas, cea mai mare se numea Maya sau Hera. Ele mai erau numite și muze, zâne, Pleiade iar în tradiția populară românească și iele sau sânziene. În timpul domniei lui Atlas „a avut loc unul din multele cutremure ce au devastat Europa, dar de data aceasta a fost urmat de inundații, cunoscut în istorie ca potopul de pe vremea lui Deucalion. Capitala regatului, insula Atlantidei se prăbușește datorită cutremurului

și este acoperită de ape. După aceste evenimente capitala regatului a fost mutată, după unii în zona Buzăului la Colți, iar eu cred că la Alba Iulia și mai târziu am să motivez acest lucru. Atlas era un bun cunosător al științei astrelor, citez (bib. 9, pag. 283) „Atlas cunoștea bine această știință (în carte este astrologia dar în realitate este astronomie), deoarece descoperise – cu multă pricepere – sfera astrelor; și iată de ce s-a crezut că el poartă pe umerii săi întreaga lume”. În vremea lui Atlas se știa că pământul este rotund, cunoștințe ce s-au pierdut mai târziu și astfel se ajunge că pe vremea lui Aristotel să se creadă că pământul este ca o farfurie. După Platon (bib. 12, pag. 344), citez „După Platon, Hyperboreenii au fost cei dintâi, care au considerat universul ca o sferă”, iar faptul că Atlas era rege în Carpații Meridionali, o confirmă Plinius, citez (bib. 12, pag. 345) „că stânca titanului Atlas, pe care se rezază cerul, ca polul nordic al cerului ca osia Hyperboreenilor, cardines mundi (se spune că axa lumii se sprijină pe Carpați, lucru confirmat de mulți scriitori latini)”. Mai mult chiar, latinii și nu numai ei socoteau că cel mai mare munte din Munții Carpați este muntele lui Atlas. Toți anticii, în special cei romani spuneau că geții îl adorau pe Marte, citez (bib. 12, pag. 1022) „După Ovidius, Geții erau adoratorii lui Marte, și întreaga făptură a lor era expresia cea mai fidelă a figurii și a calităților lui Marte”, iar mai departe citez „Geții, scrie Jornandis, au fost în vechime așa de renumiți, încât se spunea că Marte, Zeul războiului, se născuse la dâșii”, și apoi, citez „Reședința lui Marte se afla în munții Geților. El este domnul și protectorul câmpiilor getice”. Dar cine este Marte? De același autor tot la pag. 1022, citez „În cele mai vechi liste egiptene, pe care le aflăm de la Manetho, Marte ne apare, ca domnitorul peste Egipt, imediat după Typhon (Saturn) și Horus”. Se știe că după cel de al doilea război între Atlas și Zeus, când Zeus, Horus și Ammon sunt omorâți de titani, domnia Egiptului după moartea lui Horus, este luată de Atlas. În cazul acesta, sigur Atlas este Marte. De fapt, geții îl adorau pe Atlas, numit de ei Troian, căruia romanii îi spuneau Marte.

În timpul domniei sale, Atlas a purtat două războaie cu Zeus (Olimpianul = Nemuritorul), care era asociat cu Horus și Myrina iar după moartea Myrinei, cu Atena. Primul război a fost descris mai sus. Între cele două războaie au fost cutremure și inundații (potopul), dar a mai fost și cearta între Prometeu și Zeus, motiv pentru care Zeus

l-a predat pe Prometeu lui Troian (Atlas), care era acuzat de trădare pentru ajutorul dat de el lui Zeus în primul război. Cearta între Zeus și Prometeu este descrisă de Eschil, (bib. 12, pag. 295) citez „Că dânsul (Zeus) îndată ce s-a urcat pe tronul părintesc (din Creta), ca să domnească peste zei și oameni, a împărțit toate bunătățile zeilor (nu și Nemuritorilor sau Titanilor care l-au ajutat la câștigarea războiului)”, iar mai departe, citez „De aici o jeloșiă enormă și ceartă în consiliul zeilor între Prometeu și Joe (Zeus)”. După acest episod urmează o încercare de înțelegere între Atlas (Troian) și Zeus la Mecone (Moeciu de azi); care tot la pag. 295, citez „Pe când zeii și oamenii ținuse o adunare comună la Mecone spre a se înțelege despre onorurile și dorințele fiecărei părți. Prometeu aduse un bou mare pentru sacrificiu și propuse ca să-l împartă. Apoi dânsul tăind victima făcu două părți. Într-o parte el puse toată carnea cu intestinele cele bune și grăsimea, pe care le-a acoperit cu burduful boului. Iar în altă parte el puse numai oasele, pe care le-a acoperit cu multă șiretenie cu grăsime albă lucitoare. Prin aceasta Prometeu voia să-l înșele pe Joe (Zeus), ca să aleagă pentru zei partea cea mai slabă. Cu toate că Joe (Zeus) observase îndată înșelătoria, însă fiindcă nu avea planuri bune față de oamenii de atunci, el aleasă cu intenție partea cea mai rea, ca astfel să aibă motiv de răzbunare asupra muritorilor”. De aici înțelegem că Zeus a refuzat pacea cu Troian și deci tratativele au eșuat. Și după acest episod, Zeus îl predă pe Prometeu lui Atlas, care apoi a fost judecat și condamnat, posibil la închisoare. Mitul este altul și este în felul următor, citez (pag. 297) „Această soartă i-a fost destinată de înțeleptul Joe (Atlas), care a legat și ferecat pe columna de mijloc cu catene groase, indisolubile pe astutul Prometeu. Iar asupra lui a trimis un vultur (semnul regal al lui Troian) cu aripi mari, care îi ciupea în continuu ficatul (mânca ficatul, iar pentru a înțelege acest lucru trebuie să fii român, deoarece expresia populară este „că i-a mâncat ficații”, adică i-a creat nenumărate supărări), ce nu se găta niciodată, fiindcă peste noapte, ficatul său creștea iarăși la loc”. În acest timp se pare că Prometeu, în schimbul eliberării, a trecut în tabăra lui Atlas ca aliat în războiul ce va urma.

Regatul, în special al lui Zeus datorită terenului mai jos, a avut de suferit mai mult de pe urma potopului, iar ca rezultat a fost scăderea numărului de ostași, care au plecat să se ocupe fiecare de

soarta familiilor și bunurile lor. De această situație a profitat Atlas și l-a atacat pe Zeus la reședința sa din insula Creta. Acest război, războiul lui Troian a fost de durată scurtă. Zeus, Horus și Ammon au fost omorâți, și astfel se încheie lupta între Zeus și Troian, numit și războiul Troian, iar ce face Homer nu este altceva decât o reluare a vechii epopei și adaptarea ei la războiul pentru ocuparea cetății Troia din anul 1270 î.Hr., deci după multe milenii. Răul lui Homer este că falsifică și nu în totalitate numele eroilor, și creează astfel un amestec greu de limpezit și de separat a celor două epopei.

După această victorie, Atlas îl trimite pe Hercule (Heracles?), să înlăture ultimele rezistențe în teritoriul stăpânit anterior de Zeus, cu o armată alcătuită, citez (bib. 9, pag. 276) „Și, cum oastea lui Heracles era alcătuită din foarte mulți oameni – veniți să lupte de bunăvoie, de pe la toate neamurile”, iar armata s-a format și a plecat din Creta, citez (bib. 9, pag. 274) „Ostașii i-a adunat în Creta, de unde socotise că ar fi potrivit să pornească. Într-adevăr, această insulă era minunat de bine așezată pentru a porni de acolo expediții în întreaga lume”. În această expediție cea mai mare rezistență a fost în teritoriile pelasge, teritoriile stăpânite cândva de Cronos (Gadira la Platon). Hercule din Creta ajunge în Lybia unde se spune că a omorât toate amazoanele. Ura lor împotriva amazoanelor era foarte mare, deoarece fiind femei viteze și bune luptătoare, ele au ucis mulți oameni din teritoriile titanilor, citez (bib. 9, pag. 275). „Pornind din această insulă (Creta), Heracles a navigat spre Lybia”, apoi a trecut în Egipt „Heracles a trecut în Egipt”, iar din Egipt a trecut din nou în Lybia „Heracles străbătu Lybia, ajungând până la Ocean, acolo unde apele sale scaldă Gadeira, și înălță două coloane, pe malurile celor două continente. Apoi – după ce ajunsese pe mare în Iberia – a dat peste cei trei fii ai lui Chrysaor, care conduceau trei oști, așezate la oarecare depărtare între ele. Stârnindu-l pe fiecare dintre comandanții la luptă în doi, Heracles îi ucise și luă cu sine vestitele turme de vaci”. În Iberia „Heracles încredință domnia asupra iberilor celor mai destoinici și mai de neam oameni din partea locului. Iar el porni, în fruntea oștilor sale, către țara celților. Străbătând această țară...”, după care a plecat (pag. 277), „Heracles a plecat apoi, din țara celților și trecu Alpii, pentru a pătrunde în Italia. Drumul era anevoios și greu de străbătut, dar el l-a făcut accesibil armatei sale, care-și purta

și toate bagajele pe spatele animalelor de povară. Apoi, i-a supus pe barbarii locuitori ai acestor meleaguri și, după ce – pentru silniciile pe care le puneau la cale – a omorât căpeteniile obișnuite să măcelărească și să jefuiască oștile ce treceau pe acolo, atunci când ajungeau soldații la vreo strâmtoare, viteazul făcu ca drumurile prin acele locuri să fie sigure pentru urmași. După ce a trecut Alpii și a pătruns – străbătându-l – în acel ținut care este o câmpie și căruia i se spune astăzi Galia, și-a urmat drumul spre Liguria”. Heracles a ajuns la Tibru, după care ajunge în câmpia de la Cume, numită și Câmpia Flegraică unde s-a dat o altă luptă, citez (bib. 9, pag. 278) „Aflând că Heracles a ajuns pe acele meleaguri, Giganții (de fapt, acolo, Giganții se numeau Cyclopi) s-au adunat cu toții și au pornit împotriva lui, înșiruiți pentru atac. Întrucât Giganții erau foarte vâjnoși, s-a dat o luptă crâncenă, iar Heracles – cu ajutorul zeilor (Heracles fiind Nemuritor nu credea în zei) – a putut să-i biruie, omorându-i pe cei mai mulți”, după care (pag. 279) „Mai târziu viteazul, voind să facă (a făcut) ocolul întregii Sicilii”, unde „Pornind apoi cu vacile sale spre interiorul insulei, siculii – băștinașii – i-au ieșit înaintea cu numeroase oști, împotrivindu-se; dar Heracles i-a biruit într-o luptă vestită și a doborât mulți dușmani”. După această luptă „Heracles a trecut din nou marea și s-a reîntors în Italia, unde – înaintând de-a lungul coastei – l-a ucis pe Lacinios, care vroia să-i fure vacile, și l-a omorât fără voie pe Croton”. După Italia, ajunge la Marea Adriatică și apoi în Grecia, citez (pag. 281) „După ce Heracles a dat ocol, mergând pe jos (?), Mării Adriatice, - ajungând pe malurile golfului acestei mări – a pătruns în Epir de unde a pornit spre Pelepones”. După ce a stăbătut Grecia a ajuns în Asia Mică și apoi în India. Acesta era teritoriul stăpânit de Zeus după primul război cu Troian sau Atlas, când anexase Balcanii și Asia Mică, teritorii ce aparțineau de drept și prin tradiție Titanilor.

După acest război, nu se știe cât a mai trăit Troian, dar după moartea sa, a urmat la domnie fiica sa cea mare Maya, fosta soție a lui Zeus. Frapantă este asocierea lui Atlas cu muntele, aproape în toate scrierile anticilor. Muntele cel mai mare este muntele lui Atlas, probabil munții Făgăraș, Atlas s-a transformat în munte atunci când a văzut capul Meduzei etc. Este drept că în limba română, troian înseamnă munte, munte de zăpadă (iarna a rămas întroienit), ceea ce completea-

ză cele spuse mai sus. Atlas citit invers, citit precum vechii egipteni, înseamnă salt sau a sălta, a trece peste un obstacol. Rămâne o enigmă această asemănare. Mai mult chiar, Hera, fiica cea mare a lui Atlas era numită de vechii cretani „doamna muntelui”.

5. HERA

Este fiica cea mare, din cele șapte fete ale lui Troian, numită și Maya, Iera la etrusci, Ana la români (cea mai mare dintre zâne sau iele și cea mai bună) și la vechii cretani prin expresia Diktyнна sau Diktanna, unde Dikte înseamnă sfânt iar Ana este nume propriu feminin și deci Sfânta Ana. Se spune că pentru toți era (cei din sud) numită Ilița adică zeița. Se pare că de la acest titlu apare în nord, în teritoriul Nemuritorilor, al atlanților și apoi al sarmaților (numele vine de la Sarmis, numit în sud Hermes și apoi pentru toți și Apollo), pentru unele neamuri din nord posibila credință în zei. Cert este că de-a lungul istoriei, singura zonă unde nu este credință în zei este zona getică, unde niciodată nu veți găsi înscrisuri (poate asemănări) temple, altare sau expresii populare despre această credință, credința în zei. Mai mult chiar, la români, zeii sunt numiți zmei sau balauri și nu ne mai surprinde că Sfântul Gheorghe a ucis balaurul, posibil Atlas l-a ucis pe Zeus, zmeul zmeilor sau balaurul cel mare. În tradiția populară românească, balaurul are mai multe capete. Dacă stăm și ne gândim, balaurul cel mare, Zeus, avea cinci capete: Zeus, Horus, Ammon, Athena și Myrina iar în primul război și Prometeu. În vremurile acelea, balaurul era simbolul atât pentru război cât și pentru căpetenia lui (cel care a declanșat și conducea războiul). Tot logic este că Sarmis a exclus războiul din existența societății și atunci mai corect ar fi ca „Sfântul Gheorghe” să-l reprezinte pe el, să fie Sarmis. Hermes a fost socotit păstor, a fost decât agricultor, termen de unde se spune că ar deriva din greaca veche, numele de Gheorghe.

Hera, chiar numai din Homer, este o persoană capricioasă, mofturoasă și ambițioasă. Pentru a-și atinge scopul „calcă și peste cadavre” și mai mult chiar nu-și respectă jurământul lucru atunci pedepsit cu moartea, nerespectarea jurământului dat Somnului din Iliada, cântul XIV v. 273-274. Orgoliul peste măsură, chiar dacă este fiică

de rege și bazileu, va genera efecte ce vor persista milenii. Pentru a înțelege aceste efecte trebuie să analizăm organizarea statală (a regatului) până la Hera. Atunci regina se ocupa de administrația teritoriului, teritoriu ce era împărțit în zone numite Băanii, administrate de un laic, numit Ban. În tradiția populară românească, banul este și moneda tradițională cu subdiviziunea sa, paraua. Regele se ocupa de armată și de războaie iar în lipsa luptelor era judecător, dar în lipsa regelui, judecător era regina. A treia categorie socială în stat, preoții, nu locuiau în orașe, erau obligați prin meserie să cunoască calculul timpului, pentru a ști rostul sărbătorilor, sărbători ce aveau, de regulă loc în orașe. Muntele fiind zonă de cult religios, se pare că majoritatea acolo își aveau sălașul. Ei nu aveau atribuții administrative și nici acces în armată, se ocupau numai de problemele religioase. Toată această ordine a fost modificată de Hera și parțial a avut dreptate, deoarece s-a confruntat cu o situație pe care niciun conducător de stat nu și-ar fi dorit-o. Situația dificilă care a început încă de pe vremea domniei lui Troian a fost următoarea. Țara Ramilor, numită de la Atlas, Atlantida era o insulă, o insulă sacră (sfântă) unde sălășuiau sufletele morților după ce treceau Styxul sau Oceanul. După cutremurele și inundațiile de pe vremea lui Atlas, capitala regatului se prăbușește și este acoperită de mâl, fapt ce a trebuit să fie altă locație pentru capitală, iar numele orașului, după datele ce le avem, nu poate fi alta decât actuala Alba Iulia. Mai rău decât atât este faptul că în urma cutremurelor se crează strâmtoarele Bosfor și Dardanele iar apa ce se găsea atunci în actuala câmpie din Europa și nordul Asiei, se scurge în Marea Mediterană, iar Atlantida nu mai este insulă, este un teritoriu ca toate celelalte și-și pierde sacralitatea, fapt ce a generat pierderea credinței și era chiar în pericol existența religiei. Situație grea care trebuia neapărat rezolvată iar rezolvarea ei a fost în felul următor. Din punct de vedere religios, sufletele morților treceau pe tărâmul celălalt, ca și astăzi, dar ca și astăzi nu se precizează unde, ceea ce i-a făcut pe egipteni și după ei alții să spună că sufletele morților (a doua viață) să fie în stele, fără să precizeze care. Paradisul sau Raiul de astăzi atunci era localizat în zona terestră, în Parnas, Câmpiile Elizee sau Walhalla iar cei puri, cei fără de păcat în viața pământească urcau pe munte și fiindcă muntele prin vârful său atinge cerul, ei ajungeau în cer și deveneau ce s-au numit

mai târziu sfinți. Atunci se știa că toți ajung în țara nemuritorilor, iar teritoriul era localizat geografic, se știa precis unde este pe pământ. Mai mult decât atât, atunci nu era noțiunea de Iad, era totuși termenul de iezer ce însemna hău sau ghenă iar cei păcătoși erau condamnați la moartea veșnică prin luarea de către Divinitate a oricărei forme de energie. Termenul de iezer ca semnificație s-a pierdut, iar locul lui a fost luat de Iad, a rămas în schimb numele unui munte, muntele Iezerul și în înscrisuri, citez (bib. 25, pag. 238) „(Gheena) în epoca biblică timpurie, nu era considerat decât un ținut subpământean al umbrelor” iar în cartea lui Enoh (apocriful etiopian XC26) „e amintit un abis, de loc, de la mijlocul pământului”, sau în Biblie, după „Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul”, la pag. 1410, cap. 20, citez „Și diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul (termen getic) de foc și de pucioasă”, iar mai departe, citez „Și moartea și iadul au fost aruncate în râul de foc. Aceasta e moartea cea de a doua (gândire din nou getică, prin filieră misiană): iezerul de foc”. Atunci s-a creat premiza unei religii care într-o oarecare măsură este și astăzi. Religia de atunci în afară de Divinitate (Dumnezeu) și Zamolxe (Saturn) apare și Hera sub forma „Femeia sau Fecioara cu copilul ei divin (Hermes), credință ce a persistat în Creta, mai multe milenii iar dovada este în (bib. 20, pag. 242-243), citez „Văgăuna de pe Ida, la altitudinea de 1534 m, care înainte de a aparține lui Zeus și Nimfelor lui, fusese lăcașul „Doamnei Muntelui și al Copilului ei divin”, iar mai departe „Or, muntele din apropiere, Onykhas, era încă din antichitatea minoică (de pe vremea Herei) lăcașul unui cult pe culmi, după cum Mennies, micul golfuleț din apropiere, era consacrat Diktynei, zeița minoică a muntelui în epoca istorică”. Mai mult decât atât, în Creta unde s-au făcut multe cercetări apare chiar chipul sculptat al reginei și bazileei Maya și al fiului său Sarmis, citez (bib. 20, pag. 239) „Femeile veneau să se roage aici unor concrețiuni calcaroase ce aveau chipul unei mame cu pruncul în brațe. Același tip de idol în peștera lui Hermes și a Maiei la Melidoni (Mylopotamos) și în peștera Vigla de la Keratokampos (Viannou)”. Este posibil ca asemenea reprezentări să fi fost pe întregul teritoriu stăpânit de Hera, care ori nu sunt cunoscute, ori timpul le-a distrus.

În timpul acela, în timpul domniei Herei, apar modificări în structura, administrația, conducerea și chiar în politica statală, modifi-

cări ce au durat milenii, iar o parte din acele modificări există până în zilele noastre. Aceste modificări au fost:

1. S-au transformat Băniile în Dave, adică teritoriul administrat de un Ban, de un laic, s-au transformat în instituții de cult religios administrate de preoți, preoți care până la Maia nu aveau nici un drept politic, administrativ sau militar. Din momentul acesta, preotul avea dreptul să dea sau să-i ia pământurile sau bunurile oricărei persoane care dorește. Preoții care până acum aveau „o bucată de pâine s-au trezit cu munți de cozonac”. Din vremurile acelea, pe teritoriul actual al României avem Dave în loc de Băni, iar mai târziu, mult mai târziu, au apărut din nou băniile dar administrate de o persoană și cu pregătire religioasă, persoană ce a urmat calea (învățăturile) Sarabei sau Va-Sarab, iar titlul de Basarab a fost interzis de Vlad Țepeș.

2. Au apărut Legile Fețiale, legi ce modifică Legile lui Saturn, legi cunoscute până astăzi ca Legile Bellagine, sau vechile legi ale Vlahilor (Blachilor), legi după care de-a lungul istoriei s-au făcut toate legile sau codurile de legi. Legile Fețiale (legile fețelor bisericești), legi care dădeau dreptul numai preoților să declare război sau să încheie pacea. Dacă până atunci războiul era just, acum războiul era și sfânt, iar de acum orice război era și just și sfânt. Este o reprezentare grafică pe Columna lui Traian unde preoții sunt izgoniți din cetate, ceea ce dovedește că preoții nu au participat la războiul dus de Decebal împotriva Romei, cu toate apelurile repetate ale lui Decebal. În cazul acesta războiul era just dar nu și sfânt. Motivul era că Decebal era rege dar nu și preot. Mai târziu când Traian și-a bătut joc de preoți și le-a luat aurul și mai mult chiar le-a interzis și religia, atunci preoții s-au trezit din adormire, căutând o religie care era tolerată de Roma, de fapt aceeași religie dar care se găsea la Esenieni, foștii Misieni din Asia Mică, misieni sau mesieni ce-și aveau originea în Balcani, în provincia numită de Roma Moesia. De fapt atunci romanii au procedat ca și Caesar când împreună cu Sosigene au adus calendarul din Egipt, în anul 46 î.Hr., (calendar ce se folosește și astăzi), când se adaugă o zi la patru ani, pentru a înlocui calendarul getic, calendar existent încă de pe vremea lui Uran, calendar ce avea 13 luni de patru săptămâni fiecare și când se adăuga o zi la patru sau cinci ani, și încă o zi la 500 de ani, zi care corespundea cu prezența vieții și morții a păsării Phoenix, numită

și pasărea titanică și care după unii autori își făcea cuibul în Carpați, în orașul Soarelui. Dacă calculul timpului la geți a fost înlocuit de romani, nu același lucru a fost și cu religia, religie care a continuat cu modificările cunoscute. Degeaba au adus romanii cultul lui Isis cu Horus în brațe, cu toate că Isis murise înainte de a se naște Horus, nu conta asta, conta distrugerea credinței în „fecioara sau femeia cu copilul ei divin”. Degeaba și-au cheltuit romanii bani cu construcția de temple lui Isis și Horus. Eșec total, credința fiind interzisă s-a trecut ușor la credința creștină. Este drept că Augustus interzisese cultul lui Isis și Horus, dar numai în Roma, iar Tiberius a persecutat adepții, dar odată cu Caligula (împărat 37-41), cultul capătă din nou o largă răspândire, citez (bib. 8, pag. 241) „Totuși, împăratul Caligula va înălța un templu al lui Isis Campensis, Misterele și tainele slujbelor făcute în templele lui Isis ne sunt cunoscute bine din descrierea lui Apuleius”. Degeaba îl laudă unii pe Constantin cel Mare care în 313 a dat „Edictul de la Milano”, el a fost obligat să o facă deoarece majoritatea populației din Europa de est credea în Hristos. Mircea Eliade are dreptate, nu Roma a cucerit Dacia, ci Dacii au distrus Roma, prin impunerea sub altă formă a credinței lor. Nu intru în detalii, doar amintesc faptul că Sfânta Ana (Hera) a rămas și în religia actuală ca mama Fecioarei Maria, ori o logică simplă populară spune că dacă nu erau părinții nu erau nici copiii și nici evenimentele ulterioare.

3. Regele trebuia să fie și preot, de fapt era „Marele preot” iar acest lucru dovedește prezența preoților în armată. Urmașii regiilor s-au numit, pentru multe milenii Heraclizi, adică propovăduitori ai credinței în Hera (cleos = a slăvi, a preamări, a lăuda), a slăvi pe Hera și copilul ei divin.

4. Dacă până la Hera era termenul de Hercule, adică un om, un muritor, care prin munca sa, prin inteligența și eforturile sale, ajungea erou și poate și Nemuritor iar mai târziu și zeu, apoi aceste merite pot fi atribuite numai unui preot al Herei și este numit Heracles, termen ce este folosit și de scriitorii antici. Însuși Hercule (Prometeu) apare la antici ca Heracles. Iată cum motivează Diodor termenul de Heracles, citez pag. 267 „Iată, așadar, pentru ce argienii – după ce au aflat cele petrecute – i-au dat copilului numele de Heracles, fiindcă prin Hera el avusese parte de slavă (cleos)”. Deci, cu alte cuvinte, dacă nu

crezi în Hera nu ai dreptul la slavă, iar acest lucru explică metoda de a ajunge erou. Însuși cuvântul erou poartă numele Herei, iar acest lucru completează cele spuse mai sus. În vremurile acelea, totul începe și se sfârșește cu Hera. Dacă nu o slăveai pe Hera, rămâneai un simplu muritor, oricât de multe fapte eroice ai fi făcut. Întâi slava în Hera și apoi recompensa pentru meritele avute. În citat apare și cuvântul „argieni”, greci, foști doriani unde cuvântul „arg” înseamnă și țară și câmp (bib. 12, pag. 81), după spusese lui Strabon și Homer.

5. Pentru atâtea avantaje pe care le-a oferit Hera preoților, bineînțeles că ei „au ridicat-o în slăvi” și a fost pusă alături de Divinitate (Dumnezeu), Saturn (Zamolxe sau Sfântul Ilie) pe bazileea Hera numită de români Sfânta Ana iar de cretani Diktana sau Diktina împreună cu copilul ei divin Sarmis sau Hermes.

6. Din timpul dinastiei și dictaturii pe vremea când trăia Hera și datorită laudelor aduse Herei de preoți pentru bunăstarea ce a dat peste ei, au socotit-o pe regină întemeietoare de eră. Atunci, în timpurile acelea era „era” (Hera) lor, acum este era (Hera) noastră. Cuvântul pământ, tera, vine de la Hera, prin vechiul Thera pământ. Dacă noi, românii, spunem la pământ glie, cuvânt ce vine de la Glia, nume atribuit Geei, urmașii pelasgilor folosesc termenul de „tera” și astăzi. Mai mult chiar până și galaxia noastră, Calea Lactee, se numește galaxia Hera. Bazileea Hera nu s-a mulțumit cu pământul, a vrut și o parte din cosmos și nu numai că l-a avut dar îl are și în zilele noastre. Scrierea și nu scrierea obișnuită, populară, scrierea sfântă, hieratică, trebuia să poarte numele ei, iar la egipteni chiar și scrierea hieroglifică. Cuvântul erou, neapărat trebuia să poarte numele Herei. I se spunea Iera iar Ieroi era cuvântul pentru sfânt în limba greacă veche. Preoții, cei care trebuiau să studieze cerul pentru a cunoaște timpul și sărbătorile, nu au uitat nici pe surorile Herei și li s-a atribuit grupul de stele numite Pleiade, șapte fiice a avut Atlas, șapte stele trebuiau să fie. În scrierile anticilor apar de regulă ca muze, care după Diodor, pag. 264, citez „Ne încredințază că Muzele ar fi odraslele Cerului și ale Pământului”, ori, fiii cerului și ai pământului erau toți cei din neamul Nemuritorilor, iar la pag. 265, citez „Li se spune Muze, de la cuvântul „myein”, care vrea să spună că-i inițiază”. Deci, fiicele lui Atlas inițiau, ofereau cunoștințe pe care numai ele le cunoșteau. Muza Urania, ne inițiază în tainele religiei

de atunci, posibil încă de pe vremea lui Uran, citez „Urania își datorează numele faptului că acei care au fost educați de ea se înalță cu sufletul până la ceruri (uranos), prin renumele lor și ajutați fiind de puterea gândirii”, cu alte cuvinte, prin rugăciune, obicei ce se păstrează și astăzi la creștini, având o durată în timp de 10000-15000 de ani. Aceeași durată de timp o mai are și obiceiul pentru creștinii ortodocși de a purta iconițe, citez (bib. 9, pag. 113, pct. 144) „Erau preoții care purtau la procesiuni mici iconițe ale zeilor (termenul de zei era obicei numai pentru cei din sud, pe când în nord, la Nemuritori erau sfinții)”. Mai sunt și alte urme ale existenței Herei pe pământ, pe care nu le mai enunț.

De la numele ei de Maia, au rămas în istorie filosofia și credința în Maya ale locuitorilor din India. Numele de Maya este prezent și în America și nu este exclus că din vremea aceea să fie concepția construirii piramidelor în trepte. Cert este că în istoria vechilor locuitori ai Americii era credința „în marele zeu alb” care i-a învățat multe lucruri bune, probabil Hermes, iar regii lor aveau obligația să administreze bine regatul atunci când va reveni. Sărmanii spanioli nu înțelegeau de unde vin aceste aprecieri și atâta bucurie la venirea lor, ei nu știau ce înseamnă cuvântul Maya. Chiar și luna calendaristică mai poartă numele ei.

Hera a rămas în amintirea românilor prin câteva localități ce-i poartă numele, prin unele terminații de cuvinte ca: munte-an, olte-an etc. la masculin, iar la genul feminin prin Ana sau Anca, exemplu, olte-ană, sau olte-ancă, munte-ană sau munte-ancă etc., și a mai rămas prin numele feminin Ileana, nume compus din Ile sau Ilu ce la sumerieni însemna zeu iar în nord era sfânt, și Ana, nume de persoană, iar acestea două înseamnă în nord Sfânta Ana iar în sud apare ca Ilița (zeiță), Ile – Ana (zeița – Ana), nume ce în popor se mai spune și Elena. Se pare că tocmai acest nume de Elena l-a făcut pe Homer să facă o asemănare între răpirea Elenei din Troia și răpirea Herei (Elenei) de către Zeus și să modifice epopeea războiului Troian (Atlas) cu un război dus într-o amărâtă de cetate din Asia Mică, numită Troia, cetate ce era supusă Asirienilor care la rândul lor erau supușii egiptenilor încă din 1972 î.Hr., după ocuparea lor de către Sesostriș I, faraonul Egiptului. Dovada că cetatea Troia era supusă asirienilor o oferă Diodor (bib. 9, pag. 152) citez „Priam, care domnea în Troia și era supusul regelui

asirienilor, fiind copleșit de război, porni o solie, să-i ceară ajutor. Teutamos i-a trimis zece mii de etiopieni și tot atâția locuitori din Susiana, împreună cu două sute de care de luptă; în fruntea acestei oștiri el rânduind pe Memnon, fiul lui Tithonos”. Pentru numele Ileana sunt două posibilități. Ori s-a vrut substituirea atribuțiilor lui Zamolxis (Ilie) cu Hera (Ana), posibil marea preoteasă Ana, ori pentru folosirea numelui de Sfânta Ana prin Ilie (sfânt) și Ana (Hera). Nu sunt dovezi, dar nu se poate crede într-o naștere „spontanee”, nici chiar pentru un cuvânt.

Saturn se mai numea și Seb iar localitățile cu nume de Sebeș sunt vechi așezări ce poartă numele lui Saturn. Mai mult chiar, vechiul cuvânt Sibiu sau Sibiu ce însemna pământ iar la Diodor (pag. 431) Siberiei sunt oameni bogați, iar la pag. 229, citez „Se mai spune că Medeea i-a condus pe Argonauți în incinta sacră a lui Ares (Troian, Atlas), aflată la o depărtare de șaptezeci de stadii față de cetatea ce se numea Sibaris (vechiul Sibiu) și unde era palatul regelui colhidienilor”. În România sunt multe localități ce poartă numele lui Saturn de Seb, iar originea numelui se găsește în urmă cu multe milenii.

În concluzie. O banală muritoare care era regină și bazileea ce posedea un orgoliu peste măsură, într-o dictatură, poate cea mai crudă din istoria omenirii, unde și-au pus umărul și preoții ca drept mulțumire pentru marile avantaje pe care le-a dat lor Hera și care de-a lungul multor milenii nu au vrut să renunțe la ele, iar aceste avantaje au dus societatea, în timp, la primitivism.

Metoda ce a dus la primitivism o oferă chiar Hermes, Mercurius, Trismegistus, Mare Preot și Rege peste cele două Sarmatii (numele vine de la Sarmis = Hermes, cele două regate, cel din nord și cel din sud), citez „Așadar, ferește-te de mulțime, astfel încât vulgul (mulțimea) să poată fi ținută în frâu cu ajutorul ignoranței, sau chiar prin frica de necunoscut” (Bib. 31, pag. 213). Iată cum s-a putut distruge o civilizație prin confiscarea cunoștințelor de către preoți și înlăturarea culturii și științei din rândul populației. Timpul a dovedit valabilitatea acestei teorii și astfel că în decurs de milenii se ajunge la primitivism, cu toate că, din punct de vedere religios, ignoranța era cel mai mare păcat, era cel mai mare chin al sufletului, componenta divină pe pământ, dar ce conta asta, bunăstarea scuză mijloacele, exclude civilizația și chiar simțirea cu toate că preamăreau și preaslăveau această

simțire și cereau mulțimii să o respecte, fiind unul din punctele forte ale religiei lor.

Hera nu a uitat nici pe fostul ei soț, Zeus, care a avut și el parte de preaslăviri de a ajuns în unele scrieri ale anticilor, să fie tatăl Atenei, Isis, Osiris, Seth (Saturn), Latona (Nephis) și alții, chiar dacă ei trăiseră cu mulți ani înaintea lui Zeus Olimpianul, nu conta asta, „pictura rămâne”.

După revenirea ei în zona getică și după moartea lui Zeus nu se știe dacă Hera s-a mai căsătorit sau nu.

Sunt dovezi că, după dispariția capitalei geților și a regatului lui Atlas situată pe o insulă, este drept artificială, din teritoriul atunci al lui Saturn apoi al Latonei și Atlas, teritoriu numit de Platon Atlantida, de fapt numită insulă, dar în realitate erau mai multe alte insule care formau țara Ramilor, iar după distrugerea ei, capitala regatului s-a mutat la actuala Alba Iulia, numită atunci Alba Ilia, și pentru acest lucru mă bazez pe faptul că este un nume compus din două cuvinte ce au explicație logică fiecare.

Cuvântul „Alba”, derivă de la îmbrăcămintea „înălților prelați”, care obligatoriu trebuia să fie de culoare albă, culoarea purității sufletului, citez (bib. 20, pag. 387) „numele lui Albul evocă veșmântul castei preoților și preoteselor”. Culoarea albă era și culoarea soarelui, a luminii, a vieții și de aceea orașul s-a numit „orașul soarelui, orașul lui Apollo (fiul Herei)”, Apulum. Faptul că era orașul soarelui și capitala regatului lui Atlas, este enunțat și de Homer în Iliada, cântul VIII, v 197-200, pag. 168, citez „Vai tu puternice zeu, Cutremurul lumii (Atlas), cum oare / Inima nu ți se frânge că pier pe câmpie danaii / Ei care tot îți aduc în orașul **Helica** și-n Eghe / Daruri frumoase și multe...”. Nu se cunoaște localizarea orașului Eghe, dar Helica este denumirea pentru soare în vechile timpuri în zona Asiei Mici, de unde, apoi, derivă cuvântul Helix. Faptul că orașul se numea pe vremuri, cel puțin pentru o perioadă (nu se poate preciza mărimea perioadei), Apulum, Apollo, este cunoscută și certificată de arheologi. Mai mult chiar, în anul 300 î.Hr. când Dromichete îl învinge pe Lisimah, iar prinșii sunt duși în orașul Helix (Helis), după macedonieni, orașul soarelui, orașul fostului rege și bazileu Sarmis, Hermes, numit și Apollo (Apollo era preotul soarelui), capitala lor. Pentru a confirma cele spuse mai

sus, citez (bib. 10, pag. 115) „Opt ani mai târziu, Lisimah conduce personal o nouă ofensivă în ținuturile din N. Dunării. Geții se retrag în fața armatei invadatoare pustiind totul în cale. Undeva în Câmpia Munteană, armata lui Lisimah, istovită, cade într-o cursă, monarhul însuși fiind făcut prizonier și dus la Helix, cetatea de scaun a lui Dromichete”, iar acest oraș Helix nu poate fi decât actualul oraș Alba Iulia. Faptul că regele Sarmis (Hermes) fiul lui Zeus, este „uns” ca preot, preotul soarelui, deci Apolo, este enunțat de (bib. 20, pag. 222), citez „În perioada clasică se povestea că Apolo, zeul păstor, fiul lui Zeus, fusese purificat (probabil botezat, deoarece din toate timpurile botezul sau spălarea erau socotite ca prima treaptă de inițiere, apoi introducerea într-o nouă doctrină, un alt fel de gândire a realității era numită „schimbarea la față”, iar a treia treaptă de inițiere era, ceea ce se numea „privirea de sus”, adică să poți vedea cu puterea minții ce nu poți să vezi cu ochii) în defileul Samaria (din Creta) și că acolo se unise cu fiica lui Minos, Akakallis (numită și Afrodita). Peșterile minoice ale lui Hermes, și el divinitate pastorală, puteau fi văzute la Patsos și Melidoni”. Sarmis care era rege la geți, prin această „purificare” devine și preot, devine Apolo.

Al doilea cuvânt, Ilia, se explică prin faptul că în zonă mai sunt și alte localități ce poartă numele lui Ilia, nume purtat la geți de Saturn, Zamolxe sau Ilie, cel care în concepția populară, în unele zone încă mai păzește „porțile raiului”, Rai unde pot intra numai cei fără de păcat, sau cei purificați și de unde pornesc în viața pământească „oștile cerului”, ce pe vremuri erau conduse de Saturn. Ilia (Ilie) era și numele lui Saturn, și de aici se poate trage concluzia că la început, pe vremea lui Atlas, orașul era orașul lui Zamolxe, pe vremea Herei era orașul Herei (Ilia, Ilița = zeiță), ca apoi același oraș să devină, pe vremea lui Sarmis, orașul lui Apolo numit Apulum. Cert este că romanii i-au schimbat denumirea din Ilia în Iulia, deoarece din familia Iulia era Caezar, iar în perioada imperiului când a apărut o cometă s-a crezut că această cometă purta sufletul lui Caezar în drumul lui spre stele și deci Caezar era și el un zeu, era Ilia, iar familia sa nu putea fi mai prejos de familia lui Atlas, Hera sau Hermes. Alba Iulia, orașul alb, orașul reședință al înalților prelați din timpurile acelea, după ce în vremurile anterioare a fost Deva și nu se știe nici până astăzi de ce a

fost nevoie de această schimbare, capitala religiei și a regatului condus succesiv de Troian, Maya și Sarmis, regi geți din țara Ramilor, numită de Platon și Atlantida. A nu se confunda Alba Iulia cu Belgradul, tot orașul alb, numit alb deoarece orașul era văruiat în alb de locuitorii acestei așezări.

După Hera a urmat la domnie copilul ei divin Hermes, Apolo, numit la geți Sarmis.

HERMES, SARMIS sau APOLO

Născut divin ca fiu al lui Zeus Olimpianul și al Herei, fiica lui Atlas, numită de cretani Diktana (Diktina sau Diktiana) sau în traducere „Sfânta Ana”, după moartea Herei, Sarmis devine rege și bazileu. Prin naștere după tată avea dreptul să guverneze regatul din sud, iar prin mamă avea același drept și pentru regatul din nord. Sarmis fiind rege era și Marele Preot după noile legi, Legile Fețiale, pentru regatul din nord unde era o altă credință și chiar o altă religie, iar prin „purificarea de la Samaria” (citatul de mai sus), a devenit și Marele Preot pentru regatul din sud și a primit titlul de Apolo, titlu ce pentru cei din sud era zeul soarelui. Ce să mai vorbim, se născuse divin, a avut o mamă cu un orgoliu peste măsură, iar preoții îi alimentau grandomania. Și-a luat chiar titlul de IOAN, stăpân al cerului (Io = stăpân, An = cerul), iar fără voia lui nu se făcea nimic pe pământ. Poetul Ovidius, în Fastele sale, ne înfățișează pe Ianus (la Pelasgi) rostind următoarele cuvinte: „Tot ce vedeți, cerul, marea, norii și pământul stau sub mâinile noastre, și le închidem și deschidem. Eu unul singur am dreptul să învățesc popul cerului. Eu veghez la porțile cerului,, însuși Joe nu poate să intre și să iasă fără voia mea”, și tot Ovidiu mai spune „Ianus era păzitorul porților cerului (aceste atribuții erau ale lui Zamolxis, Saturn sau Ilie), el închidea și deschidea mările (atribuții ale lui Saturn și apoi ale lui Neptun sau Atlas), el era părintele izvoarelor și râurilor”, (bib. 12, pag. 618). Și asta nu este tot, a vrut și a avut mai mult, citez (bib. 12, pag. 618) „După cum scrie Macrobiu, în timpul domniei lui Ianus (Hermes, Sarmis) toate casele erau cuprinse de religie și virtuți – o epocă cu moravuri fericite (?) – pentru care i se decretaseră onoruri divine. Ianus a fost cel dintâi care a întemeiat temple în Italia și a introdus ritualuri pentru serviciile

divine. Din această cauză, la ceremoniile religioase, Ianus era invocat întotdeauna cel dintâi în rugăciuni, ca prin dânsul să se poată apropia de divinitatea căreia i se aduceau sacrificii. Sunt unii, continuă Macrobiu, care spun că Ianus este unul și același cu Apolo”.

Dacă pentru Rami era Ioan, pentru Pelasgi, după Herodot, lib. VII 94; VIII 44 era Ion, iar din timpul domniei lui Sarmis, în scrierile anticilor, Pelasgii se vor numi Ionieni... Mai târziu, Romanii, în cinstea lui Hermes, numit Ion sau Ianus îi acordă o mare sărbătoare care există și astăzi, citez (bib. 12, pag. 619) „În onoarea lui Ianus, Romanii consacrară ca lună a lui, Ianuarie. Sărbătoarea sa principală era stabilită pe ziua de 7 Ianuarie”. Eu ca ortodox, mă întreb ce să cred? Să cred în esenianul Ioan Botezătorul sau să cred în Ioan (Hermes, Sarmis) care a fost purificat (botezat) la Samaria probabil în apele Iordanului (azi Platanias-Keritis) din Creta. De fapt este o continuitate a religiei cu modificările de rigoare, iar cauzele ce au generat aceste modificări încă nu le cunoaștem. Dacă ar fi să-l credem pe Lactantius (260-325 d.Hr.), (citatul este menționat la alt capitol), profesorul copiilor lui Constantin cel Mare, atunci Hermes credea în Dumnezeu, deci credința în Dumnezeu are o vechime de 10000-12000 de ani.

Hermes era cel care conducea sufletele morților (umbrele oamenilor vii) în Paradis (Odiseea, cântul XXIV, v. 1-20).

În literatura antichității, Hermes mai este numit și Mercur sau Armis, Armis cel cu două fețe, justificată expresie deoarece fiind rege al celor două regate trebuia să aibă grijă de toți supușii săi. Cu o față era către cei din sud și cu alta la cei din nord, deci el fiind același, aceleași drepturi trebuiau să fie pentru toți.

În timpul domniei lui Hermes, apare pentru o parte dintre locuitorii din Europa titlul de Hiperborean, chiar și faptul că Hermes este hiperborean, citez (bib. 12, pag. 80) „Chiar și locuitorii din Crotona, celebru oraș pentru puritatea moravurilor sale, Apolo, după cum scrie Aristotel, avea epitetul de Hyperboreu”. De fapt grecii au împărțit locuitorii fostei Atlantide în două tabere. Noțiunea de Hiperboreeni (boieri puternici) era cunoscută încă de pe vremea lui Saturn, dar atunci era valabilă pentru toți locuitorii din nord.

Apolo (Hermes), era socotit un bun țințaș cu arcul, iar după (bib. 12, pag. 1034), se spune că „Săgeata lui Apolo, cu care ucisese

Cyclopîi (Giganții din nord se numeau Cyclopi în sud), care fabricaseră fulgerele lui Joe, a fost îngropată în munții Hyperboreilor (Carpați), după cum spun legendele vechi”. Este și logic să fie așa deoarece capitala regatului era la Alba Ilia. În Alba Ilia venea și pasărea Phoenix, pasărea titanică, odată la 500 de ani, pentru o zi, zi în care se naștea, trăia și murea, zi care apărea în plus în calculul timpului la geți. Pasărea Phoenix venea întotdeauna în orașul soarelui, orașul strămoșilor ei.

De la Sarmis (Apolo, Hermes etc.) până astăzi au rămas trei denumiri: Marea Sarmatică, fostă Marea Atlantică, azi câmpia română din sudul României, Sarmisegetuza (Getul Sarmis), locul unde se găsește cel mai precis calcul al timpului cu un minus de o secundă la 71,84 ani, la un calcul de 5512 ani, sau la o eră, față de calculul actual (fostul calendar egiptean), când suntem înaintea timpului cu 11,233 minute pe an.

Socotesc că așa-numitele cetăți din munții Orăștiei sunt de fapt observatoare pentru a studia cerul, care după opinia mea, după poziția lor, trebuie să corespundă cu poziția Pleiadelor și mai greu de crezut cu poziția Ursei mari sau Ursei mici (Carul mare sau Carul mic). Zidurile ce înconjurau aceste observatoare aveau scopul de a feri pe cei care fac observații de animalele sălbatice și nu rolul de apărare în caz de război. În sfârșit, al treilea nume este al actualului oraș Alba Iulia, fostul oraș Apulum, orașul soarelui. Apolo mai avea un templu în insula Letea unde Apolo, după greci, își petrecea iarna, iar alți autori care spun că Apolo venea la Letea la 19 ani, perioadă ce mai târziu s-a numit „ciclul Meton”, perioadă când la 19 ani tropici solari sunt circa 19 ani lunari, 7 ani de 13 luni și 12 ani de 12 luni sinodice. Posibil că pentru aceste construcții, sau poate pentru a satisface orgoliul lui, a fost numit „paznic la porțile timpului”, iar atunci timpul era „tabu” deoarece reprezenta, printre altele și existența, ori atât materia cât și energia au și ele o viață și o moarte a lor, au o existență, au un timp al lor, un timp ciclic de naștere, viață și moarte și de aceea timpul era măsura lor și totodată măsura cosmosului. Astăzi timpul este unitate de măsură a energiei și tot astăzi socotim că eternitatea nu are nevoie de timp.

Sarmis (Hermes) ca și Prometeu (Hermes) au rămas în istorie ca fiind singurii ce au fost numiți „de trei ori mare”, adică „trismegis-tul”, rege, profet și înțelept, iar Sarmis și prin prezența caduceului. Când

Fețiali, preoți din clasa Pi – Rami ofereau adversarilor caduceul și sabia să aleagă, caduceul însemna pacea, înțelepciunea iar sabia însemna război.

Sarmis a înființat mai multe orașe, multe nu sunt cunoscute sau timpul le-a distrus. În Egipt a înființat Theba, numit la început Herapoliș, în amintirea mamei lui iar citatul este enunțat deja. Menționez că Theba în limba cretană înseamnă movilă, citez (bib. 20, pag. 147) „Pe de altă parte, poate fi luată în considerare și răspândirea numelor comune ca Thebe (movilă), în Troada, Beoția, Creta”. Dacă Theba înseamnă movilă atunci ea poate însemna și grădiște și munte și toate sunt pentru cultul religios. Înlocuirea literei T cu litera D chiar și în antichitate este cunoscută și atunci din Deva se ajunge la Teba și de aceea Platon spune că Ramii aveau cetatea cu 1.000 de ani mai veche decât egiptenii. Sarmis a mai construit și orașul Karnak, după cum ne spune Diodor (pag. 33), citez „Egiptenii povestesc că Osiris (confuzie cu Hermes) a înălțat părinților săi, Zeus și Hera, un templu vrednic de pomenit, atât prin măreție cât și prin bogăția lui”, iar acest templu la pag. 110 se spune, citez „Este vorba despre marele templu de la Karnak, care a fost refăcut de un șir de faraoni”. După cum se vede, Sarmis a înființat și construit toate instituțiile de cult religios din Egipt, cu care s-au mândrit și se laudă astăzi egiptenii. Odată cu Hera și Sarmis (Hermes), s-au modificat religia și credința oamenilor, modificări ce au durat până după nașterea lui Hristos, iar o parte din ele, cât și din credința dinaintea lor, a rămas și astăzi.

După Sarmis, Dinastia Nemuritorilor continuă prin Heraclizi și Sarabi, Va-Sarabi, Basarabi și prin Geții și urmașii lor ce au existat și există în țara ce astăzi se numește România.

RĂZBOIUL LUI SESOSTRIS CU IORGOVAN

Această temă va crea discuții și dispute. Este logic să fie așa, deoarece o parte din temă se bazează pe legendele românilor. De atunci au trecut 4000 ani. Transmiterea legendelor se face pe cale orală. Orice povestitor adaugă sau înlătură ceva din existent. Contează un lucru, toate păstrează sâmburele de adevăr!

Lucrarea are două părți:

În prima parte este rezumatul luat din lucrarea lui Diodor din Sicilia prezentat în ale sale Istorii, iar a doua parte se bazează pe legendele populare românești care, eu cred că au legătură cu acest eveniment.

Tatăl lui Sesostris, faraonul Amenemhet, care a domnit între anii 1991-1962 î.Hr., a avut un vis, în care copilul lui devenea stăpânul întregii lumi. Visul s-a adevărit deoarece el este cel ce a cucerit un teritoriu foarte mare fiind depășit doar de Saturn, Latona, Atlas, Hera și Sarmis iar după el poate de mongoli.

După (bib. 12, pag. 977), citez „După Herodot (II, 103), Justin (II, 3) și Strabon (XV, 1, 6), Sesostris a fost cel dintâi rege egiptean, care a subjugat toate popoarele Asiei, pe care le ajunsese, apoi din Asia a trecut peste Hellespont în Europa, și a supus pe Thraci și pe Scyți”. Este drept că în Balcani au fost trei mari războaie, poate cele mai mari din istoria omenirii chiar și prin numărul de luptători pentru vremurile acelea, care după unele înscrisuri sau după mărimea teritoriului de unde se puteau strânge oameni, depășeau 300.000-500.000 de oameni. Primul mare război a fost între Osiris și Saturn, al doilea între Atlas și Zeus iar al treilea între Sesostris și Iorgovan (Iorgu-ban), ajutat de Novac și Balaban (Banul din Bala) și toate aceste războaie au depopulat peninsula Balcanică și mai puțin Asia Mică. După războiul

lui Sesostriș, a trebuit să treacă 700 de ani și s-a terminat prin cucerirea ultimului bastion egiptean, chiar dacă aparent era sub control asirian, căderea cetății Troia din anul 1270 î.Hr. În această perioadă s-a făcut și repopularea teritoriilor ce anterior erau sub control egiptean. Poate această asemănare cu războiul între Troian și Zeus, l-a făcut pe Homer să modifice vechea epopee, epopeea războiului Troian, care s-a soldat și ea cu victoria geților (a Blachilor) așa cum a fost și victoria asupra lui Sesostriș. Despre victoria geților asupra lui Sesostriș, victorie categorică, ne spune (bib. 12, pag. 978), citez „După Valerius Flaccus (Argon V 418), Sesostriș a fost cel dintâi, care a venit cu război asupra Geților, însă, înspăimântat de înfrângerea oștirii sale, el se întoarce repede la Theba pe țărmul Nilului, însoțit numai de puțini ai săi”. După cum am spus mai sus, el nu a fost primul rege sau faraon al Egiptului care a avut război cu Geții, dar a fost primul care a trecut Dunărea și cel care a avut cea mai rușinoasă înfrângere.

Felul cum s-a pregătit această campanie este descris de Diodor din Sicilia. Se zice că totul ar fi pornit de la un vis ce l-ar fi avut tatăl său, faraonul Amenemhet din dinastia XII (1991-1962 î.Hr.), citez (bib. 9, pag. 66) „Unii scriitori istoricesc că, la nașterea lui Sesostriș, tatăl său l-a văzut în vis pe Hephaistos (Vulcan) car i-ar fi dezvăluit cum că, într-o bună zi, copilul care se născuse avea să ajungă stăpânul întregii lumi. Iată, deci, pentru ce taică-său l-a crescut în tovărășia acelor copii de-o vârstă cu el, pe care i-a învrednicit de o aleasă creștere, asemenea unui rege, pregătindu-l spre a deveni cândva cuceritorul lumii. Odată ajuns la vârsta bărbăției, Sesostriș – încrezător în proorocirea ce i-a făcut zeul – începu să pregătească expediția pomenită mai sus”. Pasul următor a fost că, citez din Diodor cartea I, cap. 53. „La naștea lui Sesostriș, tatăl său a săvârșit o faptă măreață și demnă de un rege. Adunând din tot Egiptul copii care se născuseră în aceeași zi ca și fiul său, le-a dat la toți dădace și învățători și a hotărât să fie crescuți la fel ca și fiul său și să primească aceeași bună creștere. Căci era încredințat că acești copii care vor trăi laolaltă unii cu alții, ducând aceeași viață, din care trebuia să lipsească prefăcătoră, vor fi la vreme

de război cei mai credincioși tovarăși de luptă ai feciorului său. Punându-le din belșug la îndemână tot ce trebuia, i-a obișnuit în același timp pe tineri cu felurite exerciții fizice, ca să-și deprindă trupul cu osteneala. Nici unuia dintre ei nu-i era îngăduit să se atingă de mâncare înainte de a fi alergat o sută optzeci de stadii (32,4 km)”.

Sesostris, faraon din dinastia 12 care pe perioada războiului este ca regent sau asociat la domnie vreme de 10 ani din 1972 până în 1962 î.Hr., iar în această perioadă a fost războiul purtat de el, ca apoi până în 1928 î.Hr. să fie faraon, după care orbește și se sinucide.

El strânge o armată care, după datele oferite de Diodor este incredibil de mare pentru vremea aceea, citez (pag. 67) „A strâns astfel șase sute de mii de pedestrași, două zeci și patru de mii de călăreți și două zeci și patru de mii de care de război. În fruntea oștii și a fiecărei unități i-a așezat pe cei ce fuseseră crescuți cu el și erau deprinși să lupte, căci încă din copilărie năzuiseră să ajungă viteji. Îndrăgindu-l pe rege ca pe fratele lor, se simțeau cu toții frați între ei. Erau mai mulți decât o mie șapte sute”. Iată cum s-a depopulat Egiptul, iar actualii egipteni nu sunt decât un amestec de neamuri.

La început, cucerește Libia, deci nordul Africii, citez „Apoi, fuse trimis în regiunile dinspre apus, unde, deși era încă tânăr, cuceri cea mai mare parte a Lybiei”. După ce s-a asigurat că nu mai poate fi atacat din vest (Lybia), Sesostris a pornit campania de cuceriri teritoriale, după cum relatează Diodor, citez (pag. 67-68) „După ce și-a pregătit oastea, Sesostris a pornit mai întâi împotriva etiopienilor, așezați la miazăzi de Egipt. I-a înfrânt și i-a silit să-i plătească biruri în abanos, aur și colți de elefant. Trimise apoi, în Marea Roșie, o flotă de patru sute de corăbii, fiind cel dintâi egiptean care construi corăbii de război. Flota lui Sesostris a pus stăpânire pe insulele din acea regiune, cum și pe întregul litoral al Mării Roșii, până în India. El însuși a pornit pe uscat cu armata lui de pedestrași, aducând sub porunca-i întreaga Asie. Sesostris a trecut fluviul Gange și a înaintat prin India până la Ocean (de fapt a fost primul egiptean care a trecut fluviul Gange, deoarece nici Osiris și nici Horus nu au reușit să-l treacă). Gangele a fost trecut, înaintea lui de Saturn, Atlas și Prometeu (Hercule), iar după el de Ram, iar în pământurile sciților a pătruns până la Tanais (Don), un fluviu ce desparte Europa de Asia. Astfel, regele Sesostris a supus

tot restul Asiei (nordul Asiei, inclusiv Afganistanul de azi, cât și Asia Mică), și cea mai mare parte a Cicladelor. Trecând apoi în Europa, el străbătu întreaga Tracie și era cât pe ce să-și piardă oștirea, atât din pricina lipsei de hrană, cât și din pricina greutăților prilejuite de natura ținutului”. Din cauza lipsei de hrană, nici nu poate fi vorba, deoarece era lângă mare iar în pădurile de acolo erau multe animale ca sursă de hrană. Din cauza naturii ținutului, da, deoarece fiind un ținut de deal și munte, Sesostriș nu putea folosi carele de luptă. Ce nu spun preoții egipteni este că Sesostriș a suferit înfrângeri în Tracia, dar fiind bun strateg, a creat al doilea front în zona Siculilor, în sudul Italiei, unde siculii erau aliați spre deosebire de Etrusci cu care a intrat în luptă, ca dovadă, prinșii de război ce au înființat orașul Tura. De neînțeles este faptul că ajungând la Don, nu a atacat populația getică. Este o posibilă logică, și anume că, ori i-a fost frică de înfrângere în lupta cu geții, ori i-a fost frică că va fi atacat din două părți, de geți și de populația din Asia Mică. Aceste greutăți se datorează și rezistenței populației din Balcani cu toate că ajunge la Dunăre, unde în actuala Bulgaria era o localitate Sustra, localitate situată vis-a-vis de Turnu Măgurele, unde s-a oprit cu oștile sale și unde a construit case, posibil mastabe, și prin aceste construcții confirmă faptul că acolo a avut loc lupta dintre Osiris și Saturn, acolo au murit mulți egipteni în luptă deoarece eu cred că știa lucrul acesta așa cum cred că Alexandru Machedon cunoștea cuceririle faraonului Sesostriș și a vrut să-l egaleze, lucru nereușit deoarece din Afganistan datorită ofițerilor lui s-a întors în Egipt.

Se pare că vasele de război au fost ancorate la Sf. Gheorghe. Fiind bun strateg, prin blocarea cu corăbiile a Dunării se împiedica trecerea Dunării de către geți, și în felul acesta se fragmenta o posibilă mare armată, lucru ce putea facilita o victorie mai ușoară.

Sf. Gheorghe era locul cel mai prielnic de întâlnire al lor, indiferent de locul pe unde corăbiile din Dunăre ajung în mare. Se pare că în prima fază, Sesostriș nu a putut să treacă Dunărea în zona Geților, a trecut în Italia, a cucerit Italia, atacând astfel din Vest de-a lungul Dunării și astfel armata geților era prinsă între două fronturi.

Organizarea administrativ-teritorială a populației din Balcani și la nord de Dunăre, era în Băanii, sau echivalentul lor la Daci în Dave. Conducătorul unei băanii se numea Ban.

Eu cred că regele acestor ținuturi era Iovan Iorgovan și asta rezultă din legende, fiind singurul eveniment important petrecut de-a lungul timpului. Titlul de IO pentru conducători sau rege este moștenit de la Saturn și continuat apoi și la domnitorii români ca: IO Mircea Voievod sau IO Ștefan Voievod.

În situația aceasta numele de Iovan Iorgovan ar fi următorul IO – BAN, BANU IORGU. Litera B, transformată în litera V în legendele românești este relativ frecventă. Astfel apare și numele de Radovan, care în realitate nu este altceva decât Banu Radu care în vremea aceea era Banu Craiovei. Menționez faptul că termenul de balaur, folosit în legende se referă la armată, deoarece orice armată în marș pe apă sau pe uscat are aspectul de șarpe sau de balaur, dar același cuvânt este folosit și la conducătorul sau unul din conducătorii armatei respective. Pentru armata lui Sesostris, ca și pentru orice armată, cel mai dificil lucru este să treci un râu sau un munte, deoarece armata sa beneficia și de care de luptă, ori aceste care de luptă trec cu dificultate o apă.

Sesostris coboară pe Dunăre și ca un bun strateg are armată de o parte și de alta a Dunării și corăbii pe apă. Se pare că în zona actuală a Budapestei, armata de pe malul stâng al Dunării a fost învinsă și atunci o parte din armata de pe malul drept trece pe malul stâng al Dunării în dreptul cazanelor, zonă ce era atunci imposibil de trecut cu ambarcațiuni relativ mari și este ajunsă de Banul Iorgu la trecerea Mureșului, fapt ce obligă ca armata faraonului să meargă la Nord, pe cursul râului. Lupta finală pentru acest segment al armatei egiptene, s-a dat la Sf. Gheorghe, când armata egipteană este nimicită, dar scapă cu viață numai siculii și perșii.

Pare curios lucrul acesta, pare de necrezut, dar sunt 3 dovezi:

Prima dovadă este că Sf. Gheorghe a omorât balaurul, iar balaurul era armata dușmană sau conducătorul ei, ori denumirea de Sfântul Gheorghe ne-o oferă Plinius cel Bătrân care a trăit între anii 23-79 d.Hr. și a scris Istoria Naturală.

În această carte, Plinius cel Bătrân scrie că unul din brațele prin care apa Dunării (Istru) se varsă în mare este „brațul Sfânt”. Acest lucru dovedește faptul că brațul Sf. Gheorghe exista deja în vremea aceea „sacru”, era cunoscut în tot imperiul Roman și asta în lipsa altor dovezi care să ateste că această denumire a primit-o mai târziu.

2. În zonă trăiesc și astăzi secuii, acești secui nu sunt decât siculii sau seculii, locuitorii din vechime a jumătății de sud a Italiei actuale și aduși de armata lui Sesostris.

3. În zonă sunt Munții Perșani ori se știe că acolo nu au fost perși. Prin numele existent al munților se confirmă existența perșilor în zonă. Ori aceștia nu puteau să vină decât cu armata lui Sesostris, cunoscut fiind faptul că locuiau dincolo de Don.

Prin existența celor două neamuri, Seculii și Perșii în zonă este posibil ca ei înaintea luptei să fi trecut în tabăra Banului iar armata egipteană să fie nimicită mai ales că nu avea cale de ieșire din zonă. În acest fel explic eu numele localității de Sfântul Gheorghe, sfânt ce a omorât balaurul și a învins armata egipteană. Același nume se găsește și în Delta Dunării pe care îl voi explica ulterior deoarece faptele sunt asemănătoare, deosebirea este că de data aceasta, acolo nu a fost nimicită numai oastea egipteană dar și flota egipteană, după care Sesostris se întoarce în Egipt sub motivul că tatăl său faraonul Amenemhet a fost asasinat. Dacă era așa, atunci nu mai ședea o perioadă de timp la Pelusion. În realitate, așa cum reiese din scrierile latine, Sesostris a fugit de pe câmpul de luptă împreună cu puținii însoțitori ai săi ca să scape cu viață, probabil își pierduse pe undeva curajul. Curajul pe care l-a pierdut Sesostris a plutit și încă mai plutește pe apa Dunării.

Trăind dezastrul campaniei militare, Sesostris se întoarce în Egipt. Un proverb românesc spune că „fuga îi rușinoasă dar e sănătoasă”. Ajuns în Egipt, faraonul fugar Sesostris face ce fac toți lașii, citez (bib. 9, pag. 70) „Când însă regele voia să se ducă în vreun templu ori în vreun oraș, el își deshăma caii de la carul cu patru cai și, în locul lor, inhăma regii și pe alți cârmuitori, pentru a arăta că, după ce înfruntase pe cei mai puternici și pe cei mai viteji, nimeni nu se mai putea măsura cu el”. Citatul dovedește lașitatea lui, deoarece numai un laș umilește pe cei din jur. Umilința este specifică lașilor și este o mândrie a lor. Faptul că Sesostris stăpânea teritoriile cucerite, rezultă și din studiile arheologice din Creta, deoarece Creta a fost mai multe secole tributară Egiptului. Citez (bib. 20, pag. 348) „tributele plătite de keftioți (cretani) funcționarilor și miniștrilor faraonului, fie în Egipt, fie pe coastele siro-palestiniene de sub control egiptean”. Mai mult chiar, în Creta erau și soldați egipteni, soldați negri, citez (bib. 20, pag. 372) „Ca și

cele de la Agia Triada, ele arată soldați stând drepti în fața prințului sau a căpeteniei lor. O frescă din Knosos redă un căpitan alb și soldați din gardă negri”. Chiar și „grecii” au fost sub control egiptean, citez (bib. 20, pag. 348) „Însă textele egiptene întrebuintează formule ca aceea care poate fi citită pe mormântul lui Rekhmare, vizirul lui Tutmes III (1490-1436 î.Hr.): „Acum când domnii pământului keftiot au auzit vorbindu-se de biruințele lui asupra țărilor străine, ei aduc daruri cărându-le în spinare, pentru a-și câștiga suflarea vieții. Ei doresc să se supună Majestății Sale pentru ca puterea să-i apere”. Printre aceștia se numără oameni din Tanaja, adică danaeni din Peloponez. Suveranii egipteni din secolul al XV-lea î.e.n., urmând politica antisemită și de cuceriri a întemeietorilor celei de-a XVIII-a dinastii, și-au instalat domnia pe coastele Palestinei, ale Feniciei și ale Siriei, unde au păstrat dinaști locali transformați în vasali”. Un alt citat confirmă controlul egiptenilor asupra grecilor (bib. 20, pag. 349) „Nu este totul doar o legendă, căci grecii au atribuit întotdeauna egiptenilor înființarea a trei orașe din Argolida, iar faraonul Amenofis III (1408-1372 î. Hr.), la rândul său, se mândrea cu drepturile lui asupra porturilor din Creta, Cythera, Messenia și Argolida”. În felul acesta, nu este de mirare bucuria cuceririi cetății Troia, ultimul bastion al stăpânirii egiptene în Balcani și în Asia Mică.

Iată ce spune Diodor despre plecarea (fuga) lui Sesostis din tabăra din Balcani, cartea I, cap. 57, pct. 6, citez... „pe drumul întoarcerii în Egipt, după noua sa expediție, Sesostis poposise la Pelusion la fratele lui ce-l găzdui pe el, pe soția sa și pe copii, dar totodată puse la cale pieirea lor. Pe când ei se odihneau, dormind din greu din pricina băuturii, fratele lui, Sesosis, îngrămădi în jurul cortului foarte multă trestie uscată pe care și-o pregătise din veme și în timpul nopții îi dădu foc”. Sesostis scapă cu viață. Acest gest al fratelui său dovedește faptul că eșecul campaniei militare era deja la trecut iar fratele lui, viitorul faraon putea fi numit răspunzător pentru acest lucru.

În tradiția populară românească și chiar locuitorii din Cernat, spun și arată o reprezentare (o stâncă) unde, spun ei, Iorgovan a omorât balaurul cu șapte capete. În situația aceasta, se pare, că adevăratul Sesostis a fost omorât acolo, iar ceea ce istoria numește, după acest război, „faraonul Sesostis”, să fie altă persoană, posibil unul

din prietenii lui din copilărie și astfel se explică două lucruri: faptul că fratele lui Sesostris a vrut să-l omoare și asasinarea faraonului Amenemhet I. Conform tradiției populare românești, balaurul cu șapte capete reprezintă, ori conducătorul a șapte armate ori șapte neamuri ce au participat la luptă. Cele șapte neamuri care au purtat război cu geții sunt: egiptenii, etiopienii, asirienii, indienii, balki sau sacii, perșii și nu este exclus ca al șaptelea neam să fie siculii.

Înainte de acest eveniment armata egipteană pătrunde în zona Porțile de Fier în Oltenia. Este posibil ca așa-numitul Sfinx Bănățean, de lângă Bârza și în apropiere de Toplița să-l reprezinte pe faraonul Sesostris.

În România sunt două localități Sfântul Gheorghe, ori în tradiția populară românească, Sfântul Gheorghe a ucis balaurul, ceea ce înseamnă că în aceste localități s-au dat lupte decisive.

În Oltenia, are loc o primă luptă între Balotești și Scânteiești.

După această luptă, legendele povestesc despre armata geților condusă de Novac și de Balaban sau Banul din Bala. Istoria acestor lupte cât și drumul parcurs de aceste armate respectă traseul brazdei lui Novac. Nu este exclus ca Novac și Balaban să fi participat și la lupta de la Sf. Gheorghe deoarece apar în zona Olteniei cu oarecare întârziere.

Resturile armatei venite din Italia, armata cantonată în sudul Dunării trec Dunărea și sunt învinse în luptele ce au urmat. Armata egipteană ce se găsea în zona getică a dorit să treacă din nou Dunărea în Balcani, pentru a se uni cu armata egipteană din sudul Dunării dar armata geților le taie orice posibilitate de retragere, împingând armata egiptenilor în Nord.

Traseul brazdei lui Novac ajunge la Tiriglina, la Galați iar de aici apar diferite variante și anume că Brazda lui Novac ar continua până la Don, lucru posibil deoarece nu tot ce a rămas din faimoasa armată a lui Sesostris a putut trece Dunărea la Galați iar o parte din armata geților a urmărit-o până la marginea teritoriului lor, până la Don.

Logic, după ce armata egipteană sau ce a mai rămas din glorioasa armată egipteană care cucerise lumea, a trecut Dunărea, la Galați, atunci este posibil ca fratele lui Sesostris să încerce să-l omoare deoarece dezastrul campaniei militare era sigur, și mai greu de crezut este că fratele lui nu a participat la lupte.

Ultima luptă dată de regele Ban Iorgu și egipteni a fost la Sf. Gheorghe-deltă, atunci când acest erou Gheorghe, poate regele, poate un general al armatei geților, sau poate o tradiție unde noțiunea de „balaur” era armata dușmană sau conducătorul ei, dar același cu cel care a dat bătălia din Ardeal și care nimicește armata egipteană și aliații ei.

Se pune problema dacă era un drum, un traseu, traseul pe unde trece o armată, lucru care devine obicei în zona României? Părerea mea este că în drumul ei armata chiar și fără luptă avea oșteni care mureau, că acest drum, aceste brazde, acest traseu, era făcut pentru aducerea aminte a luptelor purtate, poate pentru cinstirea eroilor oștirii sau pentru faptul că devine el însuși un obstacol de trecere pentru acest mormânt.

Din legendele românești se pare că am avut lupte în special când armata dușmană trebuia să treacă râuri sau când era oprită să nu ajungă la Dunăre. Aceste localități ar fi la: Terpezița – Dolj, la Craiova în pădurea Radovan, la trecerea Oltului la Brâncoveni, dar în două localități au fost cele mai mari lupte, la Slobozia – Mândra și la Galați lângă Tiriglina. După Slobozia – Mândra nu se mai poate vorbi de o armată egipteană ci numai de resturile ei și tocmai acest lucru i-a determinat să dorească să treacă neapărat Dunărea spre Sfântul Gheorghe – deltă unde erau cantonate corăbiile armatei egiptene, pentru a scăpa cu viață și a se reîntoarce în Egipt sau în țările lor. Cei care au supraviețuit din această ultimă luptă au fost alungați dincolo de Don și s-au stabilit într-un teritoriu numit mai târziu Colchida.

În urma celor enunțate mai sus, apar câteva concluzii:

1. Brazda lui Novac este drumul armatei geților conduse de Novac în luptă și urmărirea armatei egiptene a lui Sesostris.

2. Cele două localități Sf. Gheorghe sunt locurile unde s-au dat bătăliile finale soldate de fiecare dată cu victoria geților în anii 1964-1962 î.Hr.

3. Balaurul în concepția populară a reprezentat de fiecare dată un dușman sau o armată dușmană.

4. Apariția termenului de Sf. Gheorghe poate dovedi faptul că acest nume este folosit cu mult timp înainte de Hristos, mai ales că poporul român este singurul popor ce nu are o dată de creștinizare. Plinius cel Bătrân ne confirmă că încă din vremea sa brațul Sf. Gheorghe era numit „brațul sfânt”.

5. Acest război al faraonului Sesostris, faraon din dinastia a XII-a și care s-a desfășurat între anii 1972-1962 î. Hr. a modificat configurația geopolitică astfel:

- Dispar Summerul, Akkadul, orașele stat ca Isin și Larsa;
- În Asia Mică sunt înlăturați Huriții favorizând apariția regatului Hittit, regat ce la început a fost subordonat egiptenilor și apoi asirienilor, regat ce dispare și el o dată cu distrugerea cetății Troia după unii autori, în anul 1270 î.Hr.
- Teritoriul actual al Greciei a fost depopulat datorită luptelor purtate, iar prizonierii sau prinșii de război au fost duși în Egipt. Grecia este o țară relativ nouă în Europa. Ea s-a format prin anii 1400-1300 î.Hr. din Ramii (dorieni) din nordul Dunării, ionienii din zona dintre Alpi și oceanul Atlantic, locuitori ai Siciliei și jumătății de sud a Italiei actuale și Aheii, locuitorii din jurul Mării Negre, în majoritate sciți.
- O migrație a frigienilor din Asia Mică în jumătatea de nord a Italiei, zonă ocupată de pelasgi care erau și rudele lor, zonă ce atunci era puțin populată datorită războiului. Acești Frigieni se numeau Turii, Ețuri; sunt cunoscuți ca Etrusci și sunt adepții și după ei urmașii zeiței Afrodita, zeiță pe care ei o numesc Turan.
- Egiptul datorită războiului a fost depopulat. Au fost aduși se spune mulți „prinși de război”. Se spune că era un mare număr de persoane numite „prinși de război”, încât pentru vastele lucrări care au fost efectuate, nu s-a folosit niciun egiptean, ceea ce denotă că o mare parte din populația masculină a Egiptului a murit în luptă, iar după război populația Egiptului era în mare măsură „ne-egipteană”. Citez (bib. 9, pag. 69) „Iată prin urmare, pentru ce a pus să scrie pe fiecare din aceste temple următoarele cuvinte: „Nici un băștinaș nu a trudit la această clădire”. Dar ce clădiri

sau temple a făcut Sesostris? Pentru acest lucru citez din același autor, aceeași pagină, „Gândindu-se că mai întâi se cade să li se dea zeilor cinstire, Sesostris a înălțat în toate cetățile Egiptului câte un templu închinat zeității celei mai slăvite din partea locului”, și mai mult decât atât, citez (pag. 69) „Sesostris a mai făcut și mari lucrări pentru a ridica nivelul terenurilor și a strămutat cetăți care fuseseră clădite pe locuri prea joase de la natură”. Numai din aceste citate vă dați seama ce număr mare de persoane străine a ajuns în Egipt și ce gol uriaș a făcut războiul în rândul populației ce a plecat la luptă. Cert este că 3 colonii se cunosc și asta se datorează faptului că s-au revoltat pentru că au fost supuși la munci foarte grele. Citez, (bib. 9, pag. 69) „Se povestește că prizonierii aduși din Babilon s-au răzvrătit, nemaiputând îndura ostentelile pricinuite de greutatea lucrărilor și că, după ce ei au pus stăpânire pe un loc întărit în apropierea Nilului, au pornit să se războiască cu egiptenii și au pustiit pământurile din vecinătate. În sfârșit, după ce li s-a dat încredințarea că nu vor pătimi nimic pentru cele făptuite, s-au statornicit acolo și au întemeiat o colonie, căreia i-au spus Babylon, după numele patriei lor. Se zice că tot așa s-ar fi întemeiat pe malurile Nilului un oraș, care poartă numele de Troia și care poate fi văzut chiar și în zilele noastre”, iar la pag. 118 citez, „Aceeași explicație este valabilă și pentru localitatea Tura, la 10 km de vechiul Cairo. O variantă asemănătoare apare și la Strabon (XVII, 1, 34)”.

1. Troia este formată din urmașii atlanților iar numele vine de la Troian sau Atlas;
2. Tura este compusă din Frigieni;
3. Babilonul unde erau cei mai mulți prizonieri și unde se spune că se vorbeau toate limbile pământului. Se spune că rar se puteau întâlni două persoane care vorbeau aceeași limbă.

- O altă consecință a războiului este faptul că Egiptul se prăbușește iar după 1730 î.Hr. este condus de străini sau Hiksoșii cum le-au spus grecii timp de peste 150 ani. Hiksoșii erau adepții zeului Seth sau Bal adică adepți ai titanului Saturn, succesorul lui Uran la domnie.

În încheierea acestui capitol, eu sunt convins că oamenii din armata lui Sesostris care s-au pierdut sau care au refuzat să continue lupta pe continentul asiatic, sunt localizați astăzi, în ceea ce se numește „mumiile de la Tarim”.

ATLANTIDA DUPĂ PLATON

Pentru a înțelege mai bine ce vreau să spun, redau tot textul lui Platon referitor la Atlantida, atât din Timaios cât și cel din Critias.

Am să explic apoi greșelile din text și dezacordurile ce se găsesc în lucrarea lui Platon. Aceste lucruri dovedesc faptul că această scriere s-a făcut mai târziu, poate mult mai târziu, după dispariția Titanilor, Giganților, Atlanților și Geților și asta s-a datorat faptului că Geții prin jurământ nu aveau voie să-și noteze cunoștințele, ei bazându-se numai pe memorie. La Geți, totul pe Pământ și în Cosmos se poate cunoaște și calcula prin cifră și cerc.

Geții locuiau în Atlantida, iar insula Atlantida era capitala regatului Ramilor, numit de Platon, Atlantida, nume ce vine de la regele lor Atlas.

Pentru a înțelege mai bine pe Platon mai menționez faptul să nu cădeți în greșeala în care au căzut mulți și să confundați insula Atlantida cu insula Atlantidei care, de fapt, era un deal sau munte înconjurat de șanțuri de apă și care era capitala statului respectiv.

TEXT PLATON

TIMAIOS (23e)

23e – Cetatea voastră e mai veche cu o mie de ani decât a noastră, deoarece a primit sămânța voastră de la Gaia și Hephaios. Din scrierile noastre sfinte rezultă că cetatea de aici și-a căpătat orânduirea deplină acum 8000 de ani. Am să-ți arăt deci, pe scurt legile concetățenilor de acum 9000 ani; și dintre toate faptele lor, am ți-o dezvălui pe cea mai frumoasă. 24a – Apoi, curând, vom recurge chiar la texte și vom relua totul în amănunt, pe îndelete. Pentru început, vom compara

legile voastre cu cele de aici. Multe dintre legile voastre de odinioară le vei regăsi în rânduielile noastre de acum: în primul rând tagma preoților, separată de toate celelalte, apoi tagma meșteșugarilor, în care fiecare își exercita propriul meșteșug fără a se amesteca cu nimeni altul, tagma păstorilor, a vânătorilor și agricultorilor. 24b – Cât despre tagma luptătorilor, ți-ai dat seama desigur că ea este aici separată de toate celelalte, lor fiindu-le prescris de către lege să nu se preocupe de nimic altceva decât de război. Mai mult încă, în ce privește felul armelor, lănci și scuturi, noi am fost primii din toată Asia care ne-am înarmat astfel, întocmai cum, pe meleagurile voastre, pe voi v-a învățat cei dintâi zeita. Cât despre cele ale spiritului și despre buna lor orânduire, vezi bine câtă grijă le-a acordat aici legea chiar de la început, căci ni le-a dezvăluit pe toate – (c) – de la meșteșugul profeției până la medicina ce se îngrijește de sănătate, și de la științele acestea divine până la cele omenești – și ne-a înzestrat cu toate învățăturile câte vin la rând după ele. Ei bine, cu toată această rânduială și rostuire, zeita pe voi v-a înzestrat cei dintâi, după ce a ales locul în care v-ați născut, dându-și seama că, potrivit amestecului armonios al anotimpurilor, el va putea purta oamenii cei mai luminați. (d) – Și pentru că zeita era deopotrivă iubitoare de război și de înțelepciune, a populat întâia oară tocmai un asemenea loc, menit să-i poarte pe oamenii cei mai asemănători cu ea. Astfel voi, întrecându-i în toate privințele pe toți ceilalți, precum vi se cuvenea ca vlăstare și învățăcei ai zeilor, acolo v-ați așezat, folosindu-vă de legi asemănătoare cu ale noastre și guvernându-vă chiar mai bine decât noi. Multe și mari fapte ale cetății voastre admirăm noi aici, citindu-le în scriptele noastre, există însă una ce le întrece pe toate în măreție și în virtute, (e) – Scrierile noastre pomenesc de o mare putere stăvilită cândva de cetatea voastră, putere care, în semeția ei pornise împotriva întregii Europe și a întregii Asii, năpustindu-se dinspre Marea Atlantică. Căci pe atunci acea mare se putea traversa, iar în fața strâmtoării pe care voi o numiți Coloanele lui Heracles se afla o insulă. Această insulă era mai mare decât Libya și Asia la un loc; din ea, călătorii acelei vremi puteau trece pe celelalte insule și din acestea pe teritoriul din față, ce se afla în preajma acelei mări, pe drept cuvânt numită mare. Interiorul strâmtoării de care vorbim pare a fi o fâșie îngustă de apă, având un loc strâmt de acces. (25a) – Cât privește pământul care înconjoară

acea adevărată mare, el poate fi numit cu deplină potrivire, continent. În insula aceea, Atlantida, s-a constituit, prin puterea regilor ei, un mare și vrednic de mirare regat, care stăpânea întreaga insulă, precum și multe alte insule și părți din continent. Pe lângă acestea mai avea în stăpânire, în partea dinspre noi, Lybia până către Egipt și Europa până la hotarele Tyrheniei. (b) – Această putere, după ce și-a adunat la un loc toate forțele, a încercat cândva să supună, printr-un singur atac, întregul ținut din părțile voastre, dintr-ale noastre și din cele de dincoace de strâmtoare. Și atunci, Solon, s-a arătat pe deplin întregii lumi câtă pricepere și câtă dârzenie se afla în puterea cetății voastre. Într-adevăr, întrecând pe toate celelalte prin tăria ei sufletească și prin meșteșugul armelor, ea a mers întâi în fruntea elinilor; (c) – apoi după ce prin forța lucrurilor a fost rărsită de toți ceilalți, a înfruntat singură primejdii cumplite, i-a biruit pe năvălitori și a ridicat semn de biruință, cruțând de sclavie pe cei rămași slobozi și redându-le cu mărinimie libertatea tuturor celor ce locuiau dincoace de Coloanele lui Heracles. (d) – În timpul ce a urmat, întreaga voastră armată strânsă la un loc a fost înghițită de pământ, iar insula Atlantidei a pierit, scufundându-se în mare. De aceea, încă și azi marea de acolo este greu de trecut și de explorat, mълul aflat la mică adâncime care provine din scufundarea insulei, stând drept piedică.

CRITIAS

108e – Mai întâi de toate să ne reamintim lucrul cel mai important, și anume că au trecut nouă mii de ani de la izbucnirea războiului dintre cei care locuiau dincolo de Coloanele lui Heracles și toți cei de dincoace de ele. Ei bine, acest război trebuie să vi-l istorisesc acum de la un capăt la altul. După cum v-am spus, în partea de dincoace întregul război a fost condus și purtat de către cetatea noastră, iar în partea de dincolo de către regii insulei Atlantida. Așa cum v-am spus, această insulă era pe atunci mai mare decât Asia și Lybia la un loc; acum însă – după ce, din cauza cutremurelor, s-a scufundat – nu a mai rămas din ea decât un mъл care stă în calea (109a) – navigatorilor care, plecând de aici, vor să ajungă la marea cea mare – împiedicându-i să-și urmeze drumul. Multe popoare barbare și toate populațiile grecești ce existau pe atunci, discursul meu – pe măsură ce va înainta – vi le va înfățișa unul

câte unul, după prilej. În ce-i privește pe atenieni și pe dușmanii lor de atunci, împotriva cărora au purtat acel război, va trebui să încep prin a vă descrie puterea și forma de guvernare a cetăților lor. Dintre aceste două popoare va trebui însă să ne ocupăm mai întâi de cel de aici.

(b) – Cândva, de mult, zeii și-au împărțit, fără vreo ceartă, întregul pământ, ținut cu ținut; căci n-ar fi drept să credem că zeii nu știau ce i se potrivește fiecăruia dintre ei, sau că știind ce anume li se potrivește mai bine unora – ceilalți, învrăjbindu-se, ar fi încercat să-l dobândească.

Potrivit acestei drepte împărțeli, fiecare a primit ținutul care îi plăcea, și – odată așezați în ținuturile lor – zeii, așa cum fac păstorii cu turmele lor, ne-au crescut ca pe o turmă și ca pe un (c) bun al lor; numai că nu s-au folosit de forța trupurilor lor împotriva trupurilor noastre; așa cum fac păstorii când își mână turmele la păscut, lovindu-le cu bâta; dimpotrivă, ei s-au așezat în locul cel mai potrivit scopurilor lor, folosindu-se de persuasiune ca de o cârmă. În acest fel ei mână și cârmuiesc întregul neam al muritorilor.

În timp ce ceilalți zei puneau buna rânduială în ținuturile care le-au revenit, Hephaistos și Atena – care au o natură comună, întâi pentru că sunt frate și soră, zămisliți de același părinte, și apoi pentru că iubirea lor de înțelepciune și de artă îi face să se îndrepte către aceleași țeluri – au primit împreună un singur ținut, și anume acesta al nostru, ca pe un loc al lor, potrivit prin natura sa virtuții și înțelepciunii.

(d) – Apoi, din acel pământ au zămislit oameni vrednici și inspirându-i, i-au făcut să-și orânduiască cetatea.

Numele acestor oameni ni s-au păstrat, dar faptele lor au căzut în uitare, atât din cauza pieirii urmașilor lor, cât și a multei vremi trecute de atunci. Căci de fiecare dată, așa cum am spus și mai înainte, cei care supraviețuiau erau cei rămași în munți – oameni inculți care nu auziseră (c) – decât de numele celor care au guvernat în aceste locuri și foarte puțin de faptele lor. Ei dădeau cu plăcere aceste nume copiilor lor, fără însă să știe nimic despre meritele și legile strămoșilor, în afara unor tradiții obscure cu privire la unul ori altul. Lipsiți de cele necesare traiului, de-a lungul (110a) – mai multor generații, ei și copiii lor, cu gândul la nevoile lor și numai despre ele vorbind, nu s-au preocupat de ceea ce s-a întâmplat înaintea lor sau în timpuri îndepărtate. Mitologia și cercetarea celor din străvechime au apărut în

cetăți abia odată cu răgazul locuitorilor – și numai printre aceia care au putut să-și asigure cele necesare vieții. Așa se face deci că numele strămoșilor s-au păstrat fără amintirea faptelor lor. Și dovada că este așa cum spun este că numele lui Kekrops, Erechtheus, Erichthonios și Erysichthon, precum și ale celorlalți eroi de dinaintea lui (b) – Theseu, sunt, fiecare, nume de care se leagă cele mai multe amintiri, cele pe care preoții egipteni, după cum spunea Solon, le pomeneau cel mai adesea în povestirea lor despre acel război.

Ei pomeneau însă și numele unor femei, imaginile și statuile zeiței – pe care cei din acea vreme, când îndeletnicirile privitoare la război erau îndeplinite în comun, atât de bărbați cât și de femei, o înfățișau, potrivit acestei cutume, înarmată – stau ca o dovadă a faptului că la toate viețuitoarele care trăiesc în comun, indiferent de sex, natura a vrut ca toți să fie în stare să-și exercite în comun virtuțile proprii.

(c) – Așadar, pe atunci, în acest ținut locuiau diferite grupuri de cetățeni, care se ocupau cu meșteșugurile și care lucrau pământul, sursa hranei noastre. Grupul războinicilor, izolat încă de la început către bărbații divini, locuiau însă separat, dar având toate cele necesare pentru a se hrăni și educa. Nici unul dintre ei nu posedă nimic al lui, considerând că toate sunt comune tuturor; în (d) – schimb nici nu cereau, nici nu primeau nimic în afara celor strict necesare vieții, ocupându-se cu toate acele lucruri pe care le-am descris ieri când am vorbit despre paznicii imaginați de noi.

Se mai spune despre țara noastră, ceea ce pare credibil și veridic, că pe atunci, hotarele ei se întindeau de la istm până pe culmile Kithaironului și Parnasului, de unde, coborând, cuprindeau în dreapta Oropia, iar în stânga, în partea dinspre mare, urmau cursul fluviului (e) – Asopos; și că pământurile de aici le depășeau prin virtuțile lor pe toate celelalte, căci pe atunci ele erau în stare să hrănească o mare armată, fără a mai trebui să fie lucrate. O puternică dovadă a virtuților acestor pământuri este că ceea ce a rămas astăzi din ele poate rivaliza cu oricare altele în ceea ce privește diversitatea și abundența fructelor și bogăția pășunilor, bune de păscut pentru (111a) – toate animalele. Pe atunci, roadele nu erau numai frumoase, ci și foarte bogate. Dar cum am putea să credem toate acestea și – din ceea ce a rămas din acel ținut – ce ar putea sta drept cheazășie vorbelor noastre? – Căci, desprins cu totul de

restul continentului, ținutul acela a înaintat mult în mare, asemenea unui promontoriu; iar marea care îl înconjoară este foarte adâncă. În plus, în timpul multelor și marilor inundații ce au avut loc în cei nouă mii de ani – căci atâția ani ne despart de acele vremuri – pământul care s-a scurs din locurile înalte nu a format, ca în alte părți, mari depuneri, ci, rostogolindu-se fără încetare, a dispărut până la urmă în adâncurile mării.

(b) – La fel ca în cazul insulelor mici, ceea ce a rămas până azi din ținutul nostru, comparat cu ceea ce a existat cândva, seamănă cu un trup scheletic și ros de boală; părțile grase și moi ale pământului s-au scurs, și din ținutul nostru nu a rămas decât scheletul trupului său.

Pe vremuri când ținutul era întreg, avea în loc de munți niște coline înalte; câmpiile numite azi ale lui Phellus erau acoperite cu pământ gras, iar munții purtau păduri întinse, ale căror urme sunt încă vizibile. Căci nu demult, pe unii dintre acești munți, care astăzi nu mai pot hrăni decât albine, erau tăiați copaci pentru a acoperi cele mai mari construcții, ale căror grinzi mai există însă și astăzi. Pe atunci erau mulți arbori înalți, care erau cultivați, iar pământul oferea turmelor hrană din belșug. Acesta primea, an de an apa trimisă de Zeus, apa ce nu se risipea, ca azi, în (d) – zadar, scurgându-se pe pământul gol în mare; dimpotrivă, pământul conținând și primind în sine multă apă, pe care o păstra între straturile argiloase, slobozea în scobiturile sale apa scursă din înălțimi făcând în așa fel încât peste tot râurile și fântânile să fie îmbelșugate. Templele care mai există azi în apropierea vechilor izvoare stau mărturie că ceea ce am spus este adevărat.

(e) – Acestea erau așadar condițiile naturale ale vechiului nostru ținut. Pământurile erau lucrate, așa cum se cuvine, de către agricultori adevărați, care nu se ocupau cu altceva, fiind iubitori de frumos, înzestrați cu naturi fericite, și având parte de pământul cel mai roditor, de apele cele mai bogate și de cele mai prielnice anotimpuri.

În ce privește orașul iată cum era el orânduit în acele vremuri. Mai întâi, partea în care se (112a) – afla acropola nu era așa cum este azi. Căci urgia ploii din acea singură noapte a potopului, înmuind pământul împrejmuitoare, a lăsat-o despuiată. Iar în timpul aceluia potop, al treilea înaintea celui de pe vremea lui Deucalion au avut loc și cutremure de pământ. Înainte însă, în alte vremuri, acropola era atât de mare, încât se întindea până la Eridan și Ilissos, cuprindea Pnyxul

și în partea opusă acestuia, ajungea până la muntele Licabet, ea era toată acoperită cu pământ și, cu excepția unor zone foarte mici, avea pe înălțimi un platou. Împrejurimile și poalele acropolei erau locuite de meșteșugari și de agricultori, care locuiau pe pământurile învecinate. Pe – (b) – platou însă – îngrădit precum grădina unei singure case, în jurul templului închinat Atenei și lui Hephaistos – nu locuia decât grupul războinicilor, separat de toți ceilalți. Ei locuiau în partea dinspre nord a platoului, unde își ridicaseră locuințele comune și refectorii pentru iarnă, având – cu excepția aurului și a argintului, de care nu se foloseau niciodată, - tot ce era potrivit cu felul lor de a trăi în comun, atât în privința locuințelor, cât și a templelor. Urmând calea de mijloc între – (c) – ostentație și sărăcie, și-au clădit locuințe modeste, în care îmbătrâneau, ei și copiii lor, și întotdeauna le încredințau, așa cum erau, celor asemenea lor. În partea dinspre sud au lăsat loc pentru grădini, gimnazii și refectorii, pe care le părăseau însă pe timpul verii. Pe locul de azi al acropolei nu era pe atunci decât un singur izvor, pe care cutremurele de pământ l-au secat, din el nerămânând decât câteva firicele de apă de jur-împrejur: pe vremuri ele aveau însă apă din belșug, apa care, fie vară, fie iarnă, avea aceeași temperatură.

Acesta era modul de viață al acelor oameni, care erau atât paznicii cetățenilor lor, cât și conducătorii, acceptați de bunăvoie ai celorlalți greci. Ei vegheau cu grijă ca numărul bărbaților și al femeilor care pot deja sau care pot însă să lupte să fie, pe cât posibil, mereu același, adică, cel mult, în jurul a 20.000.

(e) – Astfel erau acei oameni și în acest mod, mereu același și potrivit dreptății, cârmuiau atât propria țară, cât și întreaga Grece. Erau renumiți în toată Europa și în toată Asia pentru frumusețea trupurilor și pentru toate virtuțile sufletești, fiind cei mai faimoși dintre toți oamenii de atunci.

În ce privește însă firea vrăjmașilor lor, precum și originea ei, dacă memoria nu mă înșală cu privire la acele lucruri auzite pe când nu eram decât un copil, iată ce am să vă spun acum, pentru a împărți, ca între prieteni ceea ce știu.

(113a) – Totuși, înainte de a începe, trebuie să vă deslușesc ceva, pentru a nu vă mira atunci când mă veți auzi, nu odată, dând nume grecești barbarilor. Căci uitați care este cauza, Solon, având de

gând să se folosească de această poveste în poemele sale, a căutat să afle înțelesul acelor nume; și, astfel, a descoperit că egiptenii, primii care au scris această poveste, le traduseseră în propria lor limbă. Solon a luat atunci toate aceste nume, le-a găsit înțelesul și le-a – (b) – tradus la rîndul lui, în scrierile sale, în limba noastră. Aceste scrieri au aparținut bunicului meu și acum îmi aparțin mie; iar eu le-am învățat de mic copil pe de rost. Așa că, atunci când veți auzi nume asemănătoare cu cele de aici, să nu vă mirați, căci acum știți care este cauza. Și iată cum începe această lungă poveste.

Așa cum am spus și mai înainte, când am vorbit de acea trageră la sorți făcută de zei, întregul pământ a fost împărțit în loturi, mai mari sau mai mici, iar fiecare zeu, pe lotul care i-a revenit, și-a orânduit propriile temple și sacrificii. Astfel, pentru că sorții i-au hărăzit lui Poseidon – (c) – insula Atlantidei, acesta i-a așezat pe copiii ce îi avea de la o femeie muritoare într-un loc din insulă, loc pe care am să vi-l descriu acum. În partea dinspre mare este o câmpie ce se întinde până către inima întregii insule, câmpia despre care se spunea că era cea mai frumoasă dintre toate și îndeajuns de roditoare. În apropiere, cam la o distanță de 50 de stadii de mijlocul ei, era un munte, nici prea mare, nici prea înalt. Pe muntele acela locuia un bărbat care era unul dintre cei născuți acolo, la început, din pământ. El se numea Euenor și trăia împreună cu o femeie pe nume – (d) – Leucippe; iar singurul copil, o fată, se numea Cleito. Era deja la vârsta măritişului când mama și tatăl ei au murit. Poseidon a dorit-o și s-a unit cu ea. Pe colina pe care locuia Cleito zeul a construit de jur-împrejur, fortificații, înălțând diguri de pământ și săpând canale pe care apoi le-a umplut cu apă din mare, alternându-le pe cele mici cu cele mari. El a făcut două diguri și trei canale, toate circulare, și le-a dispus pornind din mijlocul insulei, la o distanță egală unele față de altele. Astfel, locul apărut devenise inaccesibil oamenilor, căci pe atunci nu existau nici un fel de – (e) – ambarcațiuni, iar navigația nu era încă cunoscută. Poseidon însuși a înfrumusețat mijlocul insulei, cu frescul cu care numai un zeu o poate face; apoi a slobozit din adâncul pământului două izvoare, unul cald și altul rece, și a umplut pământul cu roade bogate și de tot felul.

Acolo a zămislit de cinci ori câte doi băieți gemeni; și, după ce i-a crescut, a împărțit întreaga insulă a Atlantidei în zece părți. Primului

născut dintre cei mai în vârstă gemeni i-a dat – (114a) - casa mamei lor dimpreună cu pământurile dimprejur, care erau cele mai întinse și mai roditoare. Pe el l-a făcut rege peste toți ceilalți frați, iar pe aceștia i-a făcut să cârmuiască peste un mare număr de oameni, fiecăruia dându-i în stăpânire și un ținut întins. Apoi le-a dat tuturor câte un nume. Cel mai în vârstă, regele, a primit acel nume din care provin atât denumirea acelei – (b) – insule, cât și cea a mării pe care o numim Atlantică, căci primul rege de atunci a fost Atlas. Fratele său geamăn, născut după el – căruia i-a fost dată în stăpânire extremitatea insulei din partea dinspre Coloanele lui Heracles, în fața ținutului numit azi, după acea parte a insulei, Gadira – a primit numele de Eumelos – în greacă, Gadiros – în limba de acolo; și astfel numele lui a devenit numele aceluși ținut. Dintre gemenii născuți după primii doi pe unul l-a numit Ampheres pe celălalt Euioman. Dintre cei din a treia generație de gemeni, primul născut a fost – (c) – numit Mneseas, iar al doilea Autochthonos; dintre cei din a patra generație, primul s-a numit Elasippos, iar al doilea Mestor. Primul din a cincea generație s-a numit Azaes iar al doilea Diaprepes. Toți aceștia și urmașii lor au trăit, timp de mai multe generații, în acea țară. Ei stăpâneau multe alte insule ale acelei mări și – așa cum am spus și mai înainte – o parte din ținuturile de – (d) – dincoace de Coloanele lui Heracles, până către Egipt și Tyrrhenia. Și iată cum din Atlas s-a născut un alt neam, numeros și nobil; cel mai în vârstă era întotdeauna rege și lui îi urma cel mai în vârstă dintre vlăstarele sale, astfel încât puterea regală s-a păstrat de-a lungul mai multor generații.

Urmașii lui Atlas au strâns atâtea bogății încât, până acum nici o altă dinastie de regi nu s-ar putea măsura cu ei, și nici nu cred că o să poată face vreuna de acum încolo. Ei dispuneau de tot ce se înfăptuia în cetate și în restul țării. Multe bogății le veneau însă din afara țării, datorită – (e) – întinsei lor stăpâniri; dar, cea mai mare parte a celor necesare vieții proveneau din insulă. În primul rând metalele, dure și maleabile, care se extrăgeau din mine, mai ales acela cunoscut nouă doar prin numele lui – dar care pe atunci exista cu adevărat – și anume oricalcul; pe acesta îl extrăgeau din pământ în multe locuri din insulă, el fiind, după aur, cel mai prețios metal din acele vremuri. În plus, în insulă existau păduri care ofereau din belșug toate câte le sunt necesare dulgherilor pentru munca lor, precum și roade îndestulătoare

pentru animalele domestice și – (115a) – sălbatice. Se găseau chiar și elefanți, căci insula oferea hrană îmbelșugată nu numai pentru celelalte animale, cele care trăiesc în lacuri, în mlaștini, în râuri, în munți sau în câmpii, ci și pentru acest animal, care prin natura sa e cel mai mare și cel mai vorace. De asemenea ca și astăzi, pământul oferea toate mirodeniile ce se găsesc în rădăcini, în ierburi, în lemnul unor arbori sau în sucurile ce se scurg din anumite flori sau fructe. Se cultivau și fructe, cum ar fi acel fruct uscat, dar hrănitor, și cele din care se măcina făina, adică – pentru a folosi un singur nume – cereale. Exista și acel fruct, rod al unor arbori care ne dă deopotrivă hrană, băutură și ulei, și cel – (b) – atât de greu de conservat, dar aducător de plăcere și de bucurie, precum și cel ce este servit ca desert, după masa de seară, celui ce s-a săturat, pentru a-i alunga toropeala. Acea insulă sacră, ce se bucura pe atunci de lumina soarelui, producea toate aceste roade într-un chip neasemuit de îmbelșugat.

Având pe pământurile lor toate aceste bogății, locuitorii Atlantidei le-au folosit pentru a – (c) – construi temple, palate regești, porturi și docuri, și au rostuit întreaga țară în chipul următor. Mai întâi au construit poduri peste canale circulare care înconjurau locul lor strămoșesc în care s-au născut, alcătuind astfel o cale de intrare și de ieșire din palatul pe care l-au înălțat pe – (d) – locul unde au trăit zeul și strămoșii lor. Fiecare rege i-a adăugat noi și noi frumuseți, în dorința de a-i întrece pe cei de dinaintea lui, de la care îl moștenise. În acest fel, în cele din urmă palatul a devenit neînchipuit de mare și de frumos.

Construirea lui a început prin săparea unui canal lat de trei plethre, adânc de o sută de picioare și lung de 50 de stadii. Ei au săpat acest canal de la țărmul mării până la ultimul canal circular din exterior. Au făcut și o intrare îndeajuns de mare pentru cele mai mari vase, ce veneau dinspre mare, astfel încât acel canal circular exterior să fie asemenea unui port. Apoi au săpat în jurul podurilor – în interiorul cercurilor de pământ, care erau separate între ele de cele cu apă – niște canale destul de late ca să permită trecerea unei singure trireme. Aceste canale au fost apoi – (e) – acoperite astfel încât pe ele navigația a devenit subterană, căci malurile cercurilor de pământ erau cu mult deasupra nivelului mării.

Cel mai mare cerc de apă, cel care era unit cu marea printr-

un canal, avea o lăţime de trei stadii şi jumătate, la fel ca şi cercul de pământ pe care îl înconjura. Cel de al doilea cerc de apă avea o lăţime de două stadii, la fel ca cercul de pământ următor. În schimb cercul de apă ce – (116a) – înconjura insula aflată la mijlocul tuturor acestor cercuri avea o lăţime de un singur stadiu. Insula însăşi, pe care se afla palatul regal, avea un diametru de cinci stadii. Apoi au înconjurat insula şi podul ce o lega de primul cerc de pământ, pod ce avea o lăţime de o sută de picioare, cu un zid de piatră; în plus au înălţat turnuri şi au ridicat porţi de fiecare parte a podurilor. Piatra din care le-au zidit, piatra albă, neagră şi galbenă, au luat-o de sub falezele – (b) – insulei şi ale cercurilor de pământ; astfel, au făcut şi nişte canale interioare ce aveau drept acoperiş chiar piatra rămasă deasupra. Unele din clădirile lor aveau o singură culoare; pe altele însă le-au construit din piatră de mai multe culori pentru a-şi bucura ochii şi pentru plăcerea lor. Zidul ce înconjura exteriorul insulei l-au îmbrăcat cu o mantie de aramă, şi apoi au topit – (c) – cositor pe partea lui interioară; iar zidul care înconjura acropola a fost împodobit cu oricalc, ce lucea ca focul.

În ce priveşte palatul regal aflat în interiorul acropolei, iată cum au făcut. În centrul chiar în locul în care neamul celor zece regi a fost zămislit şi născut, era un templu înconjurat de un zid de aur, pe care nu era voie să-l treci; acel templu era închinat lui Poseidon şi Cleito. Poseidon – (d) – mai avea însă un templu, numai al lui, lung de un stadiu, lat de o jumătate de stadiu şi proporţionat ca înălţime, dar oarecum barbar ca înfăţişare. Pe dinafară era tot acoperit cu argint, mai puţin figurile de pe fronton, care erau acoperite cu aur. În interior, tavanul era făcut din fildeş şi împodobit cu aur, argint şi oricalc; tot restul – pereţii, coloanele şi podeaua – erau acoperite cu oricalc. Statuile din interior – ce îl înfăţişau pe zeu, stând în picioare în carul său tras de şase cai – (e) – înaripaţi (statuie ce era atât de înaltă încât capul zeului aproape că atingea tavanul), şi pe cele o sută de Nereide care îl înconjurau (căci atât de multe se credea pe atunci că sunt ele), purtate de delfini, precum şi multe alte statui oferite de cetăţeni – erau toate din aur. În afara templului erau statuile soţilor celor zece regi şi ale urmaşilor lor precum şi alte statui oferite de regii şi de – (117a) – locuitorii cetăţii sau de cei din provinciile supuse. Era şi un altar, ce nu era cu nimic mai prejos decât templul în ceea ce priveşte măreţia şi

frumusețea, la fel cum, la rândul său, palatul regal nu era cu nimic mai prejos decât imperiul însuși în ce privește măreția și decât templele în ce privește frumusețea.

Cele două izvoare, unul rece și altul cald, amândouă oferind din belșug o apă tămăduitoare și bună de băut, erau întrebuințate cu mult folos, fiind înconjurare de clădiri și – (b) – plantații. Apa era adunată în bazine, unele în aer liber, altele folosite pentru băi fierbinți pe timpul iernii, acoperite. Unele dintre ele erau pentru regi, altele pentru simpli cetățeni, altele pentru femei și altele pentru cai și celelalte animale de povară – fiecare fiind echipat cu cele de trebuință. Surplusul de apă era condus către pădurea sacră a lui Poseidon, unde datorită fertilității pământului, creșteau arbori de toate felurile, nemaîntâlnit de frumoși și de înalți. De acolo apa era condusă de-a lungul podurilor, prin niște canale, către cercurile de pământ din interior. Pe – (c) – fiecare cerc de pământ au înălțat nenumărate temple închinare diferiților zei, grădini, gimnazii pentru bărbați și manevre pentru cai. În mijlocul insulei era un fel de hipodrom, ce avea o lățime de un stadion și o lungime egală cu circumferința totală a insulei, rezervată special pentru cursele de cai. De-a lungul acestui hipodrom erau adăposturi pentru garda regală. Gardienii de – (d) – încredere locuiau însă în cercul mai mic, în apropierea acropolei. Iar cei mai de încredere dintre ei locuiau chiar în interiorul acropolei, pe lângă rege. Docurile erau pline cu trireme, dotate cu cele necesare, totul fiind fără cusur rostuit. Iată deci cum erau organizate reședința regală și cele dimprejurul ei.

Dincolo de cele trei porturi exterioare era un zid circular ce pornea de la țărmul mării și ajungea, închizându-se, la gura canalului ce avea deschiderea la mare, zid ce se găsea la o – (e) – distanță de 50 de stadii față de cel mai mare cerc și port. La rândul său, el era împrejmuit de nenumărate case, iar canalul și portul cel mare erau mereu înțesate de vase și de negustori veniți de pretutindeni, ceea ce făceau ca peste tot, zi și noapte, să fie un vacarm cumplit.

V-am spus acum, destul de precis, ceea ce eu însumi am auzit cândva despre acest oraș și – (118a) – despre palatul său; în continuare va trebui să-mi amintesc cum era rostuit restul țării. Întregul ținut se spunea, era cu mult deasupra nivelului mării, iar malurile lui erau

foarte abrupte. Orașul era înconjurat de o câmpie, ce era la rândul ei înconjurată de munți, iar acești munți se întindeau până la țărmul mării. Câmpia era joasă, netedă ca-n palmă și avea o formă dreptunghiulară. Ea se întindea pe o lungime de 3.000 de stadii, iar mijlocul ei se găsea la 2.000 – (b) – de stadii de țărmul mării. Tot acest ținut era orientat înspre sud, fiind astfel la adăpost de vânturile reci din nord. În acele vremuri insula era vestită pentru munții care o înconjurau, munți mai numeroși, mai masivi și mai frumoși decât oricare alți munți de acum. În ei se aflau multe așezări locuite de oameni cu stare. Iar râurile, lacurile și pășunile ofereau hrană din belșug pentru orice fel de animale, domestice sau sălbatice. La rândul lor, pădurile erau așa de bogate încât se găsea lemn pentru fiecare meșteșug în parte.

Ei bine, această câmpie, deopotrivă din pricina unor factori naturali și a zelului depus de – (c) – lungul șir de regi, și-a modificat forma. Ea avea, la început, o formă dreptunghiulară, cu laturile aproape rectilinii. Acolo unde marginile ei nu erau chiar drepte ele au fost îndreptate prin săparea, în jurul ei, a unui canal. Adâncimea, lățimea și lungimea acestui canal pot părea de necrezut în comparație cu alte asemenea construcții ieșite din mâna omului; dar, trebuie să vă – (d) – spun ce am auzit. Acel canal era adânc de o sută de picioare, lat de un stadiu și lung de 10.000 de stadii, de vreme ce el a fost săpat de jur-împrejurul întregii câmpii. Râurile din munți se vărsau toate în el, curgeau apoi de-a lungul câmpiei și de jur-împrejurul orașului, după care se vărsau în mare. Au fost apoi săpate mai multe canale, late de aproape o sută de picioare și aflate la o distanță de o sută de stadii între ele, canale ce au unit partea dinspre munți a canalului cel mare cu partea lui dinspre mare. După aceea au săpat niște canale de comunicare, perpendiculare față de celelalte și față de cetate, pe care le foloseau pentru a transporta buștenii din pădure în oraș, - (e) – precum și pentru a transporta alte produse sezoniere cu ajutorul unor ambarcațiuni. Iar pe an două recolte; pe timpul iernii se conta pe abundența ploilor, și pe timpul verii pe apa pe care o revărsau din canale.

În ce privește numărul locuitorilor din câmpie apți de a servi sub arme, fiecare lot de – (119a) – pământ trebuie să dea un conducător de detașament. Fiecare lot de pământ avea o suprafață de zece pe zece stadii, iar numărul lor era de 60.000. În ce privește locuitorii din munți

și din restul țării, aceștia erau, se spune, foarte mulți. Ei erau repartizați, potrivit satului sau regiunii din care erau, diferiților conducători de detașament. Fiecare conducător de detașament trebuia să contribuie la dotarea militară cu; o șesime din echipamentul unui car de luptă, numărul – (b) – total al carelor fiind de 10.000; doi cai și doi călăreți; alți doi cai, dimpreună cu un călăreț, cu un scut ușor și un vizitiu menit să mâne cei doi cai; doi hopliți, doi arcași, doi trăgători cu praștia; trei nu foarte mari aruncătoare de pietre și trei sulițași; și în fine patru marinari, numărul total al vaselor fiind de 1.200. Astfel era rostuită armata cetății regale. În ce privește celelalte nouă provincii, fiecare avea propria ei organizare și descrierea lor ne-ar lua prea mult timp.

(c) – Iată însă cum au fost împărțite, încă de la început, puterea și celelalte privilegii. Fiecare din cei zece regi aveau putere absolută asupra supușilor săi, dincolo de orice lege. Ei puteau să pedepsească sau să execute pe oricine, după plac. În schimb autoritatea unui rege față de altul, precum și raporturile dintre ei erau orânduite potrivit poruncilor lui Poseidon, păstrate în legea – (d) – lăsată de primul dintre regi și în inscripția pe care acesta a făcut-o pe o coloană de oricalc, coloană ce se găsea în inima insulei, în templul lui Poseidon. Acolo, tot la patru sau cinci ani odată, cinstind astfel atât numerele pare cât și impare, regii se adunau la sfat și puneau la cale treburile comune, cercetau dacă vreunul dintre ei a încălcat legea și judecau pe cei găsiți vinovați. Înainte însă de a trece la judecată, fiecare se lega printr-un jurământ. Mai mulți tauri erau aduși înăuntrul templului, iar ei, cei zece regi, după ce mai înainte s-au rugat zeului să-i facă să sacrifice animalul cel mai pe placul său, intrau în templu, singuri și se apucau de vânat, dar fără – (e) – arme din fier, ci numai cu măciuci de lemn și arcane. Primul taur care era prins era dus la coloană și ucis în așa fel încât sângele lui să se scurgă pe inscripția de pe ea. Acolo, pe lângă alte legi, mai era scris și un jurământ ce conținea blestemele cele mai cumplite pentru cel care îl va – (120a) – încălca. După terminarea ritualului și după ce toate părțile taurului erau sacrificate, regii amestecau un crater cu vin și puneau în el câte un cheag de sânge pentru fiecare. După aceea turnau vinul din crater în cupe de aur, făceau libația deasupra focului și jurau să judece potrivit legilor înscrise pe coloană, să pedepsească pe oricine le-a încălcat, să nu le încalce ei înșiși de – (b)

– bunăvoie niciodată și să nu poruncească sau să se supună altfel decât potrivit legilor tatălui lor. Fiecare își lega însă și toți urmașii săi prin acel jurământ. Apoi beau sângele și ofereau pocalul templului. După aceasta, fiecare se ducea să mănânce și să se ocupe de cele ce mai rămăseseră de făcut. Când se lăsa întunericul și când din focul aprins mai înainte nu rămânea decât jarul, se – (c) – așezau cu toții pe jos, în cenușa focului lor sacru. Și, în plină noapte, după ce tot jarul era deja stins, începeau să judece ori să fie judecați, dacă vreunul dintre ei era acuzat de vreo încălcare a legii. În zorii zilei scriau judecățile pe tip-sie de aur și își ofereau robele, ca mărturie, templului. Dintre multele legi mai deosebite cu privire la privilegiile regale, cele mai importante orânduiau ca nici unul dintre ei să nu pornească vreodată război împotriva altuia, ci să se ajute între ei și, în cazul în care un rege ar fi încercat să-l răstoarne pe altul, toți ceilalți să-i sară în – (d) – ajutor celui aflat în primejdie – dar, întotdeauna potrivit orânduirii strămoșilor lor, adică sfătuindu-se împreună cu privire la război și la celelalte treburi. Și, întotdeauna, cel din neamul lui Atlas trebuia să fie conducătorul celorlalți. În schimb, acesta nu putea să-i ia viața nici unui alt rege, fără să aibă încuviințarea majorității, adică mai mult de cinci.

Zeul a ridicat împotriva noastră acea mare și nemaivăzută putere, ce locuia pe atunci în – (e) – acele ținuturi. Iar pricina se spune, a fost aceasta. Atâta vreme cât moștenirea lăsată de zeu în sufletele lor s-a păstrat, și s-a păstrat de-a lungul a multe generații, ei s-au supus legilor și au purtat în inimile lor acel ceva divin de care erau atât de apropiați. Aveau, pe drept cuvânt, minți luminate și se purtau cu judecată și smerenie față de ceilalți și față de propria lor soartă. Spuneau – (121a) – că virtutea e mai presus de orice, disprețuindu-și, ei înșiși, propria lor bogăție, a cărei povară o purtau cu grație, nelăsându-se biruiți de vraja ei, și nu și-au pierdut stăpânirea de sine, ci împărtășită; și că ,dacă ea e râvnită și pusă la mare preț, ei înșiși vor pieri dimpreună cu toți ceilalți. Din această pricină așadar și datorită acelui ceva divin ce li s-a păstrat în suflete, bogățiile lor, pe care le-am descris mai înainte, au continuat să sporească. Dar când partea divină din ei a – (b) – început să fie cuprinsă de slăbiciune, din cauza deseia amestecări cu ceea ce este muritor, și când ceea ce era omenesc în ei a început să predomină, n-au mai fost în

stare să poarte povara bogățiilor lor și și-au pierdut orice rușine. Pentru cine avea ochi să vadă, măsura netrebnicieii lor nu mai putea fi ascunsă, căci ei rămâneau fără ceea ce este cu adevărat neprețuit; în schimb, pentru cei care nu aveau ochi să vadă adevărata fericire, ei păreau că duc o viață binecuvântată în - (c) – goana lor neostoită după putere. Văzând deci în ce hal ajunsese acel neam, Zeus, zeul zeilor, stăpânul legilor, al cărui ochi nu poate fi înșelat, a hotărât să-i pedepsească, și să-i aducă astfel pe calea cea bună, i-a adunat pe toți ceilalți zei în chiar nobilul său sălaș, cel care se afla în miezul lumii și de unde el, Zeus, scrutează devenirea și le-a spus...

Acesta este textul lui Platon referitor la Atlantida.

LOCALIZAREA INSULEI – CAPITALA ATLANȚILOR, INSULA ATLANTIDEI

A) În primul rînd lucrul care dă de gîndit în textele lui Platon unde este descrisă Atlantida, atît în Timaios cît și în Critias este faptul că ambele texte aparțin aceluiași autor, aparțin lui Critias. Din ceea ce a spus Critias, fragmentul cel mai discutat și disputat este scufundarea Atlantidei ca și continent, sau s-a scufundat numai o insulă, numită ca și continentul Atlantida, o insulă din multe insule ce aparțineau Atlanților și Atlantidei.

În Timaios, Critias spune că s-a scufundat numai „Insula Atlantidei”, fie că a fost sau nu capitala regatului, pe cînd în Critias spune clar că tot continentul s-a scufundat. Aici se vede inteligența lui Platon, căci dacă cele două texte erau expuse de două persoane, atunci o parte din cititori erau partizanii unei părți, iar alții a celelalte părți și problema nu putea vreodată să fie rezolvată. Platon care cumpăra textele din zona Italiei actuale, a observat acest lucru și atunci l-a desemnat pe Critias să fie autorul ambelor texte. În cazul acesta este logic să ne întrebăm, care din cele două texte spune adevărul, căci după cum spun românii „nu poate fi și albă și neagră în același timp”. Dacă ne uităm cu mai multă atenție, în Critias (108e), observăm că sunt liniuțe, ori aceste linii arată că acolo, ori a fost un text lipsă, ori nu s-a înțeles ce era scris, fiindcă nu se explică logic fragmentul „acum însă – după ce”, decît prin lipsă de text, sau expresia „s-a scufundat – nu a mai rămas nimic din ea”. S-a scufundat ce?, o insulă sau continentul? Dar expresia „nu a mai rămas nimic din ea” (Critias tot 108 e). Cuvîntul „ea” sau „din ea”, înseamnă că este vorba de insulă, insula Atlantidei, căci dacă era continent ar fi spus „din el”. Ca să înțelegem mai bine

aduc în atenția cititorului următoarea logică. Insula Malta este insula Europei. Dacă Malta s-ar fi scufundat, am spune că s-a scufundat „insula Europei” și este sinonim cu „insula Atlantidei”, dar acest lucru nu înseamnă că tot continentul Europa s-a scufundat. Mai mult chiar, în Timaios se spune că s-a scufundat doar insula Atlantidei (25d), nu face referire la continent și nici nu apare cuvântul Atlantida, în Critias, nu se spune explicit ce anume s-a scufundat, insula sau continentul, mai ales că în continuare este expresia „nu a mai rămas din ea decât mâl care stă în calea navigatorilor” (108e). Să ne înțelegem, vasele lor, corăbiile lor, ale celor de pe vremea lui Solon sau Critias, nu aveau un pescaj mai mare de trei metri, iar ca aceste vase să nu poată circula înseamnă că apa era la mică adâncime și dacă a fost atunci este posibil să fie și astăzi, ca să nu mai vorbim de faptul că este vorba de un continent, locuit de un neam întreg care a dispărut și atunci apăreau mai multe înscrisuri sau legende despre acest lucru, dar autorii antici infirmă dispariția neamului Titanilor, căci Atlas era tot un Titan și chiar confirmă existența aceluiași regat prin domniile lui Hera și Hermes, titani și ei, regi în același teritoriu, regat ce l-a avut înaintea lor Uran și țara era tot în nord și vest.

Infirmarya scufundării continentului apare la Platon în mai multe citate. Citez „nu a mai rămas din ea decât mâl ce stă în calea navigatorilor”. Logic, cu mâl numai un râu poate să acopere o zonă inundată sau scufundată, deoarece mările și oceanele acoperă zona obligatoriu cu nisip. Dacă a fost acoperită cu mâl, înseamnă că a fost pe cursul unui râu, dar oricât de mare ar fi fost acest râu nu putea să acopere un continent. Apoi dacă era la mică adâncime, munții care erau în Atlantida rămâneau deasupra apei, puteau fi văzuți și localizați mai ales că erau înalți, citez (118b) „Munți mai numeroși, mai masivi și mai frumoși decât oricare munți de acum”. Alt citat (109a) „care plecând de aici, vor să ajungă în marea cea mare”. Se știe că Marea Neagră era numită de Vlăhi sau Geți, „marea cea mare”, iar acest lucru se găsește în înscrisuri, multe milenii mai târziu, în timpul domniei lui Mircea cel Bătrân (secolul XIV), prin expresia până la marea cea mare, adică fostul Pont Euxin. Faptul că nu se putea naviga în dreptul acestor Coloane ale lui Hercule, adică de la intrarea Dunării în Cazane până la Orșova, o spune chiar Pindar, citez (bib. 12, pag. 397) „ori

dincolo de aceste coloane nici cei înțelepți, nici cei imprudenți, nu mai pot străbate”, iar Scylax (pag. 398) citez „Lângă columnele lui Hercule se întindea de la un țărm la altul o fâșie de stânci, dintre care unele erau izbite de valuri, iar altele ascunse sub suprafața apei”. După cum se vede, într-adevăr era un obstacol în calea navigatorilor dar nu mâl sau poate a fost și mâl la început când s-a prăbușit orașul - insulă și capitală a Atlanților, dar după aceea au rămas numai ca stâncile să stea în calea navigatorilor. Fiind două întinderi de ape, marea Tethys, posibil, „marea cea mică” și Oceanul atunci este logic ca Oceanului să-i spună „Marea cea Mare”, termen ce s-a păstrat milenii.

Să admitem că ar fi o mare întindere de apă de mică adâncime care făcea neazuri navigatorilor și că ar fi vorba de o mare sau dacă era continent de un ocean. Ca să ajungi acolo, în marea cea mare trebuie să pleci de undeva, de pe uscat sau de pe o insulă, lucru care nu este precizat și de ce să ajungi în Marea Neagră sau Pontul Euxin după greci? Dacă privim harta nu vedem în jurul Mării Negre nicio întindere de apă, iar dacă plecăm din Marea Egee sau Marmara, mâlul nu a fost și nu este la mică adâncime, care să stea în calea navigatorilor, nu se găsește această mențiune în nicio carte și în niciun papirus, ori tocmai acest lucru ne obligă să credem că se pleacă de undeva de pe uscat, pe cursul unui râu ca să ajungă în Marea Neagră, lucru care corespunde în cărțile anticilor cu locul numit Cazane, ce este pe cursul Dunării, iar după anticii greci, locul era numit izvoarele Istrului. În situația aceasta insula scufundată nu poate fi decât pe Dunăre, în amonte de Cazane, iar resturile acestei insule, insula, orașul și capitala Atlanților, după toate probabilitățile pare a fi „Ostrovul Moldova Veche”, sau vechea Ogradina sau Ogadira mai ales că în limba feniciană, Gadir însemna cetate, iar această denumire a ostrovului ar certifica existența, cândva, a unui vechi oraș, posibil orașul capitală a Atlanților, Atlantida. Acest lucru este confirmat indirect și de Platon în Critias care spune că o parte a insulei Atlantidei, posibil zona unde se găsea orașul – capitală a regatului lui Atlas s-a numit Gadira, citez (114b) „În fața ținutului numit azi, după acea parte a insulei, Gadira – a primit numele de Eumelos – în greacă, Gadiros – în limba de acolo; și astfel numele lui a devenit numele aceluia ținut”. Aici este o greșeală deoarece Cronos, fratele lui Atlas, nu putea să dea numele unei zone

al cărei nume exista deja, probabil cu mult timp înainte, dar putea să dea un nume asemănător unui ținut din regatul său, regatul Pelasgic, ce cuprindea Italia și Spania actuală. Cert este că numele ținutului din sudul Atlantidei unde era și capitala regatului, s-a numit Gadira, nume ce s-a păstrat până astăzi numai în Spania. Faptul că această capitală a regatului poartă numele regelui este un lucru destul de obișnuit în vechile timpuri și aduc în discuție două denumiri: Theba care s-a numit la început, Herapolis, orașul Herei și Sarmisegetuza, localitatea lui Sarmis, Hermes sau de la numele lui Hermes, fiul Herei, numit și Apolo mai este și orașul Apulum, azi Alba Iulia, dar exemplele pot continua. Mai mult decât atât, egiptenii îi spuneau „țara sfântă” iar Platon îi spune Atlantidei „insula sacră” (115b), lucru ce putem considera că este unul și același teritoriu, dar, după egipteni, țara sfântă era despărțită de restul teritoriului de râul Nun care curgea de la apus la răsărit. În lume sunt patru fluvii care curg de la apus la răsărit: Amurul, Amazonul, Mississippi și Dunărea. Logic în această situație și cum o să vedem mai departe, numai Dunărea intră în discuție și ar confirma că la nord de Dunăre sau Nun după egipteni ar fi țara sfântă sau insula sacră după Platon, iar teritoriul s-a numit Atlantida. Pindar numește neamul Titanilor și apoi al Atlanților ca „Poporul cel just și sfânt” iar Origene ca „înțelept”, (bib. 12, pag. 402).

B. Dacă în cele expuse mai sus a fost o neînțelegere sau lipsă de text ce a creat confuzie între insulă sau continent, dar de data aceasta găsim o greșală matematică în textul lui Platon, posibil tot din cauza copierii greșite a textului. Este vorba de textul de la 118 a și b din Critias, unde se face referire la câmpia ce înconjoară insula, insulă care era capitala regatului lui Saturn (Poseidon), Latona și apoi a lui Atlas sau Troian. Această câmpie, citez „Orașul (acum nu mai este cetate, n.a.) era înconjurat de o câmpie, ce la rândul ei era înconjurată de munți, iar acești munți se-ntindeau până la țărmul mării. Câmpia era joasă, netedă ca-n palmă și avea formă dreptunghiulară. Ea se întindea pe o lungime de 3.000 de stadii, iar mijlocul ei se găsea la 2.000 de stadii din țărmul mării”. Din această câmpie, de la canalul circular exterior, până la țărmul mării ei au făcut un canal de 50 de stadii, citez (115 d) „Construirea lui (a canalului) a început prin săparea unui canal lat de trei plethre, adânc de o sută de picioare și lung de 50 de stadii.

Ei au săpat acest canal de la țărmul mării până la ultimul canal circular exterior”. În concluzie, după Platon, este vorba de o câmpie dreptunghiulară cu lungimea de 3.000 de stadii, la care se adaugă 50 de stadii până la țărmul mării, iar din centrul câmpiei până la mare sunt 2.000 de stadii. Greșeala matematică, în textul lui Platon este că oricum am calcula, pe lungime, pe lățime, în diagonală, distanța din centrul câmpiei până la țărmul mării nu ajunge la 2.000 de stadii, deoarece pe lungime ar fi $1.500 \text{ stadii} + 50 \text{ (canalul)} = 1.550 \text{ de stadii}$, pe lățimea de posibil 2.000 de stadii, ar fi $1.000 + 50 = 1.050 \text{ stadii}$, iar pe diagonală $1.802,77 + 50 = 1.852,77 \text{ stadii}$ și deci niciodată nu ajunge la 2.000 de stadii, așa cum spune Platon. Aceasta este greșeala matematică din text. Singura soluție de rezolvare a problemei este ca cifrele câmpiei să fie de zece ori mai mici decât cele enunțate și în situația aceasta câmpia are o lungime de 300 de stadii și se rezolva problema. În cazul acesta sunt 150 de stadii de la jumătatea câmpiei, centrul câmpiei, plus 50 de stadii, canalul de legătură cu marea, fac 200 de stadii. Această greșeală, după opinia mea, repet, este greșeală de copiere a textului. Platon nu enunță lățimea câmpiei, iar lucrul acesta face posibil ca de-a lungul câmpiei să curgă un râu sau un fluviu, și atunci nu avea cum să enunțe lățimea câmpiei, eventual din două segmente. Toate aceste coordonate corespund zonei unde acum este Ostrovul Moldovei Vechi, fosta Ogradina sau Gardina, iar acest lucru certifică existența capitalei regelui Saturn, Latona și într-o perioadă și a lui Atlas (Troian), sau poate în apropierea ostrovului, a insulei de lângă Moldova Veche. De aici, de la Moldova Veche, ca să ajungi pe Dunăre la Marea Neagră, sau Marea cea mare, trebuie să treci pe la Cazane și se știe că era o zonă greu de trecut, lucru confirmat de multe înscrisuri, iar după unii autori era imposibil de trecut prin Cazane, sau așa cum spune Platon (109 a), citez „nu a mai rămas din ea decât mâl (și piatră n.a.) care stă în calea navigatorilor – care plecând de aici, vor să ajungă în marea cea mare – împiedicându-i să-și urmeze drumul”. Corect a expus Platon traseul de la ostrov până la Marea Neagră. Mai mult chiar, în zonă se găsește din abundență piatră albă, galbenă și neagră, și așa cum s-a scris este o câmpie netedă ca-n palmă, câmpie ce este înconjurată de munți, este orientată spre sud (față de regat) și ferită de vânturile reci din nord (crivățul), citez (118 b) „tot acest ținut era orientat spre sud,

fiind astfel la adăpost de vânturile reci din nord”, iar de la fosta Mare Tethys (azi Câmpia Panonică), până la câmpie este distanța enunțată de Platon. Chiar și la intrarea Dunării în Cazanele mari, munții de pe cele două maluri ale Dunării, par a fi „Coloanele lui Hercule”, căci după legende se spune că Hercule a tăiat catena acestor munți, iar Atlas sau Troian a făcut un drum pe malul stâng al Dunării, drum refăcut după multe milenii de Traian, împăratul Romei, încât și astăzi unii îi mai spun „drumul lui Troian”, iar alții „drumul lui Traian”.

Mulți au crezut că este un munte în mijlocul câmpiei, munte înconjurat de câmpie, când în realitate după acest munte și canalele circulare trebuiau să urmeze alți munți. Să analizăm textul 113 c, citez „În apropiere, cam la o distanță de 50 de stadii de mijlocul ei (câmpiei), era un munte, nici prea mare, nici prea înalt”. Muntele era înconjurat de două diguri și trei canale, după care urma un canal de 50 de stadii. Citez 115d „Ei au săpat acest canal de la țărmul mării până la ultimul canal circular exterior. Au făcut și o intrare îndeajuns de mare pentru cele mai mari vase, ce veneau dinspre mare, astfel încât acel canal circular exterior să fie asemenea unui port”. Cert este că ultimul canal circular ajungea la marginea câmpiei, deoarece de acolo până la mare au săpat un canal de 50 de stadii. Dacă socotim că din mijlocul câmpiei, aproximativ, (cam la o distanță) 50 de stadii (poate fi 70 sau 80 de stadii), era un munte și tot de acolo până la mare erau 200 de stadii (există și varianta cu 2.000 de stadii), atunci 50 de stadii canalul de legătură cu marea, 50 de stadii din mijlocul câmpiei până la munte fac 100 de stadii iar de la munte până la canalul de legătură cu marea mai sunt două diguri și trei canale, 12 stadii (1+2+2+3,5+3,5). În cazul acesta $100+12=112$ stadii. Scăzând din 200 rămân 88 de stadii ce reprezintă posibil lungimea muntelui, lungime ce ar fi de $88 \times 180 \text{ m} = 15.840 \text{ m}$. Deci muntele sau dealul respectiv avea o lungime de 15 km. Mulți au căzut în greșeala să socotească muntele din câmpie, care în realitate era la marginea câmpiei, că acest munte este rotund. Este drept că Platon spune căci acele canale erau circulare dar nu rotunde. În cazul acesta, canalele înconjurau muntele (erau circulare), munte cu lungimea de 15 km, munte ce avea un platou de 5 stadii (900 m) unde erau palatele lui Poseidon (Saturn) și Cleito (Latona), iar ultimul canal circular era la marginea câmpiei și făcea legătura cu canalul ce unea

câmpia cu marea Tethys. Acest lucru ne obligă să luăm în considerare că muntele nu era rotund, iar în cazul acesta, dacă muntele s-a prăbușit, înseamnă că s-a prăbușit decât o parte din el și anume porțiunea unde erau palatele. Acum să luăm în considerație că Titanii aveau o câmpie în lungime de 3.000 de stadii iar aproape de mijlocul ei era un munte sau un lanț muntos, iar în cazul acesta canalul de legătură între canalul circular exterior al capitalei și până la mare trebuia să fie de 500 de stadii, adică 90 km, ori de 90 km este distanța de la Porțile de Fier la Ostrovul Moldova Veche. Este posibil că ei au dorit să facă legătura pe apă între capitala lor, acum Ostrovul Moldova Veche, și fosta capitală a lui Uran, Severinul, iar pentru acest lucru au trebuit să taie muntele și la Cazane, lucru acoperit de citate, numite Coloanele lui Hercule, căci altfel nu se explică de ce au trebuit să facă o muncă în plus când puteau, mai ușor, fiind distanța mult mai mică, dacă tăiau actuala zonă Miroc, dacă doreau să facă o legătură între cele două mări. Ei au tăiat muntele pe o distanță de 54 km, când o puteau face numai pentru 21 km, lățimea actualului podiș Miroc. Se pare că prin modificările făcute, apa se oprea la Porțile de Fier, cu toate că nu este exclus ca excesul de apă să treacă dincolo de acest baraj natural și de aceea barajul a căpătat denumirea de Porțile de Fier. În felul acesta se făcea legătura între cele două capitale, capitala actuală atunci Atlantida (după Platon) și fosta capitală a regatului Titanilor, Severinul, capitala regatului din vremea regelui Uran. Cert este, că prin lucrarea lor au modificat cursul apei ce făcea legătura între cele două mări, sau între Ocean și marea Tethys, modificări existente și astăzi și astfel apa nu mai avea traseul Morava - Timoc, și posibil să fi făcut și o supapă de prea plin, printr-un canal Milanovac - Timoc. Logica lor era perfectă chiar și în cazul unor ploi și inundații, dar datorită cutremurului când și orașul capitală al lor s-a prăbușit iar piatra și stâncile au ajuns la Cazane, iar prin ruperea barajului de la Porțile de Fier, baraj natural atunci, s-a creat insula Rușova și mai târziu Ada-Kaleh. Prin nașterea strâmtorilor Bosfor și Dardanele apa a părăsit Europa, iar munca lor de tăiere a munților a fost zadarnică și navigația în zonă a dispărut, deoarece s-a creat un obstacol (baraj de stânci) la Cazane, fostele coloane ale lui Hercule, iar Atlantida, Țara Ramilor sau Regatul Titanilor, deci continentul nu mai era insulă, insulă sacră, după Platon și alți scriitori antici ci se făcea

legătura pe uscat cu Balcanii iar mai târziu cu restul Europei și Asiei Mici. Prin munca lor au modificat actualul curs al Dunării și se pare că este singura pe pământ când se taie niște munți pentru a modifica cursul unui fluviu. În această a doua situație (câmpia de 3.000 de stadii), o câmpie era în partea dinspre Ocean, zona de podiș și de deal din Oltenia și Muntenia iar a doua câmpie era Ardealul, câmpii ce și astăzi sunt despărțite de munți.

Faptul că în opera lui Platon se face referire la două Atlantide, una continentul și alta capitala lor care era tot insulă dar artificială, rezultă prin următoarea logică: muntele era aproape de mijlocul câmpiei și faptul că s-au făcut trei canale în jurul lui, după Platon devine insulă, cu toate că dincolo de cele trei canale era tot câmpie, iar acolo „navigația nu era încă cunoscută” (113e). Toți știm că o insulă este un pământ înconjurat de apă și la o oarecare distanță de uscat, pe când aici sunt trei canale într-o câmpie, iar acest lucru a creat confuzia cu o insulă în înțelesul nostru de azi. După cum spune Platon, să admitem că a fost un munte în mijlocul câmpiei, câmpie ce la rândul ei era înconjurată de alți munți, „iar acești munți se întindeau până la țărnul mării” (118a), iar pe muntele acela erau cele două palate. Datorită cutremurelor muntele acesta s-ar fi prăbușit. Platon nu spune că și ceilalți munți s-ar fi prăbușit din această cauză. Acest munte „nici prea mare, nici prea înalt” (113c), iar câmpia „era joasă, netedă ca-n palmă și avea formă dreptunghiulară” (118a), iar după prăbușirea muntelui resturile muntelui ca și câmpia au fost acoperite de apă și de mâl datorită ploilor și a inundațiilor ce au urmat. Chiar dacă nu ar fi fost munte și ar fi fost un deal, în urma prăbușirii, tot ar mai fi rămas stânci și pietre cu o înălțime de 5-20 m și atunci logic trebuie ca și coloana de apă să aibă cel puțin aceeași înălțime. Nu numai muntele s-a prăbușit dar și cercurile de pământ ce înconjurau muntele, deoarece „pe fiecare cerc de pământ au ridicat nenumărate temple” (116e), iar „piatra din care le-au zidit, piatră albă, neagră și galbenă, au luat-o de sub faleza insulei și a cercurilor de pământ; astfel, au făcut niște canale interioare ce aveau drept acoperiș chiar piatra rămasă deasupra” (116a), ori această prăbușire a cercurilor de pământ putea creea, de data aceasta, o adevărată insulă, chiar dacă inițial apa a stagnat iar zona a fost acoperită cu mâl, iar în urma ruperii barajului Porțile de Fier, viitura creată ducea piatra

în aval, posibil în zona Cazanelor, blocând astfel circulația vaselor „care plecând de aici, vor să ajungă în marea cea mare - împiedicându-i să-și urmeze drumul” (109a), adică cei ce plecau din zona Ostrovului Moldova Veche. Prăbușirea continentului în ocean sau mare nici nu poate fi vorba deoarece oceanele ca și mările comunică între ele (excepție marea Caspică) și n-a existat și nici nu poate exista ca nivelul apei să crească cu 5-20 m, fără ca apa ulterior să nu se retragă, mai ales că pe continent erau munți „În vremurile acelea insula era vestită prin munții care o înconjurau, munți mai numeroși, mai masivi și mai frumoși decât oricare alți munți de până acum” (118b), iar acești munți la nivelul apei care putea crește tot erau deasupra apei, ca să nu mai vorbesc că n-a existat și nu va exista vreodată ca un întreg continent să se scufunde. Aceste dovezi arată că numai muntele pe care era orașul Atlantida (după Platon) s-a prăbușit datorită cutremurului, cât și a greșelilor oamenilor de atunci dar regatul Titanilor a continuat să existe prin Hera și Hermes sau Sarmis iar după milenii scriitorii latini i-au socotit pe Daci ca fiind urmașii și locuitorii acestui regat.

Întrebarea se pune că, de ce insula – capitală a Atlanților s-a prăbușit, a fost inundată și acoperită cu mâl? Aceste lucruri s-au datorat factorului uman, prin greșelile făcute de oamenii din vremurile acelea, cât și factorilor naturali.

a) Factorul uman. Factorul uman a favorizat distrugerea orașului-capitală datorită mulțimii de construcții, case și palate, existente pe digurile circulare. Aceste construcții au fost un factor minor în distrugerea orașului. Factorul major a fost că această piatră din care s-au construit clădirile respective, piatra albă, neagră și galbenă a fost luată din digurile de pământ, diguri ce au fost ciuruite de mulțimea de goluri existente în ele, iar cutremurul care a urmat nu a făcut altceva decât să distrugă digurile de pământ, diguri care bineînțeles s-au prăbușit datorită acestor goluri, citez (117 c) „Pe fiecare cerc de pământ au înălțat numeroase temple închinat diferiților zei, grădini, gimnazii pentru bărbați și manejiuri pentru cai”, iar la 116 a și b, este citatul: „Piatra din care le-au zidit, piatră albă, neagră și galbenă, au luat-o de sub falezele insulei și ale cercurilor de pământ; astfel, au făcut niște canale interioare ce aveau drept acoperiș chiar piatra rămasă deasupra. Unele din clădirile lor aveau o singură culoare; pe altele însă le-au

construit din piatră de mai multe culori, pentru a-și bucura ochii și pentru plăcerea lor”.

b) Factorii naturali s-au datorat la început cutremurului și „slavă domnului”, de-a lungul istoriei acestor locuri au fost numeroase cutremure mari în România și apoi datorită inundațiilor care au urmat.

Înainte de cutremur, la est de munții Carpați actuali, în zona de câmpie de acum era apă, ce se numea Ocean. Excesul de apă din ocean se scurgea în marea Egee prin zona unde acum este Bosforul, iar excesul de apă din marea Tethys, existentă atunci în actuala câmpie Panonică, ajungea în marea Adriatică printr-o zonă din jurul actualului oraș Trieste. Modificările făcute de cutremur au fost că a rupt barajul din zona Bosforului, creând actuala strâmtoare Bosfor, iar o masă enormă de apă s-a scurs din Europa, din Ocean în marea Egee, atât de multă apă a fost că nu a mai încăput în această mare și a produs inundații, după Diodor în Asia Mică, dar sigur și în zona Orientului Apropiat și nordul Africii, inundații cunoscute ca potopul de pe vremea lui Deucalion, care a fost ultimul mare potop cunoscut în istorie, unde se spune că au murit mulți oameni din regatul de sud, fapt ce a favorizat victoria lui Atlas asupra lui Zeus și Horus în cel de-al doilea război între Troian și Zeus Olimpicul. Ruperea barajului natural din zona Bosforului, zonă unde se aflau stâncile Cyaneae, este redată de Diodor, citez (bib. 9, cartea V, cap. XLVII, pag. 374) „Locuitorii din Samothrace povestesc că, încă înaintea potopului celui mare, de pe urma căruia au suferit celelalte neamuri, fusese la ei o revărsare de apă uriașă, care a început prin surparea pământului ce înconjoară Stâncile Cyaneae și, apoi, prin a celui ce formează strâmtoarea Hellespontului. 4. Căci, până atunci, Pontul Euxin fusese doar un lac; însă, din pricina râurilor care se vărsau în lacul acesta, apele lui se umflară atât de mult, încât năvăliră în Hellespont, inundând astfel o bună parte a litoralului Asiei”.

Cutremurul, de asemenea, a blocat cursul râului numit Nun, Styx, Leto sau Eridan, Dunărea de astăzi ce atunci curgea pe traseul Morava-Timoc, a blocat cursul Dunării posibil prin alunecări de teren sau poate prăbușiri de munți și de asemenea a blocat zona din jurul actualului oraș Trieste și astfel nivelul apei din marea Tethys a crescut foarte mult iar barajul natural de la Porțile de Fier, zonă unde atunci munții erau uniți, posibil în actuala zonă a cetății Oreva (ora = limită, țărm) și dacă a

crescut nivelul apei a crescut și presiunea și atunci s-a rupt barajul de la Porțile de Fier. În situația aceasta, Dunărea și-a modificat traseul, având traseul actual. Cantitatea mare de apă din marea Tethys și din zona inundată de ea, a creat o viitură care a antrenat mâl, mâl ce a acoperit orașul deja acoperit de ape după distrugerea de către cutremur a digurilor de pământ. Acesta a fost sfârșitul orașului-capitală a Atlanților, oraș construit pe o zonă ce a fost transformată în insulă, într-o regiune din sudul insulei-continent Atlantida numită Gadira, regiune ce exista atunci în țara Ramilor, țara de origine a Titanilor. Acest oraș numit de Platon tot Atlantida, ca și țara sau continentul Atlantida a fost construit de Saturn (Poseidon) care, citez (113 c)”. A făcut două diguri și trei canale, toate circulare, și le-a dispus, pornind din mijlocul insulei, la o distanță egală unele față de altele”. Deci Saturn a făcut două diguri și trei canale și la distanță egală unele față de altele, iar urmașii lui la domnie, Latona și Atlas, au modificat zona făcând trei diguri și trei canale de asemeni circulare dar la distanță diferită (inegale) între ele.

O altă dovadă a existenței capitalei Atlantida pe insula numită de Platon tot Atlantida și care exista pe cursul Dunării în amonte de cataracte sau cazane este următoarea reprezentare grafică iar dovezile sunt oferite de scriitorii greci și latini. În realitate nu sunt cele două coloane ale lui Hercule, sunt cele două capitale ale Titanilor, atunci numiți Atlanți. O primă capitală pe o insulă care s-a scufundat în mare, în marea Tethys, căci atunci marea Tethys ajungea până la Cazane, și apoi o nouă capitală a regatului din timpul lui Atlas sau Troian, capitală ce confirmă existența ei la actuala Alba Iulia, atunci Alba Ilia (orașul lui Saturn), apoi Apulum (orașul lui Sarmis sau Hermes, orașul soarelui), ca în timpul lui Dromichete, grecii să-l numească Helix (soarele) iar romanii să-i modifice numele având numele actual. Dar să vedem dacă spusele mele sunt confirmate de scriitorii antici.

În primul rând Platon în Critias, citez (114b) „Fratelui geamăn, născut după el - căruia i-a fost dată în stăpânire extremitatea insulei din partea dinspre Coloanele lui Heracles, în fața ținutului numit azi, după acea parte a insulei, Gadira - a primit numele Eumelos - în greacă, Gadiros - în limba de acolo”. Din acest citat aflăm două lucruri. În primul rând zona unde se află capitala regatului sau reședința lui Poseidon (Saturn) se numea Gadira și în al doilea rând tot în această zonă sunt și

Coloanele lui Hercule. Pindar completează și spune că Coloanele lui Hercule poartă numele de „Porțile Gadira”, iar Claudian lasă să se înțeleagă că în apropiere sunt „Porțile de Fier ale Geților” (bib. 12 pag. 421). Despre Porțile de Fier, se știa încă de pe atunci și astăzi au același nume, dar aflăm că erau ale Geților, nume existent încă de pe vremea lui Atlas.

După Herodot (bib. 12 pag. 424) citez „Una din aceste columnne era de smarald (sau o culoare frumoasă verde sau albastră). Ea reprezenta astfel navigația comercială în apele cele mari... iar a doua columnă era de aur”. Deci până acum știm că o coloană era de smarald și simboliza navigația iar a doua era de aur și nu știm ce reprezenta.

La pag. 428 din bib. 12 este citatul „Pe când prima columnă e înfățișată lângă un far, adică lângă o apă navigabilă, poziția columnei a doua e indicată în mod foarte clar printr-un frumos arbore de munte; este un stejar, specie caracteristică Europei centrale”. Densușianu aici face o greșeală deoarece stejarul nu crește pe munte, ci în zona de câmpie sau deal.

Până acum știm că o coloană era de smarald și reprezenta navigația iar lângă ea era un far iar acest lucru ne face să credem că este vorba de un port sau o insulă, dar prin faptul că toată columna era de smarald ne obligă să credem că era o insulă iar a doua coloană fiind de aur și la o oarecare depărtare de prima și lângă ea era un stejar ne obligă să credem că era o așezare într-o câmpie sau deal, dar într-o zonă cu mult aur.

Acum să vedem cum se numesc cele două coloane? După Strabon (bib. 12 pag. 424), prima coloană, coloana de smarald, se numea Kalpe. Dar ce înseamnă Kalpe? În sanscrită înseamnă fortăreață, cetate, în sumeriană înseamnă om puternic sau braț puternic iar în greaca veche înseamnă urcior sau vas cu apă. Dacă privim Dunărea în amonte de cazane, are aspectul unui urcior. După cum am spus, această coloană era o localitate, probabil capitală, lucru confirmat și de simbolul de sub coloane care obligă să credem că era o insulă așa cum era ea înainte sau ce a rămas după ce s-a scufundat, căci astfel nu-și avea rostul existența celei de-a doua coloane, insulă ce seamănă cu Ostrovul Moldova Veche, mai ales că se găsește în fosta zonă numită Gadira, este lângă coloanele lui Hercule (cazane) și în apropierea

Porților de Fier ale Geților, iar acest adevăr rezultă din citatele oferite de scriitorii greci și romani.

A doua coloană, cea de aur, așezare sau oraș din zona de câmpie sau deal (după stejarul de lângă ea), zonă unde trebuie să fie minereu de aur, zonă ce corespunde în totalitate cu locul unde este actualul oraș Alba Iulia, oraș așezat lângă munții de aur ai Dacilor, munții Metaliferi (Apuseni), mai ales că după Plinius numele celei de-a doua coloană este Alba iar după alții Abyla sau Albula (bib. 12 pag. 429).

După cum se vede, o simplă reprezentare grafică poate rezolva una din enigmele istoriei și anume localizarea capitalei Titanilor, apoi a Atlanților, insula Atlantidei care după cutremure și inundații în nord s-a scufundat cât și existența și localizarea celeilalte capitale.

Bănuiesc că după cele expuse mai sus nu mai sunt dubii în localizarea „insulei Atlantidei”, capitala regatului Titanilor, a lui Saturn, Latona și Atlas, a faptului că s-a scufundat cât și a cauzelor care au generat acest fenomen.

193. — O monetă romană a Metropolei Tyrului reprezentând cele două Columnne ale lui Hercule, cu inscripțiunea Col(onia) Tyro Metr(opolis). De de-supt o conchilă, în care suna magistrul corăbiei spre a anunța sosirea sa în port. După Rich, Dict. d. ant. rom. 1861, p. 181.

LOCALIZAREA GEOGRAFICĂ A ATLANTIDEI

Pentru a localiza geografic o zonă, un teritoriu sau un continent, îți trebuie câteva puncte de sprijin, numite și repere iar dacă luăm în considerație înțelepciunea getică sau doriană, unde totul se împărțea la trei atunci pentru localizarea Atlantidei este nevoie de cel puțin trei repere din textul lui Platon.

Primul punct de reper este oferit de citatul (Timaios 25b) „Pe lângă acestea mai avea în stăpânire, în partea dinspre noi, Lybia până către Egipt și Europa până la hotarele Tyrrheniei”. Din acest citat rezultă că Titanii, căci Atlanții tot Titani erau, aveau în stăpânire zona ce s-a numit teritoriul Pelasgic, unde rege era Cronos, fratele lui Atlas, dar citatul ne dă un punct de reper și anume granița Atlantidei până la hotarele Tyrrheniei. Faptul că ei stăpâneau aceste teritorii este confirmat de citatul 114 d „Ei stăpâneau multe alte insule ale acestei mări și – așa cum am spus și mai înainte – o parte din ținuturile de dincoace de Coloanele lui Heracles (corect Hercule deoarece noțiunea de Heracles apare în timpul domniei reginei Hera, Hera + cleos = slavă, glorie), până către Egipt și Tyrrhenia”. Deci Tyrrhenia era granița lor, dar care graniță, granița de nord, sud, est sau vest vom afla mai târziu. Spre norocul nostru există și astăzi, marea Tireniană. Din acest punct de reper putem căuta Atlantida în cele patru puncte cardinale, adică la nord, sud, est și vest.

Al doilea punct de reper este oferit de citatul din Critias (108 e) „După cum v-am spus, în partea de dincoace întregul război a fost condus și purtat de către cetatea noastră (Atena), iar în partea de dincolo de către regii insulei Atlantida”. Dacă tragem o linie între marea Tireniană și Atena, atunci Atlantida trebuie să fie numai la nord sau la sud. La sud nu poate fi deoarece ne contrazice citatul din Timaios (24 e) „Această insulă era mai mare decât Lybia și Asia (Asia Mică) la un loc”. Dacă la sud de linia Atena – Marea Tireniană erau Lybia și Asia

Mică atunci obligatoriu Atlantida trebuie să fie la nord de această linie, iar acest lucru ni-l confirmă și citatul din Critias (118 b), atunci când se face referire la localizarea capitalei Atlanților, insula Atlantidei, citez „Tot acest ținut era orientat spre sud, fiind astfel la adăpost de vânturile reci din nord”. Se confirmă în felul acesta existența Atlantidei în emisfera nordică a globului pământesc, ajutați de expresia „vânturile reci din nord”. Dacă ne uităm pe hartă, în emisfera nordică a pământului sunt Europa, Nordul Asiei și nordul Americii de Nord. America se exclude deoarece este departe de linia enunțată mai sus cât și de marea Tireniană, se exclude și nordul Asiei pentru simplul motiv că acolo fiind, de regulă câmpie, în vremurile acelea zona era acoperită de ape, era o porțiune din ce numeau ei Ocean. Localizarea Atlantidei în emisfera nordică a pământului este al treilea reper și în cazul acesta rămâne doar Europa.

Al patrulea reper în localizarea Atlantidei, folosind textul din Platon, unde eroii acestui război erau grecii, total eronat, deoarece grecii au apărut târziu, nu se poate vorbi în vremurile acelea nici cel puțin de Elini, deoarece Hellen, după unii fiul, iar după alții nepotul lui Deucalion, nici nu se născuse, dar să acceptăm textul lui Platon așa cum este. Deci, Critias spune, citez (108 e) „Mai întâi de toate să ne reamintim lucrul cel mai important, și anume, că au trecut nouă mii de ani de la izbucnirea războiului dintre cei care locuiau dincolo de Coloanele lui Heracles și toți cei de dincoace de ele. Ei bine, acest război trebuie să vi-l istorisesc acum de la un capăt la altul. După cum v-am spus în partea de dincoace întregul război a fost condus și purtat de către cetatea noastră, iar în partea de dincolo de către regii insulei Atlantida”. Deci la nord de greci erau niște coloane numite Coloanele lui Heracles, iar dincolo de ele, la nord de ele era Atlantida, deoarece, după citat, dincoace de coloane erau grecii, ceea ce dovedește că grecii se învecinau cu Atlanții. În situația aceasta Coloanele lui Heracles nu pot fi altele decât munții de la Cazanele mari. Oricum am studia harta, altă zonă nu este mai ales că în concepția lor, aceste coloane creau o strâmtoare, iar strâmtoarea era „o fâșie îngustă de apă, având loc strâmt de acces” (24 e).

Nu poți să înțelegi adevăratul sens al Coloanelor lui Hercule, dacă nu privești Dunărea la intrarea ei în Cazane. Mulți scriitori antici confirmă că zona ce o numim noi astăzi cazane, sunt de fapt Coloanele

lui Hercule, astfel Titus Livius (bib. 12 pag. 1030), citez „Despre Hercule se mai spune, că a tăiat munții cei înalți ca să deschidă un drum către părțile de apus”, Plinius cel Bătrân, citez (bib. 12 pag. 397) „Hercule, după cum ne spune Plinius, ajunsese până în locurile acestea, și fiindcă aici munții din amândouă părțile erau împreunați, dânsul a tăiat catena, a deschis strâmtoarea și a lăsat să curgă înauntru marea care era deschisă. În memoria acestei expediții și a faptelor sale nepieritoare, indigenii au dat numele de Columnele lui Hercule la cei doi munți, ce formează strâmtoarea de aici”, Pindar (bib. 12, pag. 401) citez „Columnele lui Hercule se aflau în regiunea cea îndepărtată și legendară a Hyperboreilor celor pii și fericiți”, Herodot (bib. 12, pag. 402) citez „Grecii de lângă Pontul Euxin aveau cunoștințe despre Columnele lui Hercule, care se aflau, în afara Pontului Euxin, lângă râul cel mare numit Oceanos”, Rufl Avieni (bib. 12, pag. 403) citez „În părțile extreme ale pământului (cunoscut) se înălțau până la cer Columnele (lui Hercule) cu o formă lunguiață. Aici este locul numit Gadir, aici se ridică superbul Atlas cel stâncos, aici se rotește cerul în jurul cardini dure, aici osia pământului și a universului este încinsă jur împrejur cu nori”. În concluzie, ceea ce numim noi Cazane sunt de fapt Coloanele lui Hercule descrise de Platon atunci când Atena ducea război cu „cei de dincolo de Coloanele lui Hercule” cu regii Atlantidei.

Al cincilea reper (argument) se bazează pe logică. Se știa că Atlanții sunt urmașii Titanilor și locuitorii aceluiași teritoriu. Numele Titanilor vine de la Titaia sau Tethys. Toți știm unde a fost cândva marea Tethys, a fost apa din actuala câmpie Panonică, și atunci nu este logic ca Titanii să fie locuitorii din jurul acestei mări. Faptul că Titanii și respectiv atlanții sau Giganții sunt locuitorii din jurul acestei mări, este cunoscut de scriitorii latini chiar și în era noastră, când amintesc de războaiele Romei cu Dacii sau Daco-Geții, confirmând faptul că Daco-Geții sunt urmașii Titanilor și locuiesc în fostul regat al Titanilor, Atlanților sau Giganților. În sprijinul acestui argument vin cu două citate din Horațiu (65-8 d.Hr.) și Marțial (40-103 d.Hr.) din bib. 12, pag. 987, citez „Astfel poetul Horațiu celebrează pe împăratul Augustus, care avusese un război cu Dacii, ca învingător al Titanilor și al Giganților”. iar Marțial citez „Amicii lui Domițian (81-96 d.Hr.) sărbătoresc învingerile sale (presupuse) ca un triumf asupra Giganților”. Dar nu numai scriitorii la-

tini localizează Atlantida în teritoriul locuit de Daco-Geți, ci și scriitorii antici greci și așa aminti pe Pherinicos din Heraclea, citez (bib. 12, pag. 628) „Hyperboreenii locuiesc în părțile extreme, sub templul lui Apollo. Ei sunt cu totul nedeprinși de război, și se retrag, după cum spun tradițiile, din neamul Titanilor celor vechi”.

După cele expuse mai sus, părerea mea este că Platon când a scris despre Atlantida, cunoștea existența ei cât și teritoriul locuit de Atlanți, mai ales că în vremea aceea, în Grecia erau foarte mulți Doriene care erau urmașii Titanilor și Atlanților. Nu înțeleg, de ce Platon a generat o confuzie între scufundarea insulei - capitală Atlantida și a continentului Atlantida, dar după opinia mea această confuzie s-a datorat celor care au transcris opera lui Platon.

Cele cinci argumente (repere), sper că vor exclude orice îndoielă referitoare la localizarea Atlantidei, la existența ei sau a teritoriului unde au locuit Titanii, Giganții, Atlanții apoi Sarmații, teritoriu locuit de urmașii lor Doriene și apoi Geto-Dacii, iar, astăzi, de români.

Chiar dacă ne oprim aici cu argumentele, este dovedit faptul că Atlantida este Europa de astăzi de la Alpi la munții Urali, deoarece este în emisfera nordică și avea graniță cu actuala Grecie cât și cu Marea Tireniană. O mulțime de argumente minore, care să confirme acest lucru se găsesc în tratatul lui Platon despre Atlantida.

Faptul că nu s-a localizat Atlantida până astăzi s-a datorat mai multor greșeli făcute de cei care au studiat această problemă. În primul rând au crezut că tot continentul numit Atlantida s-a scufundat în mare, nefiind atenți că același Critias spune două lucruri contrare, când continentul, când numai insula Atlantidei, deci orașul capitală a lor. Apoi s-a omis faptul că dinastia Titanilor, căci și Atlas tot Titan era, a continuat cu Hera și Hermes (Sarmis), iar de la Sarmis a rămas până în prezent Sarmisegetuza și Marea Sarmatică, mare ce era în actuala Câmpie Română. În al treilea rând, dacă un continent s-ar fi scufundat și scufundarea lui era la mică adâncime și chiar acoperit cu mâl, „ce stă în calea navigatorilor”, o suprafață de uscat atât de mare și cu o cantitate mică de apă deasupra era ușor de găsit și apărerea în multe înscrisuri. O altă greșală este faptul că niciun cercetător nu a fost curios să calculeze mărimea câmpiei, să rezolve problema matematică ce rezulta de acolo și să observe greșeala. Greșeala, posibil era dato-

rită greșelilor de copiere a manuscrisului, deoarece matematic, niciun dreptunghi cu lungimea de 3.000 de stadii (câmpia), la care se adaugă 50 stadii canalul (de la oraș la mare), nu poate avea 2.000 de stadii din centrul dreptunghiului, ori și unde ai așeza, pe orice latură ai așeza cele 50 de stadii. Problema se rezolvă matematic numai dacă lungimea dreptunghiului este de zece ori mai mică, adică lungimea câmpiei este de 300 de stadii, câmpie ce există cum a descris-o Platon.

O altă omitere a celor care au studiat Atlantida, a fost faptul că s-a trecut prea ușor peste citatul de la 118 a „Întregul ținut (Atlantida), se spune, era cu mult deasupra mării, iar malurile lui erau foarte abrupte”. Problema se pune, că fiind cu mult deasupra mării, atunci este greu de crezut că un continent se poate scufunda într-o mare, nu într-un ocean, fără să rămână nimic deasupra apei. Este vorba de un continent și nu de un petec de pământ sau insulă.

Apa din zona de câmpie a Eurasiei, numită Ocean, a trecut în marea Egee și apoi în marea Mediterană în urma cutremurelor și inundațiilor scrise de Platon în Timaios (25d), perioadă ce corespunde cu scufundarea insulei unde era capitala Atlanților și când s-au format strâmtoarele Bosfor și Dardanele, apă ce a generat inundații în zona din jurul mării Mediterane, cunoscute în istorie ca potopul de pe vremea lui Deucalion. Formarea sau nașterea strâmtoarelor Bosfor și Dardanele sunt descrise de Diodor din Sicilia în cartea V, cap. XLVII, citez (și cer scuze că se repetă citatul) „Locuitorii din Samothrace povestesc că, încă înaintea potopului celui mare, de pe urma căruia au suferit celelate neamuri, fusese la ei o revărsare de ape uriașă, care a început prin surparea pământului ce înconjoară Stâncile Cyanee și, apoi, prin a celui ce formează strâmtoarea Hellespontului. Căci, până atunci, Pontul Euxin (de fapt apa ce o numeau Ocean n.a.) fusese doar un lac; însă, din pricina râurilor care se vărsau în lacul acesta, apele lui se umflară atât de mult, încât năvăliră în Hellespont, inundând astfel o bună parte a litoralului Asiei”. Același lucru îl spune și Mircea Eliade în *Morfologia Religiei* (1993), pag. 30. Astfel, datorită cutremurului, s-a creat strâmtoarea Bosfor, iar apa din Europa, din Ocean, a trecut în marea Egee și a fost atât de multă apă că nu a mai încăput în marea Egee încât a trebuit să inunde litoralul Asiei, care la drept vorbind este o zonă de deal și munte. Din cauza diferenței de nivel a apei din Europa față

de nivelul apei din Marea Mediterană, Atlantida era „o țară înaltă” și din cauza aceasta era și insulă. Era insulă deoarece excesul de apă din Ocean (zonă la est de munții Carpați), totuși trecea în marea Egee prin locul unde este acum Bosforul, iar excesul de apă din marea Tethys (Câmpia Panonică de azi) ajungea în Marea Adriatică printr-o zonă din jurul actualului oraș Trieste, excesul de apă ce nu putea să treacă pe traseul Dunării vechi, Morava-Timoc. Atlantida era zona de deal și munte din Europa de azi și se întindea de la munții Alpi la munții Urali. Ea era înconjurată de munți: munții Urali, munții Caucaz, Dinarici, Alpi, Scandinavi iar la nord, munții de zăpadă.

Trecerea apei din Europa, respectiv astăzi din marea Neagră în marea Egee este dovedită științific iar confirmarea se găsește în Enciclopedia recordurilor geografice (2003), pag. 105, citez „Din Marea Neagră trec anual 325 km cubi de apă cu salinitatea scăzută (18) prin curenții de suprafață ai strâmtorii, în timp ce la adâncime trece în sens invers un volum de 175 km cubi de apă cu salinitate ridicată (38)”. Acest citat dovedește că este un exces de apă în Europa de 150 km cubi ce ajunge în marea Egee, iar dacă această apă ar fi blocată la Bosfor, așa cum a fost în vremea Titanilor și Atlanților, atunci în 200-300 de ani, apa ar ajunge până în deșertul Gobi. Această întindere de apă atunci s-a numit Ocean și care făcea din Europa o insulă de la Alpi, Balcani și Carpați, deoarece Italia și Spania actuală, atunci erau insule, iar Balcanii erau separați de țara Ramilor, teritoriu locuit de Titani, Giganți și Atlanți prin Coloanele lui Hercule, azi zona Cazanelor și de Marea Tethys, azi Câmpia Panonică.

Acesta era teritoriul de origine al Titanilor, numit și țara Ramilor, căci însuși Atlas și urmașii săi au fost titani și toți erau Nemuritori, erau numiți sau se numeau „Fiii Cerului și ai Pământului”, deoarece prin suflet erau fiii Divinității, fiii lui Dumnezeu, iar prin faptul că erau născuți pe pământ din părinți pământenii, erau și fiii pământului. Erau Nemuritori fiindcă după viața pământească, ei continuau să trăiască în Cer, să trăiască o viață fără griji și fără necazuri.

În realitate, religia Titanilor, Nemuritorilor, Geților avea la bază următoarea logică „Sufletul vrea pace, trupul vrea război”. Pacea este cerința Cerului, a lui Dumnezeu, și reprezintă componenta divină, iar lupta este apanajul pământului, este componenta pământească și se

asociază cu păcatul, este partea păcătoasă din ființa umană. Rezolvarea acestei probleme, pentru a exclude păcatul se face prin credință, cunoaștere și înțelepciune și de aceea la ei păcatul capital era ignoranța. Civilizația care exclude ignoranța, exclude și răul de pe pământ, și doar atunci viața va fi frumoasă. Expresia „trupul vrea război” se datorează faptului că organismul omenesc, omul, pentru a trăi este în permanentă luptă cu: factorii fizici – radiațiile cosmice, ale pământului și „radiațiile, cu voie sau fără voie, uitate de oameni”, factorii chimici – noxele chimice din aer, apă și alimente, factorii meteorologici – frigul, căldura și umezeala, factorii biologici – microbii și virusii, factori genetici – modificări cromozomiale de regulă înnăscute, etc. Pierderea unei singure lupte, a unui singur război, înseamnă moartea. În realitate, trupul nu vrea război, este obligat să-l poarte pentru a exista și de aceea credința multor înțelepți era că „răul este pe pământ”, iar unii au mers mai departe socotind că „iadul nu există, iadul este pe pământ, în viața noastră zilnică”, iar necazurile sunt generate de oameni datorită celor 12 mari păcate capitale (bib. 31, pag. 63).

Unul din neamurile ce locuiau în această țară, țara Ramilor, au fost geții și apar în înscrisuri „Diodor (cartea I, cap. XVIII, 4), ca fiind încă de pe vremea regelui Saturn, înaintea războiului dintre Saturn și Osiris și așa spune înaintea existenței egiptenilor ca neam, nu ca teritoriu locuit. O altă denumire a Geților este oferită de (bib. 12, pag. 983), unde este expus un fragment dintr-un papirus din Leiden și anume „ΩΕΡ- ΒΗΤ ΒΟΛΗΟ - ΧΘΘ”, ceea ce înseamnă „Boierul Saturn (Seth) regele Bolhilor”, care mai târziu s-au numit Blahi sau Vlahi.

Aceste două dovezi, documente ce confirmă existența acestui neam până în prezent, în țara numită România, fiind de fapt cel mai vechi neam din lume atestat documentar și care există și astăzi în același teritoriu timp de 12-15.000 de ani. Un ultim argument sau punct de reper pentru localizarea Atlantidei, pornește de la faptul că Atlanții sunt urmașii Titanilor și Giganților. Fac iarăși precizarea că s-a înțeles greșit că Giganții ar fi fost oameni de statură înaltă. Giganții au fost „Marii preoți” ai Titanilor, Giganții religiei din vremurile acelea.

Titanii au fost fiii lui Gee (Tethys) și de aceea erau ființe muritoare în existența lor pământeană și erau „fiii pământului”. De la Titaia

(Tethys) și-au luat numele de Titani. Toți știau unde a fost cândva marea Tethys și atunci nu este logic ca Atlanții și Atlantida să fie căutați în jurul mării Tethis, la izvoare, în locul lor de origine al Titanilor și Atlanților? Numai acest argument localiza Atlantida și rezolva aproape în totalitate problema existenței sau nonexistenței ei și a civilizației existente în vremurile acelea. Rămân la convingerea că două probleme nu au putut fi rezolvate: problema de matematică a câmpiei și a apei din Europa, deoarece s-a trecut prea ușor peste pasajul enunțat mai sus din Diodor și secundar acestui lucru existența unei insule, insulă-continent.

INSULA ATLANTIDEI - REȘEDINȚĂ A REGILOR ATLANȚI (Explicație profană)

Pentru a înțelege mai bine localizarea Atlantidei, am să încerc să ofer o altă explicație a existenței ei.

Dacă luăm o hartă a Europei și a nordului Asiei observăm că este o zonă întinsă de câmpie ori această câmpie atunci, în vremurile acelea, în urmă cu 10000 de ani, era acoperită de ape deoarece nu era strâmtoarea Bosfor. Dacă astăzi nu ar fi strâmtoarea Bosfor și astăzi această câmpie ar fi acoperită de ape, iar diferența de nivel față de apa din Marea Mediterană ar fi, în jur de 200 m și de aceea Platon spunea că Atlantida era o țară înaltă. În zona amintită mai sus, Europa și nordul Asiei erau 2 mari întinderi de ape: Oceanul, numit de greci și egipteni Oceanos și marea Tethis. Oceanul se întindea de la est de Carpați, atunci munții Caucaz (Caucazul de vest) și până la munții Siberiei și deșertul Gobi. Porțiunea între munții Balcani, atunci munții Hem și munții Carpați actuali se numea cornul oceanului pe vremea regelui Uran, marea lui Poseidon în timpul domniei lui Saturn, marea Atlantică pe vremea lui Atlas sau Troian și apoi până astăzi marea Sarmatică, denumire ce vine de la Sarmis sau Hermes regele geților, mare ce era atunci în actuala câmpie română, olteană și munteană. Marea Tethis era întinderea de apă din actuala câmpie Panonică, mare ce comunica cu marea Adriatică atunci când surplusul de apă era mare, printr-o zonă din jurul actualului oraș Trieste, dar marea Tethis comunica și cu marea, atunci Atlantică, printr-o zonă numită acum Dunărea veche care, după unii, era pe traseul Morava-Timoc iar după alții pe traseul Morava-Milavac, iar acest curs de apă se numea atunci Styx sau Letho (apa uitării). Acest teritoriu, acum zona de deal și munte, era înconjurat de munți (la Polul Nord erau munții de zăpadă), era locuit de Rami pe care Platon îi

numește de la numele regelui Atlas, Atlanți iar țara Ramilor o numește Atlantida, teritoriu care într-adevăr era o insulă și totodată continent iar această insulă sau continent era mai mare decât Libia (nordul Africii) și Asia Mică la un loc. Atunci Italia și Spania actuală erau insule și erau locuite de Pelasgi (insulari) iar actuala Peninsula Balcanică era locuită de Arami (ne-rami). A nu se confunda grecii cu aramii, deoarece Grecia este un nume relativ nou în Europa și a apărut în secolele XIII-XII î. Hr. Iar atunci era o populație mică numită Elini și cantonată în jurul actualului oraș Athena.

Capitala regatului lui Uran era actualul oraș Severin dar într-o zonă mult mai înaltă, posibil pe râul Topolnița sau în zona Gura Văii. Denumirea orașului, după unii ar fi Mene sau Mehe, iar după alții Zeurin (Severin), denumire ce apare și în Diploma Ioaniților din 1247 d.Hr., deci numele s-a păstrat multe milenii ca orașul lui Uran, nume compus din SE = Nemuritor și URAN, deoarece Ramii se numeau și Nemuritori fiindcă prin religie, ei nu mureau, căci după moartea pământească (moartea fizică), ei continuau să trăiască în Parnas sau Câmpiile Elizee (vezi cap. de religie). De asemenea, era numiți „fiii pământului”, fiii lui Gee, Gee = pământ, fiii cerului sau ai lui An, An fiind cerul, nume ce se datorează faptului că țara lor era o țară înaltă iar munții atingeau cerul și în felul acesta se făcea legătura cu cerul, cu Divinitatea, care atunci nu avea nume dar toți îi spuneau Tatăl Nostru sau Tatăl Ceresc iar religia lor era o religie monoteistă, religie ce s-a păstrat până în zilele noastre la nivel de principii, ca esență la credințioșii ortodocși.

Regele Saturn și-a construit o altă capitală, descrisă de Platon și Critias și Timaios. El și-a ales un deal, după alții un munte ce avea un platou, după greci de 900 m, unde și-a construit un palat în jurul căruia a făcut 2 diguri și 3 canale, toate circulare, pe care le-a umplut cu apă, în special din cele două izvoare, pentru a nu fi accesibile oamenilor (Critias). Eu localizez această capitală, numită impropriu insulă, pe actualul curs al Dunării, între Baziaș și Porțile de Fier, posibil lângă orașul Moldova Veche. Urmașii la domnie ai lui Saturn, Latona și apoi Atlas, au modificat această structură și au făcut 3 diguri de pământ și 3 canale dar la distanță inegală între ele și mai mult chiar au săpat

aceste canale până la baza muntelui, după care au făcut un canal de legătură cu marea Tethis pentru navigație și în felul acesta se putea pătrunde cu corăbiile până la capitala regatului, numită de Platon în Timaios, insula Atlantidei. Deoarece era o diferență de nivel al apei între marea Tethis și marea Atlantică, apa era blocată de barajul natural numit Porțile de Fier. Pe această zisă insulă, pe digurile de pământ, au construit numeroase case și palate iar tot materialul de construcție, piatra albă, galbenă și neagră a fost luat numai din digurile de pământ ale insulei, citez Critias 116a „Piatra din care le-au zidit (casele, palatele și podurile de peste canale), piatră albă, neagră și galbenă, au luat-o de sub falezele insulei și ale cercurilor de pământ; astfel, au făcut niște canale interioare care aveau drept acoperiș chiar piatra rămasă deasupra”. Am enunțat acest citat pentru a se înțelege mai ușor de ce s-a surpat muntele sau insula Atlantidei, mai ales că piatra albă era calcarul care în contact cu apa se dizolvă, iar în zonă sunt multe peșteri care au rezultat din dizolvarea calcarului. În situația aceasta când muntele era ciuruit de canale, atât prin scoaterea pietrei pentru construcții, a canalelor circulare săpate până la baza muntelui, cât și a calcarului existent acolo, muntele și deci capitala regatului, numit și insulă, se putea prăbuși la un cutremur sau inundație mică și sigură era prăbușirea în condițiile descrise de Platon în Timaios, citez „În timpul ce a urmat, având loc năpraznice cutremure și inundații... iar insula Atlantidei a pierit, scufundându-se în mare”. De remarcat este faptul că se vorbește de insula Atlantidei și nu de continentul Atlantida. Mai mult chiar, în timpul cutremurelor de pământ, s-a creat strâmtoarea Bosfor și apa a început să curgă din vechiul Ocean sau ce numeau ei Ocean, în marea Egee, s-a blocat supapa de scurgere a excesului de apă din marea Tethis în marea Adriatică prin blocarea traseului vechi al Dunării, astfel că în marea Tethis s-a acumulat o cantitate mare de apă care a creat o presiune enormă asupra barajului natural de la Porțile de Fier, ducând la ruperea lui, iar viitura nou creată a accentuat prăbușirea insulei Atlantidei rezultată în urma marilor cutremure de pământ sau poate prăbușirea insulei s-a datorat numai viiturii datorită calcarului existent în insulă, iar resturile muntelui prăbușit se văd și astăzi în zona ce o numim Cazane.

Ca să nu mai fie discuții că Atlantida nu a fost și nu este toată

Europa de azi, era Europa de azi fără Spania și Italia, atunci insule locuite de Pelasgi (Pelas = insulă) și fără peninsula Balcanică, adică tot ce era la sud de Dunăre. Redau în încheiere un citat din Pherenicos din Heraclea, (bib. 12, pag. 628), citez „Hyperboreenii locuiesc în părțile extreme, sub templul lui Apolo (în regatul lui Apolo, Sarmis). Ei sunt cu totul nedesprinși de război, și se trag, după cum spun tradițiile, din neamul Titanilor celor vechi”. După cum se vede, Hyperboreenii sunt urmașii Titanilor și ai Atlanților, deci locuitorii din teritoriul ce s-a numit Atlantida. Mai clar decât această dovadă, că Atlantida, continentul Atlantida nu s-a scufundat în mare așa cum spune Critias, nu poate fi alta, deoarece neamul Hiperboreenilor a existat în istorie și în tratatele anticilor până aproape de era noastră.

Mai mult decât atât Horațiu (65-8 e.n.) îl laudă pe împăratul Augustus care a avut un război cu Dacii „ca învingător al Titanilor și al Giganților” (bib. 12, pag. 987). Acest lucru dovedește că Dacii locuiau în teritoriul Titanilor, în fostul regat al Titanilor și erau urmașii lor, dar cum Atlanții erau urmașii Titanilor, erau tot Titani, atunci logic, teritoriul locuit de Daci era fosta Atlantidă, sau o parte din ea. Tot logic, dacă Titanii își au numele de la Tethys sau Titaia iar marea Tethys știm că era apa din actuala Câmpie Panonică, atunci Titanii sunt logic locuitorii din jurul acestei mări. Numai folosind această logică un om inteligent găsea Atlantida într-un singur minut iar mie mi-au trebuit 11 ani.

Sper că de data aceasta s-a înțeles că nu tot continentul numit Atlantida, azi Europa, s-a prăbușit în mare, și numai capitala regatului, acel munte ce prin modificările aduse s-a numit insulă, insula Atlantidei.

CALCULUL TIMPULUI LA GETO-DACI

La Sarmisegetuza, în munții Șureanu, la Grădiștea Muncelului, lângă Orăștie, este un sit arheologic, care după numele Sarmis-Segetuza înseamnă Sarmis (Hermes) – Nemuritorul – Geților. Sarmis sau Hermes fiul Herei și al lui Zeus, nepotul Titanului Troian (Atlas), rege și bazileu peste cele două Sarmatii, adică fostele regate ale lui Uran în nord (viitoarea Atlantidă) și Zeus-Ra în sud, Mare preot al Soarelui în sud și ca orice mare preot al sudului purta numele de Apolo, numit și Io-An, Ianus cel cu două fețe (două regate), Armis sau Hermes Mercurius Trismegistul (de trei ori mare, rege, profet și înțelept).

Acest complex (sit) după numele celui care l-a construit, Titanul Sarmis are o vechime de 10.000 de ani și este amplasat pe teritoriul și în regatul Titanilor, la Sarmisegetuza. Sarmisegetuza nu a fost capitala regatului Titanilor, Giganților, Atlanților sau Geților, ci a fost locul unde erau depozitate cunoștințele lor din vremea aceea, iar într-un complex, din cele existente acolo și care încă nu sunt cunoscute, complexul numit Marele sanctuar rotund, se poate calcula timpul, iar calculul timpului ce rezultă de acolo, este cel mai precis calcul al timpului care a fost cunoscut în lume și mult mai precis decât calculul timpului din zilele noastre, iar acest lucru dovedește faptul că civilizația lor era mult superioară civilizației existente astăzi. Toate siturile din jurul Sarmisegetuzei erau numai observatoare astronomice și locuri de depozitare a științei lor, iar după amplasarea lor, nu se cunoaște nici astăzi dacă respectă poziția stelelor dintr-o constelație sau nu. Personal, bănuiesc, că este posibil să fie Pleiadele sau una din Urse dar se certifică existența constelației Orion. Și ca să dovedesc precizia lor în calculul timpului, pentru anul tropic solar existent astăzi, spun că la 5.000 de ani aveau o eroare de o secundă la 11,574 ani, iar la

calculul pentru 5.512 ani tropici solari era în plus o secundă la 71,842 ani, lucru de necrezut și astăzi că poate exista acest calcul, mai ales că în zilele noastre, în fiecare an suntem înaintea timpului cu 11,23344 minute și la 128 ani cu o zi.

Prezentarea Marelui sanctuar rotund de la Sarmisegetuza din Munții Orăștiei.

Marele sanctuar rotund este alcătuit din trei cercuri concentrice, o mandală, loc sacru și de taină. Cercul interior este compus din două grupuri, de 13 și 21 stâlpi. Cifra 13 este a pământului și reprezintă finitul, adică tot ce este pe pământ, se naște, trăiește și moare. Cifra 21 este a cosmosului sau cum spuneau ei, a cerului. Și în cosmos, se naște, se trăiește și se moare, toate corpurile cerești sau sistemele solare au un ciclu de existență al lor, dar acolo ciclurile se repetă, iar repetarea lor creează veșnicia sau nemurirea după spusele lor. Totodată, cifrele 13 și 21 sunt cele două focare ale elipsei, formă geometrică ce reprezintă drumul parcurs de Pământ în jurul Soarelui.

Al doilea cerc, cercul mijlociu, este format din patru grupuri de 18, 20, 22 și 23 de stâlpi și reprezintă distanța parcursă de pământ în jurul soarelui în timp egal, timpul anotimpurilor, dar distanțe inegale.

Cercul exterior este format din 30 grupuri de câte șase piese și oferă cheia calculului timpului din vremea aceea și de astăzi. De regulă, Geții calculau timpul pe perioade de 25 de ani, și verificau timpul la fiecare 50 de ani, deoarece știau că fix la 50 de ani apare un companion al stelei Sirius, companion ce dădea măsura timpului. De calculul timpului se ocupau preoții, deoarece trebuiau să știe exact când trebuie să țină sărbătorile religioase. Un al doilea calcul al timpului era prin folosirea numărului II, calcul pe termen lung, pe milioane și milioane de ani, atât pentru timpul trecut cât și pentru viitor.

Tehnica de calcul

Anul tropic solar are 365,242199 zile solare mijlocii. O zi are 1440 minute.

Anul la geți avea 364 zile împărțite în 52 săptămâni. În realitate anul avea 13 luni de patru săptămâni și 365 zile deoarece ultima săptămână avea opt zile, iar la patru sau cinci ani odată avea nouă zile și se numea Anul cel mare. Anotimpul avea de asemeni 13 săptămâni. Cercul din mijloc al „Marelui sanctuar rotund” este compus

din cifrele 13 și 21 ceea ce reprezintă și cerul (21) și pământul (13). Calculul timpului se face numai după reprezentarea grafică din cerul exterior. Acesta era calendarul Geto-Dacic și este cel mai precis calcul al timpului cunoscut astăzi.

Sunt două tehnici de calcul.

A. Tehnica de calcul curentă, cea obișnuită, pe care o putem numi populară. Așa cum am spus, în anii obișnuiți ultima săptămână (a 52-a) avea opt zile iar în situația aceasta erau în total 365 zile pentru un an. La cele 365 zile ale anului, odată la patru ani, adăugau o zi (ca și astăzi) și atunci ultima săptămână avea nouă zile și așa cum am spus anul se numea „Anul cel mare”. Acest lucru se întâmpla de cinci ori, cinci perioade ce totalizau 20 de ani. În a șasea etapă adăugau tot o zi dar, de data aceasta, după cinci ani, astfel într-o perioadă de 25 ani erau adăugate șase zile la cele 365 zile ale anului.

$$0,242199 \times 25 = 6,054975 \text{ zile}$$

În situația aceasta, după 25 ani, rămân 0,054975 zile, ce sunt echivalentul lui $7\frac{1}{400}$.

Anticii scriu că primul care a calculat timpul ar fi fost Uran, dar acest mod de calcul, expus indirect, îl găsim la Platon în descrierea Atlantidei de către Critias, citez „Acolo, tot la patru sau cinci ani odată, regii se adunau la sfat...” (bib. 3, pag. 233). Acest lucru include și posibilitatea ca acest calcul al timpului să fi existat în vremurile acelea, iar regii se „adunau la sfat” în ultima săptămână a „anului cel mare”, lucru confirmat și de Lund (bib. 6, citat expus anterior).

Despre pasărea Phoenix au scris mulți scriitori antici. Unii că s-ar întoarce în „Orașul Soarelui” după 500 de ani, alții după 509 ani. Sunt și câțiva autori care dau și alte cifre. Niciunul nu explică ce reprezintă pasărea Phoenix și în special ce reprezintă spațiul de timp cât și motivul de ce moare și reînvie, iar după o parte de antici „din propria cenușă”.

Pentru a elucida acest lucru voi folosi câteva citate din bib. 12, pag. 632-637.

În primul rând Herodot spune că „Ea vine numai atunci când a murit tatăl ei”. Ea fiind Phoenix, tatăl ei fiind bineînțeles alt Phoenix și în situația aceasta avem de a face cu doi Phoenix, fiu sau fiică.

Plinius spune „că ar fi una în toată lumea” și mai spune ceva

„Că deodată ce viața acestei păsări se termină și revoluția Anului celui mare și că atunci începe o nouă perioadă cu aceleași caractere pentru anotimpuri și pentru constelații”. Plinius precizează multe lucruri. În primul rând că ar fi una pe tot globul pământesc, apoi că se sfârșește perioada de timp a anului celui mare și deci se începe o nouă perioadă de timp (anotimpuri) dar cu aceleași caractere și mai mult chiar că este sfârșitul și începutul unui nou ciclu astral. Despre ciclul mișcării astrilor la 500 de ani nu avem date exacte pentru a afirma sau nega acest lucru. Cert rămâne un lucru și anume că era un neam care în calculul timpului folosea perioada de 500 de ani. La neamurile din jurul mării Mediterane nu apare în înscrisurile anticilor că s-ar folosi această metodă de calcul și nici în China, India sau la populația Maya. Acest neam era neamul Daco-Geților numit atunci dorienii, după cum vom dovedi mai departe și nici chiar Pitagora nu era străin de acest calcul confirmând încă o dată originea doriană a lui. Mai mult chiar, calculul acesta era de pe vremea Titanilor iar dovada este Sarmisegetuza.

Pentru a localiza „Orașul Soarelui” din atât de multe orașe și cetăți cu acest nume, ne ajută poetul Claudian care spune că „Phoenixul transportă corpul tatălui său în urbe Titania” ceea ce înseamnă că Phoenixul ajunge obligatoriu în orașul Titanilor, în regatul Titanilor sau Țara Ramilor numită de Platon, de la Atlas, Atlantida, locul unde s-a născut (a fost creat, a fost calculat) și unde obligatoriu trebuie să moară fiindcă a trecut perioada de timp de 500 de ani și se va renaște din propria cenușă pentru încă 500 de ani ș.a.m.d., ori orașul Titanilor, numit și orașul Soarelui, Apulum (Apolo = soare), sau Orașul Alb unde albul este culoarea și simbolul soarelui, oraș ce nu poate fi altul decât actualul oraș Alba Iulia (Ilia), lucru confirmat indirect de Homer când numește acest oraș - capitală, Helica, nume ce-l purta soarele (Helios) atunci în zona Asiei Mici. Homer în Iliada, cântul VIII, v 196-200 descrie o ceartă între Atlas, Troian, Neptun, Poseidon sau Cutremurul lumii și fiica sa Hera, citez:

Zeului mare Poseidon apoi cuvântă îndârjită
„Vai tu puternice zeu, Cutremurul lumii, cum oare
Inima nu ți se frânge că pier pe câmpie danaii (aheii)
Ei care tot îți aduc în orașul Helica și-n Eghe
Daruri frumoase și multe?

Din aceste versuri reiese că Titanii aveau două capitale; una administrativă, orașul Eghe sau Ege care nu este localizat, dar tot Homer în Odiseea, cântul V, v 507-508 spune „La Ege, unde-și are el lăcașul, /Palatul strălucit” (Neptun) și o capitală religioasă, Helica sau orașul soarelui, loc unde preoții se ocupau și de calculul timpului sau de mersul astrilor. Ce astăzi numim cetăți dacice se pare (eu sunt convins) că o parte din ele erau veritabile observatoare astronomice și pentru acest lucru vin cu o dovadă. Notați cetățile dacice Căpâlna de pe Sebeș, cetatea de lângă Cugir, Vârful lui Hulpe, Sarmisegetuza, Meleia, Vârful Pustiosul și cetatea de lângă Banița și veți găsi Constelația Orion, numită și centura împăratului sau a regelui iar popular brâul împăratului, constelație care după Homer, în Odiseea, cântul V, v 365-366, citez „Lui Orion, și care singur este / Neasfințit în Ocean”, ori Constelația Orion este și în Egipt formată din piramide. Se pare că aceleași poziții ce au avut observatoarele lor în Ardeal, Titanii au construit piramide în Egipt, ori cunoscând poziția piramidelor putem găsi și celelalte localități pe care nu le știm astăzi în zona României, și atunci când vom găsi și Ursa Mică cu steaua Polară, numită și Coloana Cerului vom găsi și capitala administrativă a Titanilor, orașul Eghe după Homer. Citatul de mai sus confirmă faptul că Constelația Orion se observă și din nord și din sud, este „neasfințit”. Faptul că steaua Polară este numită „Coloana Cerului”, este un lucru cunoscut. Vă propun două reprezentări grafice din bib. 12, pag. 321 unde coloana cerului este sprijinită de doi grifoni, ori grifonul era simbolul exclusiv al He-rei, iar la pag. 317 sunt doi lei ce susțin coloana cerului, iar leul era simbolul Latonei. Se știe că Sfinxul este obligatoriu chipul de femeie sau fecioară și corp de animal. În cazul acesta Sfinxul din Egipt reprezenta omagiul adus Latonei, ceea ce înseamnă că cel puțin o piramidă a fost construită de Latona. Nu înțeleg de ce Keops a mutilat chipul Latonei, făcându-și el chip, sau poate nu a suferit nicio modificare.

Cum piramidele ascund multe enigme, vă propun, poate, rezolvarea a unei enigme. Se pornește, poate surprinzător, de la cuvântul din limba coptă, „Pirmit” ce înseamnă zeciuială, dar zeciuiala era tributul care trebuia să fie dat de cetățeni autorităților încă din vechile timpuri, iar de calculul ei se ocupau preoții care cunoșteau matematică, preoții numiți din clasa Pi, dar Pi-Ramii erau preoții titanilor, nume care după

unele păreri a generat cuvântul piramidă. Însuși cuvântul copt, pirmit înseamnă Pi-Rami, dacă înlocuim al doilea i cu a, deoarece în scrierea Ramilor litera a se scria î, lucru ușor de confundat. Legătura între Pi-Rami și zeciuială se găsește la piramide. Dacă luăm anul lunar de 12 luni sinodice = 354,367 zile și-l împărțim cu 0,242199 (ziua incompletă a anului calendaristic) avem $354,367:0,242199 = 1463,123299$. A zecea parte din acest număr este înălțimea reală a piramidei Keops, adică 146,312 m și nu 146,61 m așa cum este cunoscută. Apoi dacă luăm Anul Draconitic ce este 346,620031 zile și facem aceeași operație avem înălțimea piramidei Kefren, astfel $346,620031:0,242199 = 1431,13733$, iar a zecea parte este 143,113733 m, față de 143,47 m cunoscută astăzi. Mai mult chiar, dacă luăm latura piramidei Keops ce este de 230,30 m și facem aceeași operație avem $230,30:0,242199 = 950,870977$ ceea ce în milioane de Km ar fi distanța parcursă de pământ în jurul soarelui, astăzi 939,291 milioane Km, socotită la viteza de mișcare a pământului în jurul soarelui de 29,765 Km/sec și dacă această viteză de deplasare a pământului este reală. Aceste cifre pot fi coincidențe dar pot fi și adevăruri, astăzi nu putem confirma sau infirma.

După cum am spus există posibilitatea ca orașul soarelui să fie Apulum, orașul lui Apollo (soarele), și în această situație, dacă mai acceptăm că Atlantida este Europa (o parte din ea, atunci orașul soarelui nu este altul decât actualul Alba Iulia, mai ales că tot în bib. 12, dar la pag. 721 este un desen care după simbolul vulturului pe stemă, nu poate fi decât Atlas (Troian). Vulturul era specific numai lui Atlas deoarece Uran avea simbolul taurul (bourul), Saturn - lupul, mai ales că ultima stea din Carul Mare este numită „steaua lupului” iar simbolul dacilor în luptă era capul de lup și șarpele. Capul de lup era simbolul lui Saturn, Dacii se considerau urmașii lui Saturn, lucru adevărat, iar șarpele sau dragonul era simbolul războiului, Saturn, care pentru romani era când Marte, când Ares, Latona - leul, Hera - grifonul, iar Sarmis (Hermes) - corbul. Acest desen confirmă două lucruri: 1) Prin prezența crucii în mâna dreaptă înseamnă că Atlas era „Marele Preot” și simbolul crucii este mult mai vechi decât știm noi astăzi, exista încă de pe vremea Titanilor, și 2) Prin existența Păsării Phoenix sub coroană, certifică atât existența acestui calcul al timpului încă de pe vremea

aceea cât și faptul că pasărea Phoenix, pe drept cuvânt se poate numi „Pasărea Titanică”. Atunci, când Sesostris a pătruns cu armata în Balcani în anii 1964-1962 î.Hr. a aflat de existența acestei păsări și posibil și de calculul timpului. Încercarea de a încadra pasărea Phoenix în calendarul egiptean a fost un eșec, deoarece calculul era altul, calculul este același ca și calendarul din ziua de azi.

A treia etapă și ultima pentru această metodă de calcul, era când se mai adăuga o zi la fiecare 5.000 de ani, astfel că după 5.000 de ani erau înaintea timpului cu 7,2 minute, ceea ce reprezintă doar o eroare de o secundă la 11,574 ani tropici solari și este cel mai precis calcul al timpului existent astăzi pe pământ.

Ce distanță mare este între civilizația lor și a noastră și între ce știm noi și ce cunoșteau ei, mai ales că după calculul timpului în zilele noastre, în fiecare an suntem înaintea timpului cu (nu vă speriați) 11,23344 minute pe an, iar asta teoretic ar însemna că suntem „îngrozitor de primitivi”!

Un rezumat al calculului timpului conform reprezentării existente în Marele sanctuar rotund de la Sarmisegetuza.

Anul calendaristic a avut și are 356 zile complete, și deci 52 săptămâni iar ultima săptămână avea 8 zile. La patru sau cinci ani se adăuga o zi și atunci ultima săptămână avea 9 zile. Acesta se numea Anul cel mare. Se foloseau perioade de calcul de 25 de ani, perioade ce nu știm cum se numeau, și era alcătuită din șase cicluri de „Anul cel mare”, astfel $25 \times 0,242199 = 6,054975$ zile. Zecimalele reprezintă $7\overline{11}/400$. Dacă calculăm restul zilelor rămase după 25 de ani prin numărul $\overline{11}$, atunci, în cazul acesta $7\overline{11}/400$ este: $21,99114857 : 400 = 0,05497787142$ zile, iar diferența este de o secundă la 100 de ani (0,99 sec.), sau un minut la fiecare 6.000 de ani (6.064 ani).

La fiecare 500 de ani, numită și perioada Phoenix, era în plus o zi ce trebuia scăzută și atunci ultima săptămână avea 10 zile, astfel $500 \times 0,242199 = 121,0995$ zile și rezultă din 20 de cicluri de 25 de ani = 120 zile. Rețineți cifrele subliniate deoarece au legătură cu Pitagora. Aceasta corespunde cu existența celui de al doilea Phoenix, cel care aduce corpul tatălui său în orașul soarelui sau Urbe Titania. Dacă primul Phoenix are durată de viață de 500 de ani, al doilea Phoenix (fiu sau fiică) trăiește doar o zi (24 de ore).

La fiecare 5000 de ani mai apare în plus o zi ce și ea trebuie scăzută și atunci ultima săptămână avea 11 zile calendaristice, când se încheie perioada de calcul, dar se repetă. Această perioadă nu știm cum se numea. Menționez că săptămâna de 9, 10, 11 zile este numai în anul când se încheie perioada sau perioadele de calcul. Atunci, după 5000 de ani erau înaintea timpului cu 7,2 minute și reprezintă o eroare de 1 secundă la 11,574 ani, astfel $5000 \times 0,242199 = 1210,995$ zile și reprezintă suma celor 10 cicluri de 500 de ani. Aici este un plus de 0,995 zile și de aici apar cele 7,2 minute deoarece se scade ca și zi completă. Se pare că acest aranjament găsisese C. Daicoviciu când a descoperit situl de la Sarmisegetuza.

Cel mai precis calcul al timpului este la 5512 ani când este o eroare de 1 secundă la 71,842 ani, astfel $5000 + (4 \times 128) = 5512$ ani $\times 0,242199 = 1335,00088$ zile solare mijlocii.

Calendarul pe care îl folosim noi astăzi este de fapt calendarul egiptean, așa cum am mai spus, adus de Caezar și Sosigene în Europa în anul 46 î.Hr., cu deosebirea că egiptenii aveau luna de 30 de zile împărțită în decade, iar în Europa luna este împărțită în săptămâni. Anul după acest calendar, numit și calendarul Iulian, avea 365,25 zile (mai mult decât în realitate), iar la fiecare 4 ani se adăuga o zi, ca și astăzi de fapt când în realitate folosim tot calendarul Iulian cu toate că îl numim Gregorian deoarece în anul 1582 Papa Grigore al XIII-lea a modificat calculul timpului și astfel românii începând cu anul 1919, după ziua de 14 aprilie devine 1 aprilie, prin scăderea de 14 zile conform calculului efectuat în timpul lui Papa Grigore XIII-lea.

$$2010 + 46 = 2056 \text{ ani}$$

$$2056 \times 0,242199 = 497,61144 \text{ zile}$$

$$2056 : 4 = 514 \text{ zile}$$

$$514 - 497,611 = 16,389 \text{ zile}$$

Deci după calculul timpului ce-l folosim noi astăzi suntem înaintea timpului real cu 2,389 zile, deoarece din 16,389 zile se scad cele 14 zile conform calendarului gregorian.

Verificarea calcului timpului.

Timul s-a verificat și se verifică prin două metode, metode care se pare că erau folosite și de Titani. Prima verificare se face la 50 de ani când apare companionul stelei Sirius, iar a doua verificare se

face prin calculul timpului la 128 ani. După calendarul folosit astăzi suntem înaintea timpului real cu o zi la fiecare 128 ani, astfel:

$$128 \times 0,242199 = 31,001472 \text{ zile}$$

$$128 \times 0,25 = 32 \text{ zile}$$

Enunțarea cifrei de calcul de 5512 ani a rezultat și din acest calcul și a fost menționată deoarece socoteau ei că la 5512 ani se schimbă o eră. Nu am dovezi dar realitatea este dovada mea.

Am cerut să se rețină cifra 1,0995 și am spus că are legătură cu Pitagora și bineînțeles cu Dorienii, sau poate Pitagora a fost unul din preoții Pi-Rami. Această clasă de preoți cunoștea foarte multă matematică, iar de acest lucru nimeni nu poate pune la îndoială pe Pitagora. Pitagora a dat un nou sens vieții și gândirii, sens care există și astăzi, cel puțin prin Platon și Aristotel, cei care, întreaga lor gândire s-a datorat lui Pitagora, după cum spune Porphyry (bib. 19, pag. 34). În cartea din bib. 17, la pag. 277 este următorul înscris - MLXXXXV = număr simbol al tăcerii - ceea ce înseamnă 1095 ori 1,0995 zile este timpul ce apare în plus la 500 de ani. Datorită jurământului depus, Pitagora nu putea spune cifra exactă dar o cifră apropiată nu încălca jurământul. Asemănarea celor două cifre și fără nicio explicație a cifrei 1095 duce la concluzia că el cunoștea, cel puțin în parte, știința doriană cu toate că el nu a călătorit în zona getică. Dacă Pitagora era din neamul Daco-Geților, atunci numiți Dorieni, el trebuia să cunoască și numărul Π și să știe cum se calculează, luând ca bază numărul 1095, după el „număr simbol al tăcerii”, număr ce prin folosirea și al lui se ajunge la final, dar finalul la ei era un nou început, deci se ajunge la cerc, unde obligatoriu trebuie să cunoști numărul Π . Eu sunt convins că Pitagora știa să folosească numărul Π și să-l calculeze prin cifra 1095 dar fără să-și trădeze jurământul, posibil prin formula următoare: $3440 + 16/364 : 1095 = 3,141592653(91)$, unde 3440 este aproape jumătate din semi-axa pământului (6378), 16 este din folosirea pătratului, 364 sunt cele 52 de săptămâni ale anului calendaristic, iar 1095 este cifra de care s-a vorbit, cifră cheie pentru calculul numărului Π și a cercului. O altă variantă a acestei formule este $3440 + 4/91$, unde patru este numărul de anotimpuri iar 91 sunt numărul de zile dintr-un anotimp. Acest lucru confirmă faptul că Pitagora cunoștea calculul timpului enunțat de Titani și existent numai în zona Geto-Dacică, lucru confirmat și de

Democrit care spune că „Anul cel mare este 60 fără unu”, lucru inexact deoarece Anul cel mare era $60+1$, astfel $61 \times 6 = 366$ zile, fiindcă la 4 sau 5 ani se adaugă o zi la cele 365 zile complete ale anului și numai atunci era numit „Anul cel mare”. Acest lucru confirmă că Democrit știa ceva dar nu adevăratul calcul al timpului.

B) Al doilea tip de calcul este cel matematic.

Revin la calculul timpului pentru 25 de ani. 0,242199 zile incomplete, rest de la anul de 365 zile $\times$ 25 perioada de calcul = 6,054975 zile ce trebuiesc adăugate la 25 de ani pentru a fi timpul exact, ori acest rest de zile de 0,054975 este echivalentul lui $7\frac{1}{400}$. Folosind aceeași metodă, la 50 de ani, trebuie adăugat un număr dublu de zile, deci sunt 12 zile, iar restul este $7\frac{1}{200}$, iar la 100 de ani se adaugă 24 zile, iar restul este de $7\frac{1}{100}$. Acum s-a înțeles cât de simplu era și este calculul matematic al timpului.

Menționez că numărul $\frac{1}{400}$ este 3,1415926535... și un număr nesfârșit de cifre. Acest număr înmulțit cu 7 dă ceea ce se numește $7\frac{1}{400}$ care este 21,99114857... și alt număr nesfârșit de cifre. Dacă anul ar avea și poate a avut 365,2421991148... zile, se observă că după cifrele 24 nu există altceva decât cifrele ce formează numărul $7\frac{1}{400}$. Diferența dintre anul presupus și anul real este de 49,6152 secunde, dar se știe că ziua crește cu 0,16 secunde la fiecare mie de ani. În situația creată mai sus evităm speculațiile. Dacă grupăm două câte două zecimalele din șirul 0,2421991148... și înmulțim cu o sută, aflăm calculul timpului pe timp nelimitat astfel: după 100 de ani se adaugă 24 zile, după $100 \times 100 = 10.000$ de ani, completăm cifra 24 cu următorul grup, grupul 21 și atunci la 10.000 de ani, trebuie adăugate la cele 365 zile ale anului tropic solar, 2.421 zile.

Mergem mai departe și pe 10.000 îl înmulțim din nou cu 100, iar atunci la 1.000.000 de ani, după ce am adăugat al treilea grup de două cifre, trebuie adăugate la cele 365 zile ale anului 242.199 zile ș.a.m.d. Acest calcul îl putem face pentru zilele care vor veni cât și pentru timpul trecut și în felul acesta putem afla ziua x, să zicem 172, în ce zi a săptămânii este din anul care vrem să aflăm.

Pentru un calcul matematic mai simplu folosim formula de calcul pentru 25 ani și aflăm câte zile se pot adăuga la un număr x de ani, astfel: $6 + 7\frac{1}{400} \times \text{nr. de ani}/25$.

Un calcul mai precis al timpului pe perioade lungi se află prin calculul timpului la 5.512 ani, când este o eroare de o secundă la 71,842 ani. Se pare că nu întâmplător era noastră începe la 5.508 ani după vechiul calcul al timpului la geți (este cel mai vechi calcul al timpului), odată cu nașterea lui Hristos. Este posibil ca, în concepția lor, o eră poate să dureze 5.512 ani. Cert este că Imperiul Roman începe să se prăbușească odată cu moartea lui Augustus și asta spune multe lucruri. Putem bănuși că de la primul calcul al timpului, până la nașterea lui Hristos să fi trecut două ere și atunci primul calendar, cel după cum se spune că l-a făcut Uran, să fi trecut 11.024 de ani.

Pentru a dovedi vechimea acestui calcul al timpului, vechimea acestui calendar, apelez la argumente. Primul argument este prin nume, numele localității Sarmisegetuza, Sarmis, Hermes sau Apolo dar Apolo Hiperboreanul, Se-Nemuritorul sau poate Marele Preot al regatului din nord (blak, blach, vlach) și Getuza – al Geților. Un lucru este sigur. Complexul de la Sarmisegetuza este făcut și gândit de regele Titanilor, din țara Titanilor, Sarmis sau Hermes, Hermes Trismegistul, chiar și prin faptul că îi poartă numele. Menționez că celelalte grupuri existente și astăzi la Sarmisegetuza nu se cunosc și pot oferi lucruri pe care noi încă nu le cunoaștem. Chiar și numai acest argument ar dovedi vechimea acestui calendar, cu toate că sunt autori care spun că Uran sau Saturn au fost primii care au calculat timpul.

Al doilea argument ni-l oferă Platon (bib. 3, pag. 233), citez din nou „Acolo (în Atlantida), tot la patru sau cinci ani odată, cinstind astfel atât numerele pare cât și impare, regii se adunau la sfat și puneau la cale treburile comune, cercetau dacă vreunul dintre ei a încălcat legea și judecau pe cei vinovați”. Faptul că regii din teritoriul condus de Bazileul Atlas (Troian), „se adunau la sfat”, la patru sau cinci ani **odată**, atunci când se adăuga o zi la cele 365 zile ale anului, iar anul acela se numea „Anul cel Mare”, anul obișnuit când ultima săptămână a anului care în loc de șapte zile avea opt zile, atunci, în anul acela, ultima săptămână (a 52-a) avea nouă zile, iar acest lucru certifică calculul timpului făcut de Geto-Daci și existent pe cercul exterior al „Marelui sanctuar rotund” de la Sarmisegetuza și de asemenea faptul că încă de pe vremea lui Atlas exista acest calendar, acest mod de a calcula timpul.

Al treilea argument este oferit de „Papirusul Carlsberg 9” (bib. 20, pag. 165), citez „Se constată că la 25 de ani civili egipteni durează exact 309 lunații (luni sinodice)”. Acest lucru este adevărat, dar egiptenii nu aveau tangență cu cifra 25 și calculul timpului după ea, deoarece ei calculau timpul după steaua Sirius. Atunci când apăsarea Sirius înaintea răsăritului soarelui, toți egiptenii, dacă doreau să trăiască, trebuiau să se retragă pe înălțimi deoarece se revărsa Nilul. Atunci începea anul la ei și nu aveau nevoie de perioada de 25 de ani, perioadă ce corespunde cu calculul timpului numai la geți.

Al patrulea argument este oferit de Lund unde se certifică și existența calendarului, zis săptămânal, a anului de $364 + 1$ zi, sau a anului de 13 luni, a patru săptămâni luna și deci anul de 52 săptămâni + o zi. La vechii suedezi, calculul timpului se făcea după modelul regatului din sud, numit astăzi „Calendarul Esenian”, dar rezultatele erau aceleași. Citez (bib. 6, pag. 149) „Se obișnuiește ca după nouă ani ($4 + 5$ ani) să aibă loc o adunare solemnă a tuturor regiunilor Sueoniei spre a-l sărbători. De la această sărbătoare solemnă nu avea voie să lipsească nimeni. Regii și toate popoarele și fiecare în parte urmau să-și aducă darurile la Upsala, iar pentru cei ce nu erau prezenți la acele ceremonii, era pregătită cea mai crudă pedeapsă, în ciuda faptului că se trecuse la creștinism”, iar mai la vale, citez „nouă zile de petreceri, ocazie cu care se sărbătoreau sacrificiile, iar în una din zile se sacrifică un om împreună cu celelalte animale, așa încât din nouă zile se făceau 72, în care erau sacrificate animalele”. Cu toate că calculul timpului era cel Misian (Esenian), când în anul cel mare săptămâna avea nouă zile (nouă zile de petreceri), iar în restul timpului, ultima săptămână avea opt zile și atunci 8×9 ani = 72 zile. Același calcul îl făceau și Geto-Dacii, cu singura deosebire că de la Atlas și poate și mai înainte, sărbătoarea la ei era la 4 sau cinci ani (odată). Mai mult chiar, Lund spune că atunci se sacrifică și un om, ceea ce înseamnă că era un obicei generalizat și nu așa cum știm astăzi că numai Mesageții foloseau acest ritual. Mai mult chiar, se spune că se pedepseau cei care nu erau prezenți la această ceremonie, lucru ce s-a păstrat la Daci până în vremea lui Traian și numai în felul acesta Traian a pus mâna pe aurul dacic.

Al cincilea argument este faptul că era un calendar, care la

nașterea lui Hristos, arăta că s-au scurs 5.508 ani și acesta nu poate fi decât calendarul Geto-Dacic, deoarece calculul anilor de domnie cât și evenimentele principale din timpul domniei lor erau notate după vechiul calendar la români iar acest calendar a fost folosit încă 1700 de ani de la nașterea lui Hristos, de către domnitorii români.

Sper ca numai aceste cinci argumente, să fie suficiente pentru a dovedi vechimea calendarului Geto-Dacic, reprezentat grafic la Sarmisegetuza.

Se știe că Marele preot, în regatul din sud, se numea Apollo, iar Sarmis era și Apollo dar din neamul Hiperboreenilor, Apollo Hyperboreanul. Nu se știe în regatul din nord, regatul lui Uran și Gee, al Titanilor și al urmașilor lor cum se numea Marele preot. Și totuși într-un extras din Meropia, după Aelian (Var. Hist. 3, 18), există termenul „Eusebes”, ce în traducerea lor înseamnă „Cetatea pioasă”. Cum Saturn se numea și Seb și de aici egiptenii l-au numit Seth, există posibilitatea ca Sebes sau Sebeș să fi fost localități de cult religios, la care era arondat un anumit teritoriu, o bănie. În cazul acesta Marele preot, în regatul din nord, în regatul Titanilor, se numea Seb. În Ardeal sunt mai multe localități ce poartă numele și astăzi de Sebeș, lucru ce dă crezare lui Aelian. Prezența acestor localități în Ardeal, confirmă faptul că Ardealul a fost teritoriul locuit de Titani și este până astăzi locuit de urmașii lor.

C) Când C. Daicoviciu a descoperit situl de la Sarmisegetuza a găsit următorul aranjament al Marelui sanctuar rotund:

- a) Cercul interior avea 19 stâlpi;
- b) Cercul median alcătuit din 36 stâlpi;
- c) Cercul exterior alcătuit din 30 de grupe de 6+1.

a) Prin numărul de elemente din cercul interior se putea calcula anul tropic solar cu ajutorul anului lunar. Este cunoscut astăzi ca „Ciclul Meton”, când la 19 ani lunari, 12 ani de 12 luni și 7 ani de 13 luni sinodice sunt 19 ani tropici solari, astfel: anul lunar de 12 luni sinodice este de 354,3670 zile.

$$12 \times 12 = 144 \quad 7 \times 13 = 91 \quad 91 + 144 = 235 \text{ luni sinodice de } 29,53 \text{ zile}$$

$$235 \times 29,35 = 6939,55 \text{ zile sau } 235 \times 29,35058 = 6939,6863 \text{ zile}$$

$$19 \times 365,242199 = 6939,60178 \text{ zile}$$

După cum se vede diferența este totuși mică și se poate corecta.

b) Prin numărul de elemente din cercul median se calculează anul tropic solar cu ajutorul anului draconitic, Anul draconitic este intervalul de timp dintre două treceri consecutive ale centrului soarelui prin același nod (ascendent sau descendent) al orbitei lunare. Anul draconitic este de 346,620031 zile. La 95 ani tropici solari sunt 100 ani draconitici, astfel:

$$346,620031 \times 100 = 34662,0031 \text{ zile}$$

$$365,242199 \times 95 = 34698,0089 \text{ zile}$$

$$34698,0089 - 34662,0031 = 36,0058 \text{ zile}$$

Deci la 100 de ani draconitici se adunau 36 zile și rezultau 95 ani tropici solari sau calculul se putea inversa adică din 95 ani tropici solari (ani calendaristici) se scădeau 36 zile, sau se numără stâlpii din cercul median.

Mai este o variantă ca la fiecare 20 de ani draconitici să fie 19 ani tropici solari și o diferență de 7,2 zile.

c) Cercul exterior ajută la calculul anului tropic solar și a fost explicat mai sus.

Marele Sanctuar Rotund de la Sarmisegetuza.

II. CALCULUL TIMPULUI PRIN ADĂUGAREA DE O ZI LA PATRU ANI

În zilele noastre, din 4 în 4 ani se adaugă o zi la cele 365 de zile calendaristice ale anului. În acest caz, în fiecare an suntem înaintea timpului cu 11,23344 minute deoarece timpul real este mai mic decât 365 zile și șase ore.

Diferența până la 6 ore se calculează în felul următor:

$0,242199 \times 1440 = 348,76656$ minute peste 365 zile

Diferența până la 6 ore, 360 (6×60 minute) – 348,76656 (minute) = 11,23344 minute în plus.

Menționez că 1440 este numărul de minute ale zilei, $24 \text{ h} \times 60 \text{ min} = 1440 \text{ min}$.

Pentru a corecta timpul (a elimina ceea ce este în plus) sunt mai multe metode:

1. Se scade o zi la fiecare 128,18 ani, ceea ce nu se face în prezent;

2. La un ciclu de 900 de ani se scad 7 zile, prin scăderea de o zi la fiecare 150 de ani.

Sunt 6 perioade de 150 de ani, la ultima perioadă scăzându-se două zile și atunci după fiecare ciclu de 900 de ani suntem înaintea timpului cu 30 de minute;

3. Se scade o oră la 5 sau 6 ani, folosind grupul de elemente din centrul Marelui sanctuar rotund. Cercul interior are două grupuri 13 și 21.

3.a. Corectarea timpului la 5 ani

La fiecare 5 ani se scade o oră deoarece scădem în fiecare an 12 minute, mai mult decât este în realitate (11,23344) cu 0,76656 minute. Acest surplus se înmulțește cu 21 și rezultă 16,0976 minute în plus la o perioadă de 21 de ani.

$$0,76656 \times 21 = 16,09776 \text{ minute}$$

3.b. Corectarea timpului pe o perioadă de 6 ani

La fiecare 6 ani se scade o oră folosind pentru un an doar 10 minute din cele 11,2344 minute în plus pe an, iar diferența se înmulțește cu 13 și rezultă 16,03472 minute ce trebuie adăugate la fiecare perioadă de 13 ani

$$1,23344 \times 13 = 16,03472 \text{ minute}$$

cele două grupuri se verifică reciproc după o perioadă de timp de 273 de ani (13×21)

4. Cel mai precis și mai simplu calcul al timpului folosind calendarul actual este:

La fiecare 6 ani se scade o oră și 7 minute iar la fiecare 15 ani încă un minut. În felul acesta timpul este fără greșală pe milioane de ani.

CALCULUL NUMĂRULUI Π (3,1415...)

Numărul Π rezultă din calculul timpului. El s-a născut din timp și este specific timpului și cercului.

În munții Orăștiei, la Grădiștea Muncelului, la Sarmisegetuza Dacică este Marele sanctuar rotund, format din trei rânduri de cercuri. Cercul din interior are două grupuri de 13 și 21, cercul median 4 grupuri de 18, 20, 22 și 23, iar cercul exterior 30 de grupuri de 6 elemente.

Anul Geto-Dacilor era de 365,2421991148... zile cu 49,6752 secunde în plus la 5000 de ani, ceea ce reprezintă 0,009923 secunde pe an în plus față de calculul anului de 365,242199 zile.

Este posibil ca Geto-Dacii să considere un număr de ani (ciclu de ani) un cerc cu toate că după părerea mea existența timpului este reprezentată prin spirală.

Pentru calculul numărului Π se pornește de la perioada de calcul de 25 de ani, la anul de 365 de zile. La 25 de ani sunt 6,054975 zile, care se pot calcula prin formula $6 + 7 \Pi / 400$ zile, iar la 50 de ani sunt 2 perioade de calcul de 25 de ani.

La 50 de ani, timpul se calculează după formula $12 + 7 \Pi / 200$ zile.

Calculul timpului la 50 de ani este următorul:

$$0,242199114857 \times 50 = 12,1099557425 \text{ zile.}$$

Pentru calculul numărului Π , se înlătură cele 12 zile complete și rămâne 0,1099557425 zile care se împart la 50 (perioada de calcul).

$0,1099557425 : 50 = 0,00219911485$ zile, care se înmulțesc cu 10.000 (ciclul cel mare de calcul al timpului) și rezultă 21,99114857

care se împarte la 7 rezultând 3,14159265285, care este numărul Π .

Formula de calcul pentru numărul Π

Numărul Π se calculează prin mai multe formule:

Formula 1. $0,1099557425 \times 28,57142857(142857) = 3,14159264285$

în care 0,1099557425 sunt zecimale din calculul timpului pentru 50 de ani, iar 28,57142857 reprezintă 200 : 7

Formula 2 $\frac{7\Pi}{200} \times \frac{200}{7} = 0,109955742 \times 28,57142857 = \Pi$

Formula 3 $\frac{7\Pi}{200} \times \frac{10000}{50 \times 7} = \frac{7\Pi}{200} \times \frac{10000}{350} = \Pi$

$\frac{7\Pi}{200} = \text{zecimalele de la calculul timpului la 50 de ani}$

10000 ani = ciclul cel mare de calcul al timpului

50 = numărul de ani pentru care s-a făcut calculul

7 = zilele săptămânii

Nu se știe când a apărut numărul Π și cine l-a calculat pentru prima dată, dar sigur el s-a folosit în calculul timpului de către Daco-Geții și ca dovadă este reprezentarea grafică din Munții Orăștiei.

Acum se poate spune cu certitudine că s-a folosit numărul Π pentru calculul timpului fiind primul și poate singurul loc din lume unde se pot găsi dovezi.

Reamintim că Geții prin tradiție nu lăseau nimic scris, ci totul trebuia memorat și totuși în Marele Sanctuar Rotund se pot dovedi cunoștințele lor în calculul timpului, cunoștințe chiar mai precise decât cele din timpurile noastre. Sunt convins că avem multe de învățat de la ei, mai ales că, după părerea mea, se deschide un nou mod de a aborda atât calculul timpului cât și mișcarea pământului în jurul soarelui.

Se poate ca în celelalte grupuri să avem noutăți despre Cosmos. De unde avea cunoștințele nu se poate spune, și nici nu putem spune cât timp le-au folosit deoarece după sistemul actual de calcul la fiecare 128,188 ani suntem înaintea timpului cu o zi. Se pare că perioada lui Cezar și Sosigene din Alexandria, care au adus calendarul

egiptean în Europa în anul 46 î.Hr., a trecut.

Dacă ne respectăm pe noi și respectăm adevărul și știința, va trebui să folosim calculul timpului al Misienilor (Mesienilor), preoții Geto-Dacilor.

Numărul Π se poate calcula și după următoarele formule:

1. $\Pi = Kx \frac{100}{3,5}$, unde k este constantă și rezultă din calculul timpului la 50 de ani, fiind egală cu 0,1099557425.

2. $\Pi = \frac{E}{3,5}$, unde E este constantă și este rezultatul lui $K \times 100 = 10,99557425$

$$3. \Pi = \frac{2E}{7} = \frac{7\Pi}{7} = \Pi$$

CALCULUL CIFREI Π (P)

În lucrarea de față, cifra Π (P) rezultă din calculul timpului dar nu este singura posibilitate de a fi obținută.

Ea este suma a trei logici

- logica perioadelor de calcul de 50 de ani sau logica anului
- logica lunii calendaristice de 28 de zile sau patru săptămâni
- logica săptămânii de 7 zile

$$100,24239776911 : 5000 = 0,02004847955$$

$$\sqrt{0,02004847955} = 0,1415926535$$

$$0,25 - 0,24239776911 = 0,00760223089$$

$$100,25 : 13 = 7,71153846$$

$$\sqrt{7,71153846} = 2,7769656$$

$$2,7769656 : 365,25 = 0,0076029177$$

$$1,25 : 7 = 0,17857142857$$

$$0,17857142857 : 52 = 0,00343406593$$

$$0,00343406593 : 5000 = 0,00000068681$$

$$0,0076029177 - 0,00000068681 = 0,00760223089$$

$$0,25 - 0,00760223089 = 0,24239776911$$

$$100,25 - 0,00760223089 = 100,24239776911$$

$$100,24239776911 : 5000 = 0,02004847955$$

$$\sqrt{0,02004847955} = 0,14159265358$$

Notă:

- 100 reprezintă perioada de calcul de 50 de ani a unui ciclu de calcul al timpului de 5000 de ani
- 5000 este ciclul de calcul
- 0,25 este constanta anului și rezultă din 365,25 zile

- 13 este numărul de luni ale anului $13 \times 28 \text{ zile} = 364 \text{ zile}$
- 1,25 este diferența de la 364 zile la 365,25 zile (anul)
- 52 este numărul de săptămâni ale anului; $52 \times 7 = 364 \text{ zile}$
- 7 este numărul de zile ale săptămânii

S-a înrădăcinat ideea că Π este 3,1415... ceea ce este greșit, deoarece în calcularea circumferinței cercului 3 este numărul de diametre și astfel adevăratul Π nu poate fi decât 0,1415... Pentru a înlocui un criteriu, o metodă de calcul folosită pe plan mondial am socotit că trebuie să notez cifrele 0,1415... cu litera P (tot P dar în grafie latină) și atunci Π rămâne 3,1415... iar P este 0,141592.

Cred că de 4-5000 de ani se caută acest calcul deoarece sumerienii și babilonienii socoteau $\Pi = 3,22$. Pentru vechii egipteni $\Pi = 3,1605$ și chiar Arhimede credea că $\Pi = 3,15$ și de atunci s-a căutat o logică de calcul având corespondent practic în afara calculului ce rezultă din pătratul în cerc.

Anul are 365,242199 zile cu o diferență de 11,23344 minute până la 365 zile și 6 ore. Pentru aceste 6 ore noi trebuie să adăugăm în calendar o zi la 4 ani.

Anul la Geto-Daci avea 13 luni de 4 săptămâni fiecare și bineînțeles 13 zodii.

CALENDARUL ESENIAN

Acest calendar a fost folosit de Goți, Misienii din Asia Mică dar și ramura misiană numită Esenieni. Ce se știe până în prezent despre acest calcul al timpului la esenieni? Se știe că aveau un calendar solar bazat pe anul de 364 zile. Se știe că perioada de calcul era de 49 ani iar jubileul era la 50 ani, dar nu se știe modul de calcul al timpului. Paradoxul era, că nu corespundea perioada de calcul cu jubileul și de ce anul avea 364 zile. Toate aceste nelămuriri sunt explicate în lucrarea de față. Diferența între calendarul Esenian și cel Getic este perioada de calcul. Dacă esenienii aveau perioada de calcul de 50 de ani, geții calculau timpul la 25 și 50 ani. A doua diferență este timpul când se adaugă o zi la cele 365 zile ale anului. Esenienii adăugau o zi alternativ la patru și cinci ani până ajungeau la 49 ani iar în al 50-lea an încă o zi astfel că la un ciclu de ani și de calcul la 50 ani trebuiau adăugate 12 zile, pe când Geții adăugau 6 zile la 25 ani și 12 zile la 50 ani dar în alt mod se adăuga o zi la cele 365 zile ale anului. În plus Geții foloseau în calcul timpul și numărul II, metodă ce nu se regăsește în calculul timpului la Esenieni.

Această lucrare are următoarele puncte de reper:

1. Eliade și Culianu îl citează pe înțeleptul evreu Flavius Iosef (sec. I d.Hr.) care spune că dacii și esenienii au aceeași religie. În Antichitate preoții se ocupau de calcularea timpului și în acest caz teoretic, calculul timpului la Esenieni este același ca și la Geto-Daci, lucru dovedit la Sarmisegetuza prin Marele Sanctuar Rotund.

2. Platon în Critias citează: ...”Acolo la 4 sau la 5 ani, odată,cinstind astfel numerele pare cât și impare, regii se adunau la sfat și puneau la cale treburile comune”.

3. C. Daniel în Cultura spirituală a Egiptului antic îl citează

pe Breasted J.H., citez... „că la mănăstirea din Qumran în care s-au scris Manuscrisele de la Marea Moartă, esenienii aveau un calendar solar ce era ținut cu multă rigoare și se pare chiar de creștinii care la început au urmat acest calendar. Sărbătorile Cinei cea de taină, Răstignirea și Învierea erau fixate după acest calendar. Calendarul avea 12 luni dintre care 8 de 30 de zile și 4 luni de 31 de zile, iar anul avea 52 de săptămâni”. Sunt păreri că era practic un calendar săptămânal, iar anul avea 365 de zile. Diferența era recuperată la fiecare 49 de ani, iar Jubileul era în al 50-lea an. Greșeală de interpretare sau de calcul. Dacă anul avea 52 săptămâni atunci erau 364 zile. Este drept că ultima săptămână a anului era de opt zile iar la 4 sau 5 ani odată, ultima săptămână era de 9 zile, lucru enunțat de Lund (bib. 6), în modul de calcul al timpului la Suedezi, la Goți. A doua greșeală este că diferența de calcul era recuperată la 50 ani.

În această situație apar două considerente:

a) Esenienii ca și Caldeenii erau Arameii din neamul Aramilor, vechii locuitori din Balcani, iar scrierile creștine la început au fost scrise în limba arameică.

b) Calendarul folosit în Balcani și în România de astăzi avea până la nașterea lui Hristos 5508 ani, fiind cel mai vechi calcul al timpului din lume. Înșiși domnitorii români își calculau anii de domnie după acest calendar.

CALCULUL TIMPULUI LA ESENIENI

Anul la ei avea 365 de zile.

Alternativ, la 4 și la 5 ani adăugau o zi, astfel că la 49 de ani erau 6 perioade de 4 ani și 5 perioade de 5 ani, iar în total sunt 49 ani și 11 zile adăugate. În al 50-lea an, anul Jubileului, adăugau o zi, astfel că la fiecare 50 de ani erau 12 zile. Aceasta este deosebirea față de calculul timpului actual când se adaugă o zi la 4 ani.

Apoi, la fiecare 500 de ani se mai adaugă o zi, iar la 5000 de ani încă o zi. Perioadele de calcul ale timpului la Esenieni erau de 5000 de ani. La sfârșitul acestei perioade erau în plus 7,2 minute, ce reprezintă un plus de 0,0864 sec. pe an sau o zi la 1 milion de ani. După calculul actual al timpului la fiecare 128 de ani suntem înaintea timpului cu o zi.

Geții aveau același calcul al timpului cu deosebirea că la anul de 365 de zile adăugau 6 zile la fiecare 25 de ani, 5 perioade de 4 ani și una de 5 ani. În rest calculul era același.

În Munții Orăștiei, la Sarmisegetuza, unul din complexe este numit Marele Sanctuar Rotund, ce nu este altceva decât calculul timpului prin anii tropici solari și anii lunari dar și spațiul parcurs de Pământ în jurul Soarelui. Calculul este mai complex, mai precis pe perioade scurte și lungi de timp, cu posibilități de verificare. Se pare că anul, anul la Geți, avea 13 luni de 4 săptămâni fiecare, iar ultima săptămână era și la ei de opt zile, iar la 4 sau 5 ani odată de 9 zile.

Prin cele spuse mai sus sper că s-a răspuns la tot ce nu era înțeles, în legătură cu calculul timpului la Esenieni.

A PATRA DIMENSIUNE

Orice cunoaștere crează îndoiala, chiar dacă este dovedită experimental. Înlăturarea îndoielii duce la iluminare prin transformarea cunoașterii pentru sine în cunoaștere în sine. Atunci cunoașterea devine adevăr ce nu mai trebuie dovedit. Adevărul descompune toate lucrurile compuse devenind esența, iar esența este parte a armoniei. Esența este una și aceeași ce teoretic și experimental are trei componente: materia, energia și sufletul. Nu putem înțelege dacă nu divizăm, baza logicii noastre este asemănarea și compararea. Nu ne-am putut rupe de formă și greutate, iar dacă dăm valoare acestora intrăm în haos, deoarece reprezintă partea și nu întregul. Prefața haosului este existența și non-existența fără a ști că non-existența este o existență viitoare. Întodeauna ne-am împiedicat de ignoranța și îndoiala care este un nod greu de desfăcut. Te naști ca să mori. Nașterea este un dar al divinității iar moartea, o obligație față de ea. Același fenomen se întâmplă și în natură și în cosmos. Orice creație trebuie să se supună ordinii iar ordinea obligă la armonie. Armonia nu este echilibrul ci numai stabilitate pentru o anumită perioadă. Armonia include ființa și neființa și transformarea ciclică a lor. Armonia este de fapt cifra și cercul. Prin cifră și cerc se poate calcula tot ce este pământean și cosmic. De aici rezultă o diferență între cunoaștere și adevăr. Pasul este măsura cunoașterii iar lățimea degetului, profunzimea ei. În cazul acesta spirala poate să ducă la haos sau la esență. Esența este cercul cu cele trei componente reversibile: materie, energie, suflet.

Noi nu putem măsura cuvântul și nici cântări greutatea lui. Oamenii sunt încântați de greutatea lui. Una este să spui neadevăr și alta blasfemia pentru același lucru. Blasfemia are greutatea unei pietre de moară.

Când vom reuși să descompunem lucrurile compuse și să cal-

culăm măsura și greutatea cuvântului ajungem la logică iar prin logică și rațiune la adevăr. Adevărul duce la iluminare dar și iluminarea la adevăr. Iluminarea este un dar divin ce ți se dă sau îl iei. Cel ce înțelege acest lucru poartă denumirea de OM. Trăiești degeaba dacă nu vezi dincolo de orizont. Această noțiune de om este a patra dimensiune. În concepția vedică, OM înseamnă sinteză, virtute, adevăr iar reversul lui MO este dezintegrare, distrugere. Ne place să ne scăldăm și să ne simțim bine la jumătatea distanței fără să înțelegem vreodată că timpul trece. Fericit este acela ce stă piatră pe piatră, iar în Biblie se spune că „fericit este cel sărac cu duhul”. Nu sufletul duce la simțire ci mărimea lui. Să nu laudăm omul căci lauda orbește adevărul.

Summerienii au demonstrat eternitatea prin trepied iar ca reprezentare grafică a fost șarpele, UROBORU, reprezentat prin cerc unde capul este materia, corpul sufletul, iar coada energia.

Vechii egipteni au cunoscut și ei cele trei componente ale existenței veșnice reprezentate prin triunghi dreptunghic, unde Isis este materia, Osiris energia iar ipotenuza este reprezentată de Horus și reprezintă sufletul.

Cercul ce reprezintă sufletul (eternul), materia și energia la Hinduși este prezent și reprezentat clar în filosofia și religia lor sub formă de piesă de teatru. O formă populară de prezentare a realității o găsim și în cultura Maya reprezentată prin Popol Vuh (carte populară).

La Hinduși, sufletul este Brahman, ce este fără de început, fără sfârșit și de necuprins cu mintea. La vechii egipteni era Ka, iar la creștini Sf. Duh, spre deosebire de sufletul omului sau al unei ființe ce la hinduși este Atman iar la egipteni Ba. S-a dovedit că la om sufletul are și componentă materială deoarece orice om când moare, greutatea lui scade cu 18-22 g dar și componentă energetică, dovedită și ea chiar în unele situații vizibilă sau fotografiată.

La hinduși, energia este reprezentată de Lila, energie ce crează lumea prin „Sacrificiul divinității” și transformarea energiei în materie. Maya este materia, este capacitatea Divinității de a crea forme noi, forma obiectelor și fenomenelor din jurul nostru mergând până la confuzia identității cu realitatea.

Maya (materia) este permanent schimbătoare prin dinamismul energiei (Lila) iar forța care pune în mișcare acest mecanism se numeș-

te Karma (forța) și reprezintă principiul activ al jocului, al schimbării. Această acțiune, această forță Karma nu este prezentă numai la nivelul pământului ci și în întreg Cosmosul. Eliberarea din lanțurile Mayei (materiei) și din lanțurile Karmei (mișcarea) se face prin purificare, prin arderea materiei și transformarea ei în energie ce la hinduși se numește Moksha iar la creștini purificare prin foc. Atâta timp cât vedem materia (Maya) și percepem energia (Lila) fără să fim conștienți de perceperea sufletului (Brahman) vom fi sclavii materialismului.

În Rig Veda se spune „indestructibil este supremul Brahman. Natura proprie este Sinele suprem. Creația care dă viața ființelor se numește Sacrificiu”, se încheie citatul. Acest citat explică restul ce mai trebuie spus.

Sufletul (eternul) este indesctribil, inepuizabil, fără sfârșit, deoarece întotdeauna va fi materie și/sau energie iar atunci când nu este materie și energie, nu este mișcare și timp iar în această situație ne găsim în spațiul axioma absolut, spațiu ce se găsește la marginea oricărei galaxii.

Orice galaxie are Etern, Materie și Energie. Raportul materie energie este relativ stabil. Când predomină energia, galaxia se dilată, iar când predomină materia, galaxia se contractă. Orice corp ceresc ce nu mai are energie, pătrunde în interiorul (miezul) galaxiei și se autoaprinde transformând materia în energie după care erupe asemănător vulcanilor existenți pe pământ dar în altă dimensiune formând noi corpuri cerești. Elementele chimice componente ale vieții (CNO) având greutate moleculară apropiată este posibil să se grupeze creând astfel o planetă pe care este posibilă viața. Nu știm câte sisteme solare sunt în cosmos dar în fiecare sistem solar poate exista una sau două planete cu viață.

În acest spațiu galactic și în aceste condiții apare omul și întotdeauna la izvoare. Tot ce este bun sau rău, până și începutul și sfârșitul apar la izvoare unde sfârșitul nu este altceva decât un nou început.

În aceste condiții ființa omenească poate fi pământeană sau extraterestră. Scrierile vechi ca Popol Vuh sau Cărțile lui Enoh (apocriful Etiopian) arată că amândouă posibilitățile au existat.

În concluzie. Nimic nou sub soare. Această lucrare aduce la lumină lucrurile uitate din înțelepciunea Hindusă, Mayașă, Summeriană și Egipteană. Prima divizare a întregului s-a produs în secolele VI-V î.Hr. când întregul a fost împărțit în două: soma (materie) și spirit

(suflet și energie) iar în sec. XVIII spiritul a fost interpretat ca energie și mișcare iar spiritul în sine a rămas doar în religie.

Cele 4 dimensiuni sunt: sufletul, materia, energia și omul. Toate ființele și plantele în prima perioadă a vieții cresc și se dezvoltă din energia dată de suflet, iar aportul extern este folosit numai pentru întreținere. La omul nou-născut creșterea și dezvoltarea pot depăși în greutate, greutatea alimentelor. Cu timpul această energie se diminuează iar aportul extern capătă o mai mare importanță. Același lucru este valabil și la plante. Aportul extern este dat de apă și soare. Noi vedem pe cer soarele dar în realitate nu este astrul ci fascicolul de vânt solar ce este format din 70% protoni, 20% radiații alfa (deci componenta materială) și 10% fotoni. La nivelul atmosferic, materia se scindează în mezonii, kaoni, pioni etc. transformându-se în energie, energie ce prin fotosinteză se transformă în materie. La aceasta se adaugă apa din sol și carbonul din atmosferă. În felul acesta scoarța pământului se îngroașă încet dar sigur.

LEGILE LUI ZAMOLXE

Se pare că legile lui Zamolxe au apărut pentru prima dată în era noastră, publicate la Roma în anul 1554 (bib. 6, pag. 5), iar în lucrarea de față voi analiza în special lucrarea lui Carolo Lundio (Lund) apărută în 1687 sub titlul *Zamolxis* primul legiuitor al Geților.

De-a lungul timpurilor au fost mai mulți ce s-au numit Zamolxe iar ultimul care este cunoscut a trăit pe vremea lui Pitagora. Sunt dovezi că primul Zamolxe a fost Saturn, regele Titanilor. Dovada cea mai clară o oferă Diogene Laertius când scrie că „Geții lui Saturn îi spun Zamolxe” (citată repetat). Aceste legi ale lui Zamolxe s-au numit mai târziu „Legile Bellagine” iar în Balcani după anul 1000 erau numite „Legile Vlahilor (Blakilor)”.

Nu se știe dacă Saturn, regele Titanilor, urmașul la domnie al lui Uran, a făcut aceste legi sau erau deja iar el numai le-a aplicat în întreg teritoriul, în imensul imperiu pe care îl stăpânea după victoria asupra lui Osiris, atunci când i s-a dat și titlul de IO (stăpân, singurul stăpân), titlu moștenit și folosit și de Domnitorii Români până aproape de zilele noastre. Platon confirmă că ar fi ale lui Saturn (Poseidon), legi sacre, legi scrise pe o coloană de oricalc în capitala Atlantidei, în orașul insulă numit tot Atlantida, legi deja existente încă din timpul domniei lui Atlas (Troian), citez (bib. 3, pag. 233, Critias) „În schimb, autoritatea unui rege față de altul, precum și raporturile dintre ei erau orânduite potrivit poruncilor lui Poseidon (Saturn), păstrate în legea lăsată de primul dintre regi (posibil Uran sau Nereu) și în inscripția pe care acesta a făcut-o pe o coloană de oricalc, coloană ce se găsea în inima insulei, în templul lui Poseidon”.

Nu se poate ca o societate atât de bine organizată și o civilizație

avansată să nu fi avut legi până la Saturn, legi numite până la Troian, dar sigur mai târziu, legi strămoșești. Saturn nu putea decât să completeze legile existente ținând cont de noul context teritorial, de situația nou creată. Obligatorietatea celor din sud de a respecta legile Geților a făcut ca ei și apoi prin scriitorii antici să le numească „Legile lui Zamolxe”.

Dacă sunt legi strămoșești socotite atunci, pe vremea lui Troian (Atlas), după concepția getică, aceste legi aparțineau străbunilor lui Atlas, deoarece bunicii sunt numiți moși și începând cu străbunicii lui (părinții bunicilor) apare noțiunea de strămoși. În situația aceasta, tatăl lui Saturn a fost Uran, unul din bunici a fost Nereu, atunci aceste legi existau și înainte de Nereu, numit de Diodor și Nileus sau Oceanos.

Înșși anticii recunosc că au fost doi Zamolxe, unul era Saturn și al doilea a fost elevul lui Pitagora. Chiar Cicero în lucrarea sa (*De claris orationibus qui dicitur Brutus*”, susține acest lucru, citez „Au existat asemenea poeți ba chiar înainte de Homer care l-au cântat pe Zamolxis în poeziile lor festine”). Prin acest citat se confirmă faptul că Zamolxis a existat înainte de Homer, Homer care după Herodot s-a născut la 169 ani după războiul din Troia (bib. 6, pag. 48). Însuși Herodot spune că „Zamolxis ar fi existat înainte de Pythagoras” (pag. 104).

Mai mult chiar în cartea lui Lund la pag. 112 găsim următorul citat „Zeus care este cinstit la Goți se dovedește a fi unul și același cu Zamolxis”, iar mai departe citez „Pe acesta Laertius îl numește și rono (timpul), reprezentând cursul și revoluția (întoarcerea periodică) a spațiilor și timpurilor”, sau „Mnaseas de pildă, afirmă că Zamolxis este cinstit ca zeu la Geți și este numit Cronos”. Din aceste citate reiese faptul că Saturn este Zamolxis și este numit (pentru cei din sud) Cronos, adică timpul. Lucru corect și exact, greu de înțeles și pentru zilele noastre. Geții socoteau că tot ce este pământean are un început, un mijloc și un sfârșit. Tot ce este pământean este finit și totul se calculează prin cifră. Ce este în Cosmos, atunci Cer, de asemeni are un început, un mijloc și un sfârșit, dar sfârșitul este un nou început, lucru care se repetă la infinit (infinitul = timpul = veșnicia). Tot ce este în cosmos, ei credeau și calculau prin cerc. Însuși cercul arată ciclurile care se succed, care se repetă și totul se datorează voinței Divine care poate crea și distruge universul. Saturn, respectiv Zamolxe nu este altceva decât un sfânt (și atunci în nord era acest nume), ce era subordonat și ajutorul Divinității (fără nume), numit astăzi Dumnezeu.

Următorul citat explică incomplet și alt lucru. Citez (pag. 122) „Dar și Porphyrius (Vita Pyth. Ext) arată că în scrierile vechi Zamolxis a fost cinstit la Geți în locul cultului lui Hercule”. Dar ce era cultul lui Hercule (corect spus Hercule și nu Heracles)? Cultul lui Hercules era cultul soarelui numit atunci și astăzi Mithra. Soarele auzea și vedea totul. Lumea în sud era supravegheată de zei, zei care erau în număr diferit la diferite neamuri, astfel, de exemplu, grecii aveau 362 de zei (pag. 122). Prometeu (Hercules) fiind din neamul Titanilor, era fiul lui Iapet, fratele lui Saturn și a fost numit și Hermes Trismegistus, fiind primul din cei doi cunoscuți în istorie, el și Sarmis (Hermes Mercurius). Simbolul cultului Mithra era taurul, simbolul bunicului său Uran. Mai interesantă și mai puțin cunoscută este viața lui Prometeu. El a fost ajutorul lui Osiris și ajunge în Balcani (munții Hem). Îl trădează pe Osiris și trece în tabăra lui Saturn, Saturn câștigă războiul cu Osiris iar Prometeu ajunge rege în sud. După aceea este unul din ajutoarele lui Zeus și câștigă primul război împotriva Titanilor pe vremea lui Atlas (Troian). Îl trădează pe Zeus și trece în tabăra lui Atlas, iar Atlas (Troian) câștigă războiul, războiul zis Troian. Participă la crearea „Legilor Fețiale” când regină era Hera. Chiar și Ovidiu și Sofocle spun că (pag. 114), citez „Troia nu ar fi putut fi supusă fără săgețile lui Hercule”. Poate că au dreptate, poate că este legendă, dar cert este faptul că ajutorul lui Hercule în războiul Troian, în războiul din Creta pare să fi fost decisiv. El cunoștea armata lui Zeus, cunoștea locurile, punctele slabe ale armatei cât și locul unde puteau fi atacați și învinși Zeus și Horus, lucru care s-a și întâmplat.

Religia Geților era monoteistă și acest lucru este confirmat de citatul următor (pag. 122), citez „Și astfel în limba getică un singur zeu era reprezentat prin particula EN (greșeală, era AN = Cerul), zeu care era socotit a fi răspândit în toate, așa încât oamenii erau zguduți la venerarea chipului lui, căci apărea mereu și pretutindeni astfel”. Citatul confirmă existența religiei monoteiste la Geți și prin Geți la Titani. Și un alt citat confirmă religia monoteistă la geți, de data aceasta prin Dorieni, cei care au înființat templul din Delphi (pag. 122), citez „Expresia încrustată ce se deslușea pe peretele exterior al templului din Delphi; când salutarea zeului era solemnă, se cădea de acord asupra unei infinite și veșnice formule a celor vechi atribuindu-se EI EN

= UNUL EȘTI (monoteismul), în contrast cu politeismul, fiindcă la greci erau 300 de zei la număr...” Sper că aceste două citate sunt convingătoare, citate ce confirmă existența credinței monoteiste la Geți, credință existentă și astăzi, în comparație cu credința celor din sud în zei, credință politeistă. La început, credința monoteistă era în tot teritoriul Titanilor, numiți apoi Atlanți, această credință rămâne numai la Geți până în zilele noastre spre cinstea lor.

Pentru locuitorii din sud era EN, sau poate așa îl citeau ei, dar în realitate era AN. AN este timpul, veșnicia, este cerul (cosmosul), iar pentru noi astăzi este numai anul calendaristic. Anticii îi spuneau Cer iar Nemuritorii (Titanii, Atlanții și Geții) erau „Fiii cerului”. Cosmosul (cerul) era reprezentat prin cifra 21, cifra infinitului iar pământul, lucrurile finite aveau cifra 13. Aceste două cifre sunt baza calculului timpului la geți și se găsesc la Sarmisegetuza, în Sanctuarul mare rotund, în cercul din mijloc. Pentru ei infinitul (cosmosul, cerul) nu era altceva decât o sumă de finituri, de cicluri care se repetă atât pe pământ cât și în cer, cicluri de naștere, viață și moarte. La Geți, ca și la toți Hiperboreenii, toate lucrurile atât pe pământ cât și în cosmos erau împărțite în trei, citez (bib. 6, pag. 94) „La Hyperboreeni este numărul (trei) cel mai important acceptat în ritualuri, „tria panta dedasai” (Arist, De Coel, lib. I c 1). Toate lucrurile sunt împărțite în trei „kai panta ta anrwpina tria suneei”, numărul trei este cel care întrunește toate cele umane... De aici a pătruns și în lucrurile sacre și în legi numărul trei”. Noi astăzi credem că în cosmos nu este decât materie și energie. A treia componentă a cosmosului nu o cunoaștem. Nici astăzi nu știm, nu cunoaștem și nu explicăm tetrada lui Pitagora, decât la nivel teoretic și poate matematic. Și astăzi credința este monoteistă, este întregul pentru cer (cosmos), iar trinitatea aparține atât cerului cât și pământului. Oare nu este în esență aceeași religie, religia de pe vremea Titanilor, nu este în realitate doar o continuare a ei? Modificările sunt inerente timpului. Deosebirea este că pe vremuri, în vremurile Titanilor, ignoranța (prostia) era socotită un păcat și făcea parte din cele 12 păcate capitale. Mai mult chiar era socotită cel mai mare păcat iar astăzi este la loc de cinste chiar și în religie prin expresia „Crede și nu cerceta”. Au fost și condamnări la moarte și arderi pe rug ale oamenilor de știință. Redau din (bib. 31, pag. 63) cele 12 păcate; Ignoranța, Supărarea, Lipsa de măsură, Desfrânarea, Nedrep-

tatea, Lăcomia, Prefăcătorie, Invidia, Înselătoria ori Viclenia, Mânia, Nechibzuința și Răutatea. După cum se vede, ignoranța era primul și cel mai mare păcat. Este logic să fie așa deoarece ignorantul face bine numai din greșală. El înțelege realitatea decât prin propriile poftă, iar în ignoranța lui crede că asta este libertate și democrație. Prin păcat sufletul nu este murdărit (fiind de esență divină), el este numai chinuit, este torturat fiindcă se găsește în închisoarea trupului. Doar când spui adevăruri, păcătoșii suferă.

Și dacă tot analizăm vremea și vremurile, atunci să discutăm despre timp și timpuri și felul cum calculau timpul geții, goții și misienii (esenienii), unde rezultatele sunt aceleași dar modul de calcul diferit. Toți erau acuzați că aveau anul de 364 zile și asta datorită necunoașterii, deoarece anul, cel puțin la geți, avea 13 luni de 4 săptămâni fiecare. Într-un an erau 52 săptămâni, deci 364 zile dar ultima săptămână era de 8 zile iar la 4 sau 5 ani, la geți, ultima săptămână era de 9 zile, iar acest an se numea „Anul cel mare” și atunci obligatoriu toți regii din regatul Titanilor se strâneau la sfat. Cel care nu venea era aspru pedepsit. Acest lucru este confirmat de Platon în descrierea Atlantidei, pag. 233, citez „Acolo tot la 4 sau 5 ani odată, cinstind astfel numerele pare cât și impare, regii se adunau la sfat și puneau la cale treburile comune”. Acesta este anul de 13 luni, pe care Caesar în nebunia lui l-a adus în Europa în anul 46 î.Hr. calendarul egiptean de 12 luni pe care îl folosim și noi astăzi, care era și este cel mai modest calcul al timpului, deoarece la fiecare 128 ani este o zi în plus, spre deosebire de calendarul getic în care la 5.000 de ani era o diferență de o secundă la 11,5 ani. Goții, se pare că foloseau calendarul Esenian, sau cel puțin așa reiese din citatele următoare. Citez (bib. 6, pag. 149) „Se obișnuiește ca după nouă ani să aibă loc o adunare solemnă a tuturor regiunilor Sueoniei spre a-l sărbători. De la această sărbătoare solemnă nu avea voie să lipsească nimeni. Regii și toate popoarele și fiecare în parte urma să-și aducă darurile la Upsala, iar pentru cei care nu erau prezenți la acele ceremonii, era pregătită cea mai crudă pedeapsă, în ciuda faptului că se trecuse deja la creștinism”. Adunarea la nouă ani era specifică Goților, Misienilor și Esenienilor, pe când la Geți același lucru era la 4 sau 5 ani, atunci când era „Anul cel mare”, și asta dacă îl credem pe Platon, obicei ce s-a păstrat și pe vremea Dacilor. Pen-

tru acapararea acestor daruri Traian a avut nevoie de două războaie. Dovada anului de 13 luni o oferă Lund și în citatul următor, pag. 149 „(Nouă zile de petreceri, ocazie cu care se sărbătoreau sacrificiile, iar în una din zile se sacrifică un om împreună cu celelalte animale, așa încât din nouă zile se făceau 72, în care erau sacrificate animale (nu știu la ce se referă, n.t.)”. Explicația este simplă. Anul de 13 luni avea ultima săptămână de opt zile de sărbătoare, și atunci 8 zile înmulțit cu 9 ani fac 72 zile. Aceasta este explicația celor 72 zile de sărbătoare de care nu știa nici Lund și nici traducătoarea Maria Crișan. În limba getică cuvântul „ora” însemna limită, țarm și într-adevăr orice oră din timp este o limită, are ca timp o perioadă limitată, are un țarm. Citez (bib. 6, pag. 155) „Ormt vine de la ora (țarm, limită)”. Importantă este dovada existenței anului de 13 luni, iar luna de 28 zile deci 4 săptămâni, an după care calculau Geții și Goții timpul, calcul care după unii antici l-a folosit Uran, după alții Saturn iar dovada existenței lui pe vremea Titanilor și Atlanților a oferit-o Platon în Critias. Faptul că la Sarmisegetuza calculul timpului se face după anul de 13 luni este încă o dovadă că acest calcul exista încă de pe vremea lui Sarmis sau Hermes fiul Herei și al lui Zeus, numit și Hermes Trismegistul. Însăși localitatea poartă numele lui Hermes, însemnând Sarmis nemuritorul (din neamul Nemuritorilor, al Titanilor, Atlanților) al Geților. Toți am crezut că Sarmații și Sarmația este Europa și populațiile din Europa, dar Lund ne spune că Sarmația era în timpul domniei lui Sarmis tot imperiul, adică regatul din nord cât și cel din sud, citez pag. 58 „Mar-tor este pământul întins al dublei Sarmații”.

De la Iordanes a apărut ideea că Goții și geții sunt același neam. Să vedem după spusele lui Lund dacă este adevărat. Este drept că la pag. 32 spune „Socot că s-a demonstrat suficient pentru a spune clar că Goții și Geții sunt aceiași, cei mai neînvinși prin virtute și fapte...”. Acest citat confirmă spusele lui Iordanes și ne-ar face să credem dacă la aceeași pag. nu ar fi citatul „După Monaster (Chron., pm. 113), Homer (Iliada, în diverse locuri), aceștia au fost Goții din a căror stirpe au ieșit Troienii”. Acest citat infirmă originea comună a Geților și Goților, deoarece Dorienii (Geții) au luptat împotriva Troiei iar dovada este faptul că după terminarea războiului din Troia mai multe localități din zona doriană purtau numele lui Ahile, eroul din războiul

troian. Lund nu se oprește aici și confirmă originea suedezilor ca fiind din Asia Mică, citez, pag. 47 „Ttojamann sunt aceeași cu Sueonii, iar Troja este capitala Neamului, cetate monumentală din care azi au rămas doar ruine”. Și ca să infirme originea comună a Geților și Goților, în aceeași carte la pag. 204 este citatul „Cărturarul Gravius (Elem. Ling. Pers. P. 90) semnalează zece cuvinte de origine persană care par să fie niște spice rămase după strângerea recoltei gotice”. În realitate, adevărul este la mijloc. Este drept că originea Goților a fost în Asia Mică. Teritoriu ce era sub stăpânirea Titanilor și aici apare amestecul între Geți și localnici, mai târziu numiți fie sciți sau perși. Ei nu au fost niciodată geți, iar deosebirile sunt evidente. În primul rând credința getică era monoteistă, credința în Divinitatea cosmică, pe când goții au crezut întotdeauna în zei, credința regatului din sud. În al doilea rând, ei nu au vorbit niciodată limba latină veche, graiul vorbit în regatul Latonei. În al treilea rând, ei au luptat împotriva dorienilor în Troia și chiar împotriva Atlanților dacă acceptăm pe Platon care în Critias (bib. 3, pag. 223), cel puțin unul din regii Elini are nume azi suedez, dacă socotim că „th=z sau s”, atunci Erichthonios devine Ericson sau Erichson. În al patrulea rând, calculul timpului la Goți este modelul numit astăzi Esenian (vezi calendarul Esenian), care în carte spune că este calcul minoic de la Minos fiul lui Zeus și al Europei, rege în Creta, calcul bine conturat în lucrarea lui Paul Faure (bib. 20), pe când Geții aveau alt calcul cu toate că rezultatele erau aceleași.

După opinia mea, cel mai important pasaj și demn de reținut este migrarea Goților spre țara sfântă și asta înainte de Hristos, ajungând până în Tracia și Grecia. Logic „Țara sfântă” trebuie să fie între Scandinavia și Grecia. Citez, pag. 79 „Căci tratează despre plecarea lor din patrie spre Țara Sfântă”. Pentru a rezolva acest lucru apelăm din nou la Platon unde în Critias la pag. 229 spune, citez „Acea insulă sacră”, care nu este alta decât Insula Atlantida, insulă ce se găsea atunci la nord de Ocean și marea Tethys iar azi la nord de Dunăre. Acest lucru confirmă existența teritoriului Altantidei și exclude scufundarea ei, teritoriu pe care Goții îl numesc țară sfântă, teritoriu locuit cândva de Titani, Atlanți și astăzi ca și atunci de Geți, ce într-o perioadă s-au numit Vlahi, Moldo-Vlahi sau Daci.

În carte este tratată și limba getică dar nu a spus că este aceeași cu limba vorbită de Titani, Atlanți sau limba latină veche numită greșit și vulgară. Aș spune că limba latină folosită în Roma este o limbă vulgară deoarece a măsluit vechea limbă care de la Latona s-a numit latină. Dar Titus Maccius Plautus (250-184 î.Hr.) spune că „Din limba geto-dacă vin toate cuvintele barbare” (pag. 42), unde abundă în comediile sale iar în cartea lui Cato Maior, Originile Romei „relatează despre străvechimea scrierii getice (pag. 41), dar despre străvechimea limbii getice, la pag. 74, citez „Și, ca să nu te îndoiești de nimic, literele acestei limbi (limba greacă) ca și ale celorlalte de altfel, au fost luate de la Geți”. Se știe că Wulfila a tradus Biblia din limba greacă în graiul gotic dar cum goții nu aveau un alfabet al lor, atunci citez (pag. 73) „Wulfila s-a folosit de alfabetul getic ca să-l creeze pe cel gotic în care a tradus Biblia cunoscută sub numele de Codes argenteus”, și „descoperindu-le pe f și Q”. Mai mult chiar, Joannes Magnus citez (pag. 73) „Lucru sigur este că folosirea alfabetului fonetic de către geții din patria noastră (Suedia), datează imediat de după potop, alfabet descoperit pe niște pietre splendide de o mărime considerabilă, (și tot aici sunt publicate și Legile lui Zamolxe n.t.)”.

Și dacă tot am spus despre legile lui Zamolxe, atunci să enumerăm cele 12 legi scrise de Zamolxe (Saturn) în veacul 18 de la facerea lumii după Lund. Menționez că ele (legile) pot fi sintetizate în 5, 4, 3, cifre ce formează teorema lui Pitagora, tetrada și decada, legi care dovedesc credința geților în Divinitate, legi care confirmă existența credinței monoteiste a geților încă de pe vremea lui Saturn.

LEGILE LUI ZAMOLXE (II)

I. Principii în număr de cinci.

Legea 1. Primul dintre toți, acela a fost Dumnezeu.

2. Peste toate cele care sunt create, inclusiv peste gânduri domnește Dumnezeu.

3. Dumnezeu este cel care hotărăște cu dreptate în această viață. El răsplătește oamenii și tot El îi pedepsește.

4. Minte omenească nu este în stare să înțeleagă ideea perfectă a Justiției Divine.

5. După trecerea sufletului prin această viață, vor fi date răsplăți și pedepse în modul cel mai corect.

II. Cauze în număr de patru.

Legea 1. Cauza este ceva din care se naște ceva.

2. Cauza principală este cauza din care se nasc toate celelalte.

3. Cauzele secundare sunt acele cauze a căror origine se află în cauza principală și depind de ea.

4. Orice este s-a întâmplat dintr-o cauză.

III. Legi de finalitate.

Legea 1. Nu are loc progres la infinit.

2. Trebuie să fi cerut ceva ca să se poată da.

3. Orice mișcare este izvorul acțiunii, chiar și în cazul obiectelor neînsuflețite, atâta vreme cât, în diverse chipuri, prin calitățile și efectele lor, contribuie hotărâtor la ideea de bine și frumos a celor vii.

Și totuși civilizația lor era mai avansată decât a noastră. Să luăm de exemplu „Nu are loc progres la infinit”, adică toate lucrurile au un sfârșit atât pe pământ cât și în cosmos. Tot ce este nou (progres) are un sfârșit, fie că știm sau nu știm acest lucru. Noi, în special de la Darwin, socotim că totul se modifică, se adaptează la fenomenele de

pe pământ, fără să știm că și acestea au un sfârșit. Unul din principiile lor era și faptul că totul pe pământ și în cer (cosmos) au un început, un mijloc și un sfârșit, lucru adevărat și numit de ei se pare Trepied, dar Trepiedul lui Apolo deoarece citez (pag. 156) „El cunoaște trecutul, observă prezentul și prezice viitorul”; dar acesta este doar trepiedul cunoașterii, cunoaștere care după Sarmis, Hermes, Apolo este enunțată în tăblița de smarald, citez (bib. 31, pag. 11) „Ce este dedesubt e la fel cu ce este deasupra; iar ce este deasupra e la fel cu ce este dedesubt, pentru a îndeplini miracolul unui singur lucru, prin adaptare. Mai mult chiar, al treilea principiu spune, citez „Și după cum toate lucrurile au fost create printr-un singur cuvânt al UNULUI (Divinității)”. Parcă am mai auzit noi acest lucru „La început a fost cuvântul și cuvântul a fost de la Dumnezeu”. După cum se vede „Nimic nou sub cer (soare)”, și nu este oare decât o continuare a vechii credințe, credință ce a fost continuată până astăzi numai de geți?

Se știe că steaua în opt colțuri este steaua specifică numai românilor, steaua românească dar nu se știa originea ei. Originea ei pornește de la Saturn, preluată și de Sarmis, și existentă până în zilele noastre. Dovada o găsim în citatul de la pag. 118 „Antichitatea îi atribuie opt. Fenicienii îi atribuie lui Saturn tot opt, este atestat de Eusebius (De praep. Ev. I, 1), căci până și templul în care se celebrează cultul lui Atin (Saturn la suedezi) are opt unghiuri și un inel. Tot în număr de opt erau și virtuțile existente în cer pe care le fixase Antichitatea prin gura lui Platon (Epin, p.m. 923), iar cei dintâi care le-au observat și le-au lăudat au fost barbarii, căci prin legile acestora, care fuseseră instituite regulamentar, s-au răspândit apoi la Egipteni, Sirieni, ba chiar și la Greci, după cum relatează Platon. Prin urmare, imaginii mărețe a regelui i se adaugă efigia Marelui Apollo, pe care se puteau citi atribuțiile regale, opt la număr, încrustate pe un iris și într-un nod ciudat cu opt unghiuri o înlănțuire solidă, secretă, de șiruri de lanțuri – în aceeași manieră secretă închisă (se referă la efigie)”. Acum se știe că steaua în opt colțuri, titlul de IO folosit numai de domnitorii români cât și legile numite Bellagine, apoi Vlahe sunt o moștenire a românilor de la Saturn.

Un alt citat confirmă faptul că soția lui Atlas, Troian, Neptun

sau după Homer, zeul Cutremur, numită Hespera, este cunoscută și sub numele de Themis (Zeița justiției), citez (pag. 187) „Iată de ce Po-eții au cântat Ursitoarele ca fiice ale lui Jupiter (aici Atlas) și Themis (zeiță a Justiției, Fiică a Cerului și Pământului)”. Se știe că Ursitoarele, Pleiadele, Atlantidele, Muzele, Zânele sau ielele sunt cele șapte fiice ale lui Atlas.

În încheierea acestui capitol redau cuvintele lui Vulcanius despre Geți, citez (pag. 176) „Nu pot să trec sub tăcere faptul că întotdeauna am fost admiratorul mai mult decât al tuturor, al acestui nume prin excelență nobil, al unui neam, care crede din adâncul inimii lui în nemurirea sufletelor, căci, după judecata mea, condamnând puternic moartea, ei capătă un curaj nețărmurit de a înfăptui orice; după cum se vede, neamul Geților s-a ivit dintotdeauna așa de la natură, el a fost și este un popor cu totul aparte și veșnic”.

SIMBOLISTICA NUMERELOR CARDINALE

Simbolul înlătură o mulțime de cuvinte, este realitatea cunoscută cuprinsă într-un semn.

Sunt două categorii de numere: numerele cardinale și ordinare. Numărul ordinar este cifra.

Nu este asemănare între număr și cifră. Numărul (cardinal) este al cosmosului, cifra este a oamenilor și prin ea se află tot ce este pământean. Orice formă pământeană se exprimă prin cifre, diferă doar ordinea și mărimea cifrelor.

Numerele cardinale sunt cheia spre legile armoniei cosmice, simboluri ale ordinii divine.

Numerele cardinale sunt începutul, mijlocul și sfârșitul unei ordini și armonii cosmice, sfârșitul unei veșnicii și începutul altei veșnicii. Ele nu sunt unități de măsură dar certifică statornicia veșnică a universului supusă unei realități ciclice.

Numerele cardinale redau nașterea, viața și moartea unei planete, a unui sistem solar sau a unei galaxii, conform voinței creatorului ei, voința Divinității, voința lui Dumnezeu.

Numerele ordinare sau cifrele sunt simboluri pentru tot ce este pe pământ. Totul se poate cântări și măsura prin cifră.

În cosmos și pe pământ sunt cicluri de existență și nonexistență ce se repetă la infinit. Pitagora a încercat să explice lucrul acesta prin tetradă și decadă iar Platon prin expresia „Timpul s-a născut odată cu universul” (bib. 3, pag. 244), și sigur moare odată cu el. Pentru ei, noțiunea de timp echivala cu veșnicia iar pentru noi cu infinitul.

Anticii, în special grecii împărțeau cosmosul în creatorul și creația lui, adică Divinitate (Demiurg) și cer, „Ce este ființa veșnică,

ce nu are devenire, și ce este devenirea veșnică, ce nu are ființă”, Platon, Timaios, pag. 142. Demiurgul era Zeus pentru greci, iar la Geți era Divinitatea adică Dumnezeu.

Se spune că ceea ce nu se poate percepe în mod natural se dezvăluie aceluia care știe să privească în interiorul său, știe să se conducă pe el însuși și să cunoască știința absolutului.

Această știință a absolutului este percepută prin număr, ce reprezintă începutul și sfârșitul micro sau macrocosmosului, este Cartea Vieții sau tratatul despre Facerea Lumii, este existența și nonexistența în același timp, sunt contrariile care nu se anulează ci se succed în funcție de voința Divină, care niciodată nu poate fi gândită de mintea omenească.

Numărul pentru pământ sau cosmos dă timpul care mai este, cifra, timpul care s-a scurs.

Nașterea este voința divină, moartea, obligație pentru divinitate. În Mahabharata (Maha = mare, Bharata = luptător), se spune că „Dragostea umană ți-a dat viața, iubirea cerească îți dă moartea”, de fapt îți dă viața fericită și fără de griji de după moarte.

Cifra este darul Divinității oferit pământenilor. Lumea poate fi cunoscută și guvernată prin cifră și cerc. Cifra este materie și calcul material, cercul energie. Cercul poate fi circumferință sau punct, energia se poate transforma în materie, iar materia în energie, deoarece punctul în lumea tridimensională însoțită sau neînsoțită este materie. Contrariile materie-energie se completează, se succed sau se distrug prin anihilare reciprocă. Se completează când determină progresul, se succed păstrând existentul sau se anihilează anunțând sfârșitul existenței, atât a cifrei cât și a cercului.

Numărul cardinal are ca simbol cercul, cerc care înglobează cele zece numere cardinale și reprezintă viitorul, prezentul sau trecutul în ordinea ce o dorește Divinitatea. Un simbol asemănător și mai pe înțelesul tuturor este șarpele Uroboru (se poate citi și de la dreapta la stânga, are dublu sens), șarpe care își mușcă coada formând un cerc, unde capul este materia, corpul sufletul iar coada energia.

Drumul spre înțelegerea întregului este teoretic posibil și se

face prin efort, virtute și dragoste de adevăr, deoarece noi, cei care măsurăm în fiecare zi, nu putem înțelege nemăsurabilul, infinitul, cu toate că infinitul nu este altceva decât o sumă de finituri.

Timpul pământean, ca cifră este al omului, cât trăiește este vremea lui, timpul lui, parte a veșniciei, a infinitului. Altă ființă, alt timp.

Timpul trăiește din moartea noastră și moare prin viața noastră. Omul este o ființă asfințită deoarece se naște pentru a muri, nașterea nu este o cerință, este doar o obligație.

Cercul este roua ce cade din Arborele Vieții (frasinul), cifra este roua din Pomul Cunoașterii (mărul), mană cerească oferită pământenilor. Mana cerească era numai roua de pe frunzele de măr.

Arborele Cosmic era arborele cu rădăcinile în cer și crengile pe pământ, era de fapt originea omului cu componenta lui divină, sufletul. El era reprezentat de șapte discuri reprezentând cele șapte planete ale sistemului nostru solar, fără Pământ iar după apariția planetei Venus, discurile au fost nouă, nouă planete ca și astăzi în sistemul solar unde era inclus și Pământul. Erau șapte, respectiv nouă raiuri (atmosferale planetelor) deci nouă ceruri și tot atâtea iaduri ce erau planetele în sine (pământurile). Înseși piramidele prin treptele lor reprezentau numărul de ceruri pentru care au fost construite.

Lacrimile Arborelui Cosmic sunt hrană pentru pământeni, dar oamenii în ignoranța lor se bucură și vor mai mult.

Numerele cardinale sunt în realitate și Cartea Vieții, viața omului, a pământului cât și a cosmosului, reprezentând nașterea, existența și moartea, numită și cartea cu zece file, unde fiecare filă este unul din numerele cardinale, sau tratatul despre Facerea Lumii și poate a Lumilor.

NUMERELE CARDINALE

Numărul Zero. Numărul zero așezat în față la egipteni înseamnă întuneric și era semnul orbului. Este haosul, întunericul. Este locul unde timpul stă în umbra spațiului. Este materia în deplina ei intimitate, care prin voință sau cuvântul Divinității, din haos se crează ordinea, ordine ce trebuie să ducă la armonie. După Pitagora (bib. 10, pag. 254) este „Materia amorfă, haosul, are forma unei sfere, în al cărei centru se află focul central”: În principiu Pitagora are dreptate deoarece citatul reprezintă trecerea de la haos la o formă de organizare. Epihram (550-460 î.Hr.) spune că „Scrierile doriene sunt în proverbe și aforisme” și de aceea ca și spusele lui Porphyry, sunt greu de înțeles.

Numărul I. Este Divinitatea, Dumnezeu, Creatorul. Este punctul (centrul cercului) și circumferința cercului. Este transformarea punctului în circumferință și a circumferinței în punct. Este voința divină care crează sau distruge totul în cosmos. Este ceea ce Pitagora a numit decadă. Este numărul unității după Hermes Mercurius (Sarmis) Trismegistus, citez (bib. 31, pag. 64) „Căci numărul Zece, o, Fiule, este stăpânul Sufletelor. Iar Viața și Lumina sunt unite acolo unde numărul **Unității** se naște din Spirit”, și mai departe „De aceea, în consens cu Rațiunea, Unitatea are numărul Zece, iar numărul Zece are Unitatea (nr. 1); iar la pag. 235 citez „Iar unitatea nu a fost nimic altceva decât Spiritul care învâluie universul. În afara Căreia nu este nici Zeu, nici Îngeri, nici alte esențe. Căci El este Domnul tuturor lucrurilor și puterea, și lumina, și totul depinde de El și este în El”.

Numărul II. Sunt două puncte, linia, raza, lumina, viața. Este

energia care poate să dea materiei alte proprietăți. Pentru pământeni este sâmburele vieții și al mișcării.

Numărul III. Sunt trei puncte, trepiedul, triunghiul, trinitatea. Sunt prezentul, trecutul și viitorul tuturor lucrurilor și fenomenelor atât pe pământ cât și în cosmos. Este sufletul care împreună cu materia și energia formează trepiedul. Tot ce este întreit este desăvârșit și ce este desăvârșit este creat de Divinitate, de Dumnezeu.

Numărul IV. Este solidul, sunt planetele și toate corpurile cerești. Este simbolul pentru pământ și reprezintă toate formele tridimensionale însuflețite și neînsuflețite.

Numărul V. Este omul, cunoașterea, rațiunea. Este forma superioară ce înglobează materie, energie și suflet. Este ființa pământească creată de Divinitate după chipul și asemănarea sa. Este perfecțiunea creației Divine.

Numărul VI. Este apa și timpul. Sunt lucrurile trecătoare dar și cele veșnice. Este eternitatea care după noi este alcătuită din timp, dar eternitatea nu are nevoie de timp, este timpul însuși. Este suma celor trei numere $1+2+3=6$. Este timpul nu cel scurs de la naștere ci timpul rămas până la moarte, timp ce devine spațiu doar pe Tărâmul celălalt.

Numărul VII. Este cosmosul, spațiul și energia spațială. Este locul unde se îmbină și se despart energia, materia și sufletul. Pentru pământeni este cifra 21.

Numărul VIII. Este focul și purificarea prin foc, este lăcașul morții și al pulverizării universale, este trâmbița judecății de apoi. Este distrugerea răului și păstrarea esenței, a binelui. Pentru pământeni corespunde cifrei 13.

Numărul IX. Este un nou început, o nouă creație. Este numărul care unește și desparte două cicluri ce se succed. Este cercul care se închide și deschide drum spiralei. Este prima picătură de rouă ce cade din Arborele vieții și lacrima ce cade din Arborele Cunoașterii.

Toate aceste zece numere, pentru pământeni fac obiectul tratatului despre Facerea Lumii numită și cartea cu zece file.

Acum înțelegem mai bine de ce Pitagora spunea că 1, 2, 3, 4 = 10 deoarece după Porphyry și Abaris spun că Pitagora era Hiperborean prin definiția dată poate de ei că Pitagora este „Un Apolo Hiperborean cu coapsă de aur”. Expresia „coapsă de aur” este echivalentă cu „premoniția”. Acest citat confirmă faptul că Pitagora a fost hiperborean

iar dintre neamurile hiperboreene, Pitagora era Dorian sau cel puțin era adeptul școlii doriene, cunoscând limba doriană și poate chiar să fi scris tratate în doriană, dispărând astfel un mit și anume că Pitagora nu a lăsat nimic scris, apare ca dovadă în lucrarea lui Porphyry „Viața lui Pitagora” (bib. 19, pag. 33), citez „Aceasta este, așadar, teoria pitagorică despre numere. Și este motivul pentru care – dată fiind originalitatea ei – această filozofie s-a răspândit atât de mult, mai întâi datorită caracterului său enigmatic, **apoi pentru că aceste tratate au fost scrise în Doriană.** Acestui dialect îi lipsește limpezimea, și aceasta este pricina pentru care cei care s-au folosit de el (posibil tratatele scrise în doriană de Pitagora, n.a.) sunt considerați a nu fi adevărați pitagorici, iar scrierile lor sunt bănuite ca apocrife sau scorneli. În plus, după cum spun pitagoricii, Platon, Aristotel, Speusip, Aristoxenes și Xenocrates și-au însușit tot ce era mai bun (din învățătura pitagorică), făcând doar neînsemnate schimbări”. Cert este că Pitagora a influențat și modificat modul de gândire al anticilor și totul s-a datorat „științei dorienilor” despre viață, pământ, univers și Divinitate. Personal cred că dovezile sunt suficiente pentru a demonstra că Pitagora a fost Dorian, alt nume dat geților și nu așa cum se scrie că s-a născut în Samos. Sunt convins că izgonirea lui din Crotona a fost datorită credinței lui în religia monoteistă, religia geților, deci a dorienilor, deoarece filosofia lui Pitagora respectă principiile științei și religiei geților, căci altfel nu se explică citatul de la pag. 35, al bătrânilor din Locri, citez „Pitagora, noi te cunoaștem ca pe un om înțelept și iscusit; **dar cum noi nu avem nimic de îndreptat în legile noastre** (legi făcute de un pitagorian – sublinierile aparțin autorului), noi vom căuta, în ceea ce ne privește, să le respectăm întocmai; în ce te privește, mergi în altă parte, luând de la noi tot ce-ți este de trebuință”.

CALCULUL MATEMATIC AL NUMĂRULUI Π

I. Formula matematică de calcul al numărului Π este:

$$\left(3 + \frac{1}{7}\right) - \left(\frac{6}{13 \times 365}\right) = \Pi$$

$$3 + \frac{1}{7} = 3,142857142857(142857)$$

$$\frac{6}{13 \times 365} = \frac{6}{4745} = 0,00126448893$$

Ultimele trei cifre din numărul Π sunt datorită posibilității limitate de calcul.

La fel se calculează și cifra P (0,1415926535), deoarece cifra 3 este de fapt cele trei diametre ale cercului, iar 1/7, este o cifră simbol, pe vremuri era socotită cifră sacră a Geto-Dacilor, 7 este numărul cardinal al cosmosului, iar 6 este numărul cardinal al timpului, iar 365 este numărul de zile complete ale anului. Cifra 13 este cifra pământului ce impropriu ar anunța sfârșitul când în realitate este cifra timpului pentru pământ și mai este și cele 13 luni de 28 de zile ale anului tropic solar după care se calcula anul înainte de a fi adus din Egipt, calendarul egiptean, cel care se folosește și astăzi, adus de Caezar și Sosigene în anul 46 î.Hr.

II. Altă formulă de calcul al numărului Π

$$22 - \frac{6 \times 7}{13 \times 365} = 7\Pi$$

$$22 - \frac{42}{4745} = 7\Pi$$

III. Formula de calcul al numărului P

$$1 - \frac{6x7}{13x365} = 7P$$

$$1 - \frac{42}{4745} = 7P$$

IV.

$$\Pi = \sqrt{14} - \left(\sqrt{\frac{9}{25}} + \sqrt{\frac{2}{25745}} \right)$$

25745 este, posibil, anul platonice.

V. Acest calcul al numărului Π s-a bazat pe coordonatele de la calculul timpului. Dar calculul matematic al numărului Π fără aceste coordonate este următorul:

$$\Pi = 4 - \left(\frac{5}{6} + \frac{1}{40} + \frac{225}{304} : 10.000 \right)$$

VI.

$$\Pi = 4 - \left(\frac{143}{120} - \frac{1}{3} + \frac{8,09}{19x8^2} \right)$$

Se pare că a dispărut numărul Π ca număr irațional.

$$\text{VII. } \Pi = 4 - \left(\frac{10,3}{12} + \frac{0,09}{19x8^2} \right)$$

CUVÂNTUL PIERDUT

Cuvântul pierdut este adevărul adevărat, el nu există pe pământ, fie din cauza păcatului original, fie din cauză că orice formă existentă pe pământ este muritoare, are un început, un mijloc și un sfârșit, iar orice formă muritoare se schimbă în fiecare zi, este mărită sau micșorată de timp, excluzând astfel adevărul unic și creând premiza existenței mai multor adevăruri, mergând până la existența ca fiecare persoană să aibă adevărul ei și asta datorită existenței contrariilor care se anihilează sau se succed, având ca element de bază dualitatea materie-energie, contrarii ce generează mișcare atât a tridimensionalului înșuflețit cât și a celui neînșuflețit.

Adevărul adevărat este în tot ce este etern și nemodificabil, iar în cazul acesta lucrurile de pe pământ sunt imitații de adevăruri, deoarece pe pământ totul este schimbător, este modificabil și tot ce este supus schimbării nu conține adevărul adevărat.

Adevărul adevărat nu poate fi născut sau făcut, este același, este veșnic și nemodificabil, iar pământul își urmează existența conform destinului său, destin ce exclude găsirea lui, lucru confirmat și de Biblie, deoarece în alcătuirea noastră nu este cuprins adevărul din cauza păcatului original (bib. 26, pag. 13, cap. Facerea), citez „De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, **pentru că dă știință** (s.a.), a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el”.

Pomul cunoașterii este mărul, iar fructul cunoașterii este adevărul. Adam și Eva au distrus adevărul creând astfel păcatul original. Unde nu este adevăr pătrunde ignoranța, chiar și în Rai. Este logic ca Dumnezeu să-i pedepsească pe Adam și Eva și să-i trimită pe o planetă unde niciodată nu a fost, nu este și nu va fi niciodată

adevărul adevărat sau „Purul adevăr”. Nu se putea admite ca ignoranța să pătrundă în Rai.

În vremurile de demult, în civilizația anterioară, pe vremurile Titanilor, ignoranța era cel mai mare păcat din cele 12 mari păcate, păcate capitale, fiindcă, spuneau ei, ignoranța creează cea mai mare suferință a sufletului și aveau dreptate deoarece s-a dovedit timp de milenii că cel mai mare rău ce s-a făcut și se face pe pământ, cele mai multe și mai mari crime s-au făcut greșit în numele binelui datorită ignoranței, popular prostiei. Ignoranța este un pericol chiar și pentru existența vieții pe pământ.

Știința actuală confirmă existența dualității materie-energie, atât pe pământ cât și în cosmos, contrarii care se anixilează reciproc și creează distrugere sau se succed ducând la progres și dezvoltare. Raportul materie-energie este stabil și egal, numai în perioada de mijloc. Dominația materiei duce la îmbătrânire și moarte atât a tridimensionalului însuflețit sau neînsuflețit. Energia scade în timp în raport cu materia, deoarece însăși o parte din energie se transformă în materie, fapt ce accelerează finalul. Când energia domină materia duce la creșterea și dezvoltarea ființei umane, iar când materia domină energia se merge spre moarte. Omul se naște cu multă energie ce are și ea un sfârșit. Tot ce este viață produce energie din ce există pe pământ, dar asta este o altă formă de energie, energie de consum, de mișcare sau de întreținere.

Acolo unde este energie este și mișcare și unde este mișcare sunt adevăruri și niciodată un singur adevăr, adevărul adevărat, mai ales că totul pe pământ și în cosmos are un început, un mijloc și un sfârșit. Pe pământ totul este trecător iar ce este trecător este lipsit de adevăr, de adevărul adevărat, fiind doar adevăruri de etapă. Adevărul adevărat este cuvântul pierdut pentru planeta Pământ deoarece el nu a fost, nu este și nu va fi niciodată pe această planetă.

Adevărul adevărat este ascuns în veșnicie, în timpul veșnic și el trebuie să fie același în timp și același de-a lungul timpului pe toată durata veșniciei. Tot ce rămâne neschimbat este adevărat, este adevărul adevărat.

Noi suntem obișnuiți cu adevărurile noastre zilnice, pământene, obținute prin cele cinci simțuri plus rațiune și atunci

este greu de acceptat adevărul-adevărat ce este veșnic, etern și nemodificabil, care este unul și același.

Acum înțelegem, în alt mod, ce spunea Heraclit, că „Totul curge”, deoarece pe pământ și în cosmos totul se mișcă, totul este în transformare și puține lucruri sunt „de sine stătătoare” și netransformabile ca mintea omenească să cunoască și în special să înțeleagă adevărul-adevărat ce este desăvârșit, perfect în sine și în jurul său, iar eternitatea să fie măsura lui.

Școala Doriană prin Pitagora a găsit o cale de compromis pentru a rezolva această diferență între adevăr și adevărul-adevărat prin folosirea teoriei numerelor, unde numai numărul Unu era adevărul-adevărat iar celelalte numere fiind divizibile cel puțin cu unu, unu era în toate și totuși celelalte numere nu erau adevărul-adevărat, erau doar adevăruri. Este greu de spus dacă această metodă era o moștenire Titanică, deoarece apare și în legile lui Zamolxe prin legea „Primul (Unul este) dintre toți, acela a fost Dumnezeu (Tatăl)”.

În realitate, adevărul-adevărat este esență, este cauza principală de unde pornesc toate celelalte cauze, iar acest adevăr este enunțat de Zamolxe (Saturn), fiind una din legile enunțate de el „Cauza principală este cauza din care se nasc toate celelalte”. Este ceea ce mintea omenească nu poate să-l înțeleagă, nu poate să-l perceapă, el există, dar nu pe pământ.

Bibliografie

1. Robert Charroux, Cartea cunoașterii interzise, Ed. Elit, Iași, 1999.
2. Vojtecj Zamarovsky, La început a fost Sumerul, Ed. Albatros, București, 1981.
3. Platon, Opere VII, Ed. Științifică, București, 1993.
4. Homer, Iliada, Ed. Albatros, București, 1967.
5. Gh. Bulgăr, Gh. Constantinescu-Dobridor, Dicționar de arhaisme și regionalisme, Ed. Saeculum I.O., București, 2000.
6. Caroluis Lundius, Zamolxis – Primul legiuitor al Geților, Ed. Axa, 2002.
7. Popovici Călin, Dicționar de astronomie și astronomică, Ed. Didactică și Enciclopedică, București, 1977.
8. Constantin Daniel, Cultura spirituală a Egiptului antic, Ed. Cartea Românească, București, 1985.
9. Diodor din Sicilia, Istorii, Ed. Sport-Turism, București, 1981.
10. Horia C. Matei, Enciclopedia antichității, Ed. Meteora Press, București, 2000.
11. Horst Bergmamm, Frank Rothe, Codul piramidelor, Ed. Saeculum U.O., București, 2004.
12. Nicolae Densușianu, Dacia preistorică, Ed. Arhetip, București, 2002.
13. Fritjof Capra, Taofizica, Ed. Tehnică, București, 1995.
14. Petru Demetru Popescu, Basarab I, Ed. Militară, București, 1975.
15. E. Bindel, Mistica numerelor, Ed. Herald, București, 2002.
16. Papus, Kaballa, Ed. Herald, București, 2002.

17. Pitagora, Legile morale și politice, Ed. Antet, București, 1996.
18. Eliade, Culianu, Dicționar al religiilor, Ed. Humanitas, București, 1996.
19. Pitagora, Imnuri sacre, Ed. Herald, București, 2002.
20. Paul Faure, Viața de fiecare zi în Creta lui Minos, Ed. Eminescu, București, 1977.
21. A. Nour, Cultul lui Zamolxis, Ed. Antet XX Press.
22. Vasile Lovinescu, Dacia hiperboreană, Ed. Rosmarin, București, 1994.
23. Dr. Geo Stroe, Tempus codul lui Zamolxe, Ed. Dacoromana, 2007.
24. Paracelsus, Viața și învățătura, Ed. Herald, 2006.
25. Victor Kernbach, Dicționar de mitologie generală, Ed. Albatros, 1983.
26. Biblia, Ed. Institutului Biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994.
27. Adolf Armbruster, Romanitatea Românilor – Istoria unei idei, Ed. Enciclopedică, București, 1981.
28. Mircea Eliade, Istoria credințelor și ideilor religioase, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1981.
29. Marin Popescu-Spineni, România în izvoare geografice și cartografice, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1978.
30. Mircea Eliade, De la Zalmoxis la Genghis-Han, Ed. Humanitas, 1995.
31. Hermes Mercurius Trismegistus, Corpus Hermeticum, Ed. Herald, București.

Tiparul executat la Imprimeria Editurii

MJM

Str. Felix Aderca, Bl.7, parter, 200410-Craiova

Telefon: 0251-419661; 0745512223;

0351-414682; 0351-414683

e-mail: redactia@edituramjm.ro

editura@autografmjm.ro

www.edituramjm.ro

IMPRIMAT ÎN ROMÂNIA